C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\Beard Henry N\Beard_Henry_N&Kenney_Douglas_C-Za_par_prstenu.PDB

PDB Name: Beard_Henry_N&Kenney_Douglas_C-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2004
Modification Date: 7.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ZA PÁR PRSTENŮ

Napsali
HENRY N. BEARD
a DOUGLAS C. KENNEY
ze sdružení
HARVARD LAMPOON

parodie na román
J. R. R. Tolkiena
Pán prstenů

Tenhle Prsten, žádný jiný, elfi vymysleli
Prodali by vlastní mámu, jen aby ho měli
Vládce či mrtvola, člověk či žížal
S tímhletím nástrojem nepocítí žal
Nezdolná síla v něm Jediném dlí
Nezlomná síla dělat si to svý
Kdokoli ho někde najde, bleskově ať chvátá
odeslat ho Saudruhovi (na účet adresáta)

Co má chudák chobot dělat, když mu recitují tak mizernou báseň a ten otrava čaroděj mu už podává kufry, pomyslel si Fritol. Kdepak, nezbývá mu než vyrazit na cesty a čelit hrozbám tak neskutečným, jako jsou mizerné restaurace s rychlým občerstvením a vražední pelikáni podnikající střemhlavé nálety. A to všechno jen pro to, aby se zbavil prstenu, na který by mu žádný zastavárník se špetkou sebeúcty nepůjčil ani ň. No co, čím dřív začne, tím dřív s tím skoncuje - samozřejmě pokud něco dřív neskoncuje s ním...

"Zdali se ti líbí, co vidíš?" optala se vilná elfí panna a provokativně rozevřela cípy oděvu, takže se v polostínu objevily vábné křivky skryté pod ním. Fritolovi vyschlo v krku, zato hlava se mu točila chtivostí a pivem.
Vyklouzla z lehounkého odění a popošla k ohromenému chobotovi beze stopy studu nad svou nahotou. Bezchybně krásnou rukou mu přejela po chlupatých chodidlech a on se bezmocně díval, jak se mu chlupy naléhavou a mocnou touhou po ní kudrnatí.
"Když dovolíš, udělám ti větší pohodlí," šeptala chraplavě, pohrávala si se sponkami na jeho kabátci a se zasmáním mu uvolnila opasek s mečem. "Pohlaď mě, áách, pohlaď mě," vrkala.
Fritolova ruka se jakoby o své vlastní vůli natáhla a přejela po jemné oblině elfího ňadra, zatímco druhá zvolna proklouzla kolem útlého a dokonalého pasu, aby si ji mohl přitisknout ke své zavalité hrudi.
"Ty chlupy! Miluju chlapy s chlupatými chodidly!" sténala a přinutila ho svézt se na koberec. Růžovými prstíky laskala hojné ochlupení na chodidle a Fritolův nos se zatím pídil po teple jejího vzácného elfího klína.
"Ale já jsem malý a chlupatý a... a ty jsi tak nádherná," zajíkal se Fritol a nešikovně se snažil zbavit překřížených podvazků.
Elfí panna neřekla nic, jen hluboce hrdelně vzdychla a přitiskla si jej pevněji ke svému šelmímu tělu. "Nejdřív pro mě musíš udělat jednu maličkost," zašeptala do chlupy zarostlého ouška.

"Cokoli!" dusil se Fritol, který už touhou šílel. "Cokoli!"
Zavřela oči a pak se zadívala do stropu. "Prsten," vydechla. "Musím mít tvůj Prsten."
Fritol se celý napjal. "To ne," vykřikl, "to teda ne! Cokoli, ale... tohle ne!"
"Musím ho mít," prohlásila něžně i dravě zároveň. "Musím mít Prsten!"
Fritolovy oči se zamlžily slzami a zmatkem. "To nemůžu," naříkal. "To nesmím!"
Věděl ale, že jej už odhodlání opouští. Elfí panna po kousíčkách sunula ruku k řetízku v kapse jeho sáčka, víc a víc se blížila k Prstenu, který Fritol střežil tak věrně...

OBSAH

Předmluva		8
Prolog - O chobotech		10
I	Je to moje oslava a já si naštvu, koho budu chtít	17
II	Tři dělají společnost, čtyři maléry	27
III	Spatné trávení z dobré stravy	40
IV	Co sis našel, to si nech	55
V	Nějaké ty obludy	69
VI	Jezdci z Roth-manu	85
VII	Samuray je Hugo a Hugo je vůl	99
VIII	Okulino doupě a jiná horská letoviska	110
IX	Minas Tirpitz jde ke dnu	117
X	Hlavně že je konec	137

PŘEDMLUVA

Nemůžeme sice na rozdíl od profesora T. naprosto upřímně prohlásit, že "příběh při vyprávění rostl", ale můžeme tvrdit, že tento příběh (nebo spíš nezbytnost vydělat na něm pár šupů) rostl úměrně tomu, jak zlověstně se ztenčovaly naše účty u banky Harvard Trust v Cambridgi ve státě Massachussetts. Sama o sobě ještě ztráta konzistence už tak dosti vycmrdlého portfolia nebyla příčinou ke znepokojení, ale hrozby a ústrky od našich věřitelů, jež byly jejím následkem, rozhodně ano. Zevrubně si to promyslevše jsme se uchýlili do čítárny našeho klubu, popřemýšlet o této zlovolnosti. Následující podzim nás zastihl v stále týchž kožených křeslech, ztrýzněné klinickými proleženinami a o poznání hubenější, avšak stále bez kostičky, kterou bychom mohli obcházejícímu vlku předhodit. V tom okamžiku spočinuly naše křečí ochromené paťáty na očteném devatenáctém dotisku Pána prstenů od profesora Tolkiena, knize s hojnýma oslíma ušima. Jakmile jsme se ujistili, že se toto dílo stále prodává jako víte co, rozzářily se nám v nenažraných očích dolarové značky. Až po premoláry ozbrojeni thesaury a příručkami o zákonech proti urážce na cti v různých státech, zamkli jsme se ve squashovém kurtu Lampoonu s dostatečnou dávkou čipsů a popkornu, že by to povalilo vola (nicméně ujišťujeme, že při práci na tomto propadáku nebylo ublíženo žádnému volu ani jinému zvířeti).
Jaro nás zastihlo s chrupy samý kaz a s několika kilogramy blokového papíru pokrytého nečitelným čmáropisem. Když jsme si poznámky znovu přečetli, vyklubala se z nich překvapivě brilantní satira na Tolkienovy lingvistické a mýtické literární struktury, jež překypuje drobnými narážkami na jeho použití severských bájí a prohnaných fonémů se souhláskami třenými. Zběžný odhad prodejního potenciálu rukopisu nás však bohužel přesvědčil, že dolarově vzato by bylo výhodnější tu věc použít jako topivo do klubového krbu. Následujícího dne, poznamenáni téměř fatální kocovinou a ztrátou veškerého tělesného ochlupení (to je ale jiný příběh), jsme usedli ke dvěma nadupaným, plně natankovaným psacím strojům Smith Corona o 345 HP a zrubali jsme celý opus na dílko, které budete s to dočíst ještě před přesnídávkou (a vězte, že podobně jako choboti i my bereme přesnídávky náramně vážně!). Výsledkem, jak sami uvidíte, byla kniha čitelná jako tabulky efemerid a s literární hodnotou rovnající se rozkládací dvoustraně s obrázkem svatého Šimona Stylity se světcovým vlastnoručním podpisem.
"Pokud jde o nějaký vnitřní význam nebo ‚poselství'" jak napsal profesor T. ve své předmluvě, kromě těch, co tam vyčtete sami, žádné nemá. (Nápověda: o čem říkal P. T. Barnum, že se rodí co chvíli?) Doufáme, že díky této knize se čtenář dopracuje hlubšího vhledu nejen do jevu literárního pirátství, ale i do své vlastní povahy. (Nápověda: co chybí v tomto známém pořekadle: Nezlob se na ....., když máš křivou ....? Máte na řešení tři minuty. Připravit, pozor, teď!)
Kniha Za pár prstenů vznikla v této podobě jako parodie. To je velice důležité. Je to pokus tropit si z jiné knihy šprým, ne se za ni vydávat. Musíme vám proto důrazně připomenout, že tohle není originál! Pokud se tudíž chystáte tuto knihu zakoupit v domnění, že jde o Pána prstenů, pak ji raději zase odložte na onu haldu zlevněných neprodejných poškozených výtisků, kde jste ji našli. Nojo, jenomže když jste dočetli až sem, určitě to znamená, že jste si ji už... no ne... kruciš... (Šefíku, napočítejte na registračce další prodaný kousek. Cink!)
A konečně též doufáme, že ti z vás, kdo už četli pozoruhodnou trilogii pana profesora Tolkiena, nebudou naší malou

taškařicí pohoršeni. Šprýmy stranou: považujeme si za čest, že jsme si mohli dělat legraci z tak mistrovského, geniálního díla, perly imaginace. Koneckonců kniha nemůže poskytnout významnější službu, než když potěší, v tomto případě smíchem. A pokud se nad tím, co si teď přečtete, moc nenasmějete, nelamte si s tím hlavu, protože když našpicujete svá růžová ouška, snad uslyšíte v ovzduší, kdesi z dáli, veselé stříbřité cinkání...
To jsme my, panstvo. Počítáme honorář. Cink!

PROLOG

O chobotech

Tato kniha se vesměs zabývá tím, jak vydělat prachy, a z jejích stránek se čtenář může dozvědět hodně o povaze a literární vyspělosti jejích autorů. Naproti tomu o chobotech toho vyložíme dost málo, skoro nic, protože každý, kdo má pohromadě aspoň část svého pětijednotkového švestkobraní, ihned nahlédne, že podobní tvorové existují pouze v hlavách dětí. A to dětí takových, které prožily dětství zavřené v ratanovém koši na prádlo a ze kterých vyrostou lupiči, zloději psů a pojišťovací agenti. Nicméně soudě podle prodejních čísel zajímavých knih pana profesora Tolkiena se zdá, že dotyčná skupina je poměrně početná a navíc solventní. Pro tyto čtenáře jsme zde shromáždili něco málo rasistických pomluv o chobotech, které jsme získali tak, že jsme narovnali páně Tolkienovy knihy na podlahu do úhledných kupek a nespočetněkrát jsme jimi prošli metodou rychlých výpadů a včasných ústupů. A pro ně taktéž připojujeme krátký popis líčení předcházejících dobrodružství Bimbo Šourka, které vbrzku vyjde tiskem, pokud se ovšem bude dobře prodávat tahle konina; sám autor toto vyprávění nazval Cesty s Blemem a hledání Střevozemě, ovšem nakladatel je moudře přejmenoval na Údolí zlobrů.
Choboti jsou nehezký, ale zato otravný národ, dříve, přesněji řečeno před fatálním poklesem prodeje dětské literatury, početnější než dnes. Pohybují se pomalu a líně, ale přitom jsou hloupí, a tak raději vedou prosté životy v bukolické nudě. Nemilují přístroje složitější než elektrické křeslo, hrací automat či pistole luger, a odjakživa se straní Velkých lidí neboli Velkoňů, jak nám říkají. Zpravidla se nám nyní vyhýbají, až na vzácné případy, kdy se jich sejde asi tak stovka, aby oddělali osamělého rolníka či myslivce. Jsou to malí človíčci, drobnější než trpaslíci, kteří je považují za trapné žertéře, za tvory úlisné a nepochopitelné a někdy o nich mluví jako o "chobotí hrozbě". Málokdy výškou překračují tři stopy, ale jsou s to udolat stvoření někdy i o polovic menší, když na ně padnou ze zálohy. Pokud jde o choboty z Krajáče, o něž se nám jedná hlavně, jsou většinou nevýrazní, oblékají se do oblýskaných šedivých oblečků s tenkými límci, nosí lyžařské kukly a k nim vázanky. Boty nenosí a chodí po páru tupých předmětů, kterým se dá říkat chodidla jen proto, že se nalézají na dolním konci dolních končetin. V obličejích mají vepsanou zlovolnou zapšklost, která vypovídá o hluboko zakořeněné zálibě ve sprostých anonymních telefonátech, a když se usmějí, ve zvláštním šarmu, s nímž pohupují stopu dlouhým jazykem, je cosi, z čeho by se komodští varani jen nevěřícně zajíkli. Mají dlouhé a obratné prsty, takové, jakým obvykle přisuzujeme sklon rdousit drobná a neškodná chlupatá zvířátka a zatoulávat se do cizích kapes, a umějí jimi vyrábět spoustu užitečných a pěkných věcí, například zatížené hrací kostky a protipěchotní miny. Rádi hodují a pijí a rádi provozují prostoduché žerty se čtvernožci těžkopádného myšlení; rádi také vyprávějí stupidní trpasličí anekdoty. Pořádají nudné večírky, dávají levné dárky a u ostatních tvorů se těší zhruba tak stejné úctě a vážnosti jako chcíplá ondatra.
Je zcela zřejmé, že choboti jsou našimi příbuznými a že na vývojovém stromě se nalézají kdesi na větvi vedoucí od krys k rosomákům a posléze k Italům, ale přesně se náš vzájemný poměr nedá zjistit. Jejich počátek leží hluboko v Dávných dobrých časech, kdy byla planeta obydlena barvitými tvory, jež dnes spatříte, jen když vypijete dvě láhve Prostějovské starorežné. Pouze elfové dosud uchovávají záznamy o tom věku, a i ti se starají skoro jen o elfí záležitosti, když pomineme, že občas ujedou i k obrázku nahatých zlobřic či popisům skřecích orgií. A přece je jasné, že choboti žili ve Střevozemi dávno před dobou Fritola a Bimba, dávno před tím, než podobně jako zapomenutá štangle věkovitého česnekového salámu, jež náhle dá silně cítit svou přítomnost, značně zamotali rady Přitroublých a Zakrnělých.
To se odehrálo ve Třetím věku Střevozemě, též zvaném Doba plechová, a země z těch dob se dávno propadly do moře a jejich obyvatelé skončili ve Frakesově pořadu Věřte - nevěřte dávaném na TV Prima. O svém původním domově nevěděli choboti za Fritolových časů už vůbec nic, zčásti proto, že co do gramotnosti a intelektuální vyspělosti klesli na úroveň čerstvě narozeného pavího očka, zčásti z toho důvodu, že měli značnou zálibu v genealogickém pátrání a díky ní dospěli k nepříjemnému závěru, že jejich rodové kořeny jsou asi tak pevné jako kořeny stromů v té oblasti Krušnohoří, kterou nejvíc zasáhl spad z elektráren. Podle huhlavého přízvuku a záliby v olivovém oleji je nicméně jasné, že v minulosti táhli na západ. Jejich nejstarší zkazky, které pojednávají hlavně o nadržených elfkách a hárajících dračicích, obsahují zběžné zmínky o místech kolem řeky Anduliny, kdesi mezi Velkým lesnatým lesem a Kouřmovými horami. Další zmínky, které toto tvrzení podporují, najdeme v archivech Bandoru (nemluvě o záznamech v Kriminalistické ročence a podobně). Kdy se odhodlali k nebezpečnému přechodu do Irigatoru, to se s jistotou neví, i když jejich zkazky opět mluví o stínu, který padl na zemi tak ztěžka, až přestaly růst brambory.
Než překročili Kouřmové hory, rozdělili se již choboti na tři poněkud odlišné odrůdy: Chlupovnosy, Štatly a Plavajzníky. Zdaleka nejpočetnější Chlupovnosi byli osmahlí, šilhaví a malí; ruce a nohy měli obratné asi jako páčidla. Dávali přednost pahorkatinám a kopcům, kde mohli rdousit králíky a kozy, a příjmy si doplňovali tím, že se nechávali místními trpaslíky najímat jako živá torpéda. Štatlové byli větší a mastnější než Chlupovnosi a žili v zapáchajících krajích při ústí i jiných otvorech Anduliny, kde pěstovali různé neřesti. Pěstovali si též dlouhé, lesklé černé vlasy a měli k smrti rádi nože. Nejčastější styky měli s lidmi, pro které občas dělali jako nájemní zabijáci. Nejméně početní byli Plavajzníci, kteří byli světlejší a hubenější než ostatní choboti a kteří žili v lesích, kde provozovali vzkvétající obchod s

koženým zbožím, sandály a rukodělnými výrobky. Pravidelně pracovali pro elfy jako malíři pokojů, ale většinu času trávili vyřváváním lidových písní a obtěžováním veverek.
Když se choboti ocitli za horami, nezdržovali se nějakými snahami se svébytně prosadit. Zkrátili si jména a drze se prodrali do všech lepších klubů v zemi; svůj původní jazyk a zvyklosti odhodili jako ruční granát s vyškubnutou pojistkou. V téže době došlo k nezvyklé vystěhovalecké vlně hlavně lidí a elfů na východ do Irigatoru, a díky tomu můžeme s určitou přesností určit, kdy k příchodu chobotů došlo. V tomtéž roce, roce 1601 Třetího věku, dva plavajzničtí bratři, Bianko a Manko, vedli početný zástup chobotů převlečených za potulné vykradače hrobů přes řeku Srandyvínu a za ní se usadili se svolením Velkého krále z Pornostu*. Král jim usídlení povolil jen velice neochotně a oni mu to oplatili tím, že zavedli na silnicích a mostech budky, do kterých posadili výběrčí mýta, zadržovali jeho posly a posílali mu dvojsmyslné a výhružné dopisy. Zkrátka, usadili se na dlouho.
Tak začal krajáčový letopočet, neboť choboti s ohledem na zákon o promlčecích lhůtách začali nový kalendář počítat od překročení Srandyvíny. Ve své nové domovině byli vcelku spokojení a zase jednou vymizeli z dějin lidí, kterážto událost byla přivítána asi s takovou lítostí, jako když pojde vzteklý pes. Na všech mapách Klubu turistů byl Krajáč označen velikými červenými fleky a nikdo kromě tvorů dokonale ztracených nebo dokonale vyšinutých tím krajem neprocházel. Kromě těchto vzácných návštěvníků byli choboti odkázáni zcela sami na sebe, a to až do dob Bimbových a Fritolových. Dokud v Pornostu vládl král, byli choboti podle jména jeho poddanými, a do poslední bitvy s černokněžným králem Angstroemu poslali pár odstřelovačů ze zálohy, i když dodnes není jasné, po kom stříleli. Pak Severní království padlo a choboti se vrátili ke svým spořádaným, prostým životům, dál pili a hodovali, zpívali, tančili a vystavovali si navzájem nekryté šeky.
Přes snadný život v Krajáči se však tento nárůdek uchoval nezměněný: pořád byli těžko k zabití, asi jako švábi, a bylo s nimi pořízení jako s krysou zahnanou do kouta. I když obvykle útočili jedině s chladným rozmyslem a zabíjeli výhradně pro peníze, nadále byli mistry úderů pod pás a spiknutí. Měli pevnou ruku a bystrou mušku, a tak si každé dostatečně pomalé a hloupé stvoření, které se k většímu počtu chobotů obrátilo zády, koledovalo o nakládačku.
Všichni choboti původně žili v děrách v zemi, což při jejich rodové spřízněnosti s krysami není nijak překvapivé. Za Bimbových časů už měli většinu obydlí postavenou nad zemí po způsobu elfů a lidí, ale i ta si zachovávala nejeden rys jejich tradičních domovů a byla k nerozeznání od sídel oněch tvorů, kteří jsou přirozenými živiteli všech deratizátorů. Zpravidla měly jejich domy tvar koblihy a byly postavené z kompostu, naplavenin a jiného sezónního odpadu; často je zdobily hojné bělostné holubince. Následkem toho většina chobotích sídlišť vypadala, jako by si v daném místě nedávno protrpěl sérii trávicích potíží nějaký obrovský a nečistotný tvor, snad drak.
Po Krajáči bylo těchto zvláštních lokalit přinejmenším deset a v celek je spojovaly silnice, poštovní úřady a vláda, která by se zdála být primitivní i u kolonie mentálně zaostalých vilejšů. Krajáč se dělil na čtvrtky, dvoudeci a frťany, jimž vládli starostové, kteří byli určováni zfixlovanými volbami, jež se konaly o každém Svátku sázení stromů. Starosta měl k ruce poměrně početný policejní sbor, který nedělal nic, jen si násilím vynucoval přiznání, především od veverek. Kromě těchto několika matných regulačních opatření Krajáč vůbec nevypadal, jako že mu někdo nebo něco vládne. Choboti drtivou většinu času trávili tím, že si pěstovali potravu a jedli ji a vyráběli kořalky a pili je. Po zbylou dobu převážně zvraceli.

O nalezení Prstenu

Jak se vypráví v předchozím dílu, v románu Údolí zlobrů, Bimbo Šourek se jednoho dne s partou dementních trpaslíků a vyloučeným rosikruciánem jménem Šmajdalf vydal zabavit drakovi nakradené poklady, hlavně povodňové dluhopisy a termínované vklady. Výprava byla úspěšná; draka, baziliška předválečné výroby, který smrděl jako autobus, přepadli zezadu ve chvíli, kdy si na výpisech kontroloval úroky. A přece, ačkoli před vítězstvím bylo vykonáno mnoho zbytečných a otravných činů, toto dobrodružství by nás zajímalo ještě méně, než nás zajímá (je-li vůbec možno), nebýt toho, že Bimbo si cestou, aby nevyšel ze cviku, střihnul jednu zlodějničku. Společnost padla v Kouřmových horách do léčky bandě potulných skřeků a Bimbo ve snaze přispěchat na pomoc sešikovaným trpaslíkům ztratil orientaci a skončil v dosti vzdálené jeskyni. Chodba, v níž se ocitl, vedla sice evidentně dolů, ale u něj se v tu chvíli projevila stará porucha ústrojí rovnováhy ve vnitřním uchu, a tak vyrazil tam, kde očekával pomocnou ruku svých přátel. Nějakou dobu upaloval, ale nenašel nic než další chodby, a už začínal mít pocit, jestli snad někde špatně neodbočil, když tu stanul v rozlehlé jeskyni.
Když Bimbovy oči přivykly bledému světlu, zjistil, že jeskyni téměř zcela vyplňuje veliké jezero ve tvaru ledviny, po kterém na pozalepované nafukovací kačence pádluje olezlý starý kašpar jménem Blem. Ten jedl syrové ryby a občas si to zpestřil donáškou z vnějšího světa, většinou poutníky, jako byl Bimbo, a tak Bimbův příchod do své podzemní sauny přivítal se stejným nadšením, jako kdyby přijel nákladák plný porcí kuřete tandoori. Stejně jako všichni tvorové chobotího původu však Blem dával u všech protivníků, kteří jsou vyšší než krabice od bot a těžší než štěně kokršpaněla, před přímým napadením přednost rafinovanějšímu přístupu. A tak, aby získal čas, vyzval Bimba, aby si dávali hádanky. Bimbo, který jakoby zachvácen amnézií zapomněl, že venku zrovna útočníci masakrují trpaslíky na čamaládu, souhlasil.
Položili si jich bezpočtu, například kdo hrál otce Olgy Schoberové v Limonádovém Joeovi, anebo kdo přišel z planety Krypton. Nakonec to vyhrál Bimbo.
Marně pátral po další hádance, a tak když se v kapse rukou dotkl své osmatřicítky s upilovanou hlavní, vyhrkl: "Co to mám v kapse?" Na to Blem nedokázal odpovědět, a tak ztratil trpělivost, pádloval k Bimbovi a huhlal: "Já se kouknu, jo? Kouknu se." Bimbo mu vyhověl tím, že vytáhl kvér a vyprázdnil zásobník tím směrem, kde tušil Blema. Ve tmě ale nemohl dobře mířit a podařilo se mu jen prostřelit Blemovu nafukovací kačenku. Blem neuměl plavat, vztáhl tedy k

Bimbovi ruku a žadonil, ať ho vytáhne. Bimbo ho za ni chytil a zjistil, že na ní má docela zajímavý prsten, a tak mu ho stáhl. Mohl Blema na místě dorazit, ale ruku mu zadržela lítost. "To je mi líto, že už jsem vystřílel všechny náboje," říkal si totiž, když se vracel zpátky chodbou pronásledován Blemovými výkřiky nenávisti a zoufalství.
Zvláštní je, že Bimbo to takhle nikdy nevyprávěl. Vždycky vykládal, že Prsten vyhrál v kroužkách nebo v mariáši, jedno z toho, už si nepamatuje. Šmajdalfovi, který byl od přírody podezíravý, se posléze podařilo z chobota pravdu za pomoci jednoho ze svých tajných lektvarů* vypáčit. Nicméně jej vyvedlo z míry, jak to, že Bimbo, který trpěl obsesivně-kompulzivním sklonem ke lhaní, si od počátku nevymyslel okázalejší povídačku. Právě tehdy, asi padesát let před začátkem tohoto vyprávění, Šmajdalf poprvé vytušil, jak bude Prsten důležitý. Jako obvykle byl totálně mimo.

ZA PÁR PRSTENŮ

I
Je to moje oslava a já si naštvu,
koho budu chtít

Když pan Bimbo Šourek ze Dna Šourku dost neochotně oznámil, že se u něj zadarmo nacpou všichni choboti z jeho části Krajáče, Chobotín zareagoval neprodleně - po celém zaneřáděném městečku se ozývaly výkřiky "Senza!" a "To je boží!". Mnozí, kdo obdrželi pozvánky, se nechali dočasně unést hltavostí a ty svitky papíru snědli. Nicméně po počáteční hysterii se choboti vrátili k běžnému životu a dle svého zvyku upadli do lhostejnosti blízké bezvědomí.
I tak se ale šířily divoké zvěsti, hlavně kvůli dodávkám zboží z poslední doby: šlo o voly vcelku, velké sudy želatiny, bezpečnou pyrotechniku, tuny bramborové natě a žebříňáky plné žebírek. Do města doputovaly na vozech dokonce i žoky čerstvě sklizeného rulíku, což bylo oblíbené a nesmírně účinné dávidlo. Pověsti o oslavě se donesly až ke Srandyvíně a obyvatelé okrajů Krajáče se začali stahovat do města jako potulné pijavice, nachystáni k orgii zadarmo podávané bašty, ze které by se i mihule nacpala, až bude jako bábovka.
Nikdo v Krajáči neměl bezednější panděro než senilní a užvaněný Pecka Chrupavka. Celý život strávil jako věrný kostelní sluha, ale teď už byl dávno v důchodu, protože vybírání výpalného od majitelů hospod mu vynášelo víc. Proto mu říkali Kmotr; toho večera držel řeč v hospodě "U Vřešťana", pochybné knajpě, kterou starosta Bělolanýž nechal nejednou zavřít, většinou kvůli nepřístojnému chování skupiny prsatých zaměstnankyň hostince, které si říkaly "Chobotničky" a které prý dokázaly povalit zlobra na záda, než jste stačili říct "otorinolaryngolog". V sále byla obvyklá sbírka nachmelených povalečů včetně Kmotrova syna Sluma Chrupavky, který zrovna oslavoval, že ho pro nedostatek důkazů soud zbavil obvinění z nepřirozeného styku s nezletilou samicí draka opačného pohlaví.
"Mně to celý pěkně smrdí," řekl Pecka Chrupavka a nadechl z koncového násadce dýmky kousavý čoud. "Myslím to, že najednou pan Šourek pořádá takovou velkou žranici, když předtím roky nedal sousedům ani kůrku z plesnivýho sejra." Posluchači mlčky přikyvovali, protože to byla bezpochyby pravda. Dokonce i před svým "podivným zmizením" nechával ten svůj pelech ve Dně Šourku hlídat partou drsných rosomáků a kam až paměť sahala, nikdy nedal pětník na Chobotínskou výroční mithrilovou sbírku ve prospěch trpasličích bezdomovců. Skutečnost, že do ní nikdy nepřispěl ani nikdo jiný, nijak neumenšovala Bimbovu pověstnou lakotu. Staral se sám o sebe a hýčkal si jen svého synovce a zálibu ve scrabble ze sprostých slov.
"A ten jeho kluk, Fritol," dodal otlemený Ňouma z Podvodí, "je máklej jako dvojka máslo, to si pište." S tím souhlasil starý Tafka Roznožka, o dalších nemluvě. Vždyť kdo by nevídal mladého Fritola, jak se bez cíle potuluje po klikatých uličkách Chobotína, v ruce drží svazečky květin, huhlá si něco o "pravdě a kráse" a prokládá to nesmysly, třeba "Cogito, ergo chobotum"?
"Jo, je divnej," přikývl Kmotr. "A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby něco bylo na těch řečech, že se paktuje s trpaslíkama." V tom okamžení zavládlo trapné ticho a obzvlášť trapně bylo mladému Slumovi, který nikdy nevěřil nedoloženým obviněním, že Šourkové jsou "převlečení trpaslíci". Upozorňoval na to, že opravdoví trpaslíci jsou menší a smrdí ještě hůř než choboti.
"To jsou mi ale silný řeči," zasmál se Kmotr, "navíc o chlapovi, kterej je Šourek jenom napůl!"
"Nojo," vypískl Tonda Pískač, "jestli tenhle Fritol není kříženej, tak nepoznám oběd od svačiny!" Flamendři se nahlas rozesmáli, protože si vzpomněli, že Fritolova matka, Bimbova sestra, se zasnoubila s někým z té špatné strany Srandyvíny (s tvorem, jací byli známi jako půlečníci, rozuměj půl chobota a půl skunka). Několik kunčoftů se toho chytilo, takže následovalo pár drsných* a poněkud prostoduchých žertů na účet Šourku.
"A to nejni všechno," pokračoval Kmotr. "Bimbo se vždycky choval... záhadně, jestli víte, co tím myslím."
"Některý lidi říkaj, že se chová, jako když něco musí skrejvat," ozval se zvláštní hlas ze stínů v koutě. Hlas patřil člověku, cizinci, kterého choboti U Vřešťana neznali a kterého předtím přehlédli, což je docela pochopitelné, když uvážíme, že měl na sobě ordinérní černou kápi, nenápadné černé kroužkové brnění, držel tuctový černý palcát, černou dýku a v místech, kde by měly být oči, mu žhnuly dva naprosto nevýznačné rudé ohýnky.
"Tak to můžou mít klidně pravdu," souhlasil Kmotr Chrupavka a pomrkával po kumpánech, aby jim naznačil, že teď přijde ten nejlepší fór. "Ale taky se klidně můžou i mejlit." Než odeznělo veselí zapříčiněné tímto typickým chrupavkovským žertem, málokdo v hospodě si všiml, že cizinec zmizel a zbyl po něm jen divný pach, něco jako v maštali.
"Ale stejně," postavil si hlavu mladý Slum, "to bude pěkná oslava!"
S tím všichni souhlasili, protože choboti nic nemilují víc než příležitost nacpat se tolik, až jim z toho bude příšerně zle.

Brzký podzim byl tak krásný, jak jen srdce ráčí, a choboti měli, co se dezertu týče, zanedlouho přejít z celých melounů

na celé tykve. A mladší choboti, kteří ještě nebyli tak obézní, takže se mohli klackovat po městě, spatřili důkazy o nadcházející velké atrakci: o ohňostroji!
Jak se Den blížil, na kárách tažených obecními kozly začaly pobořenými branami do Chobotína proudit krabice a bedny, které na sobě měly runu X čaroděje Šmajdalfa a různé elfí firemní značky.
Bedny složili a otevřeli u Bimbových dveří a očumující choboti úžasem nad jejich pozoruhodným obsahem vrtěli zakrnělými pozůstatky ocasů. Byly tam svazky trubic přivázaných na trojnožkách, ze kterých se měly střílet poněkud nadměrečné římské svíce; zavalité rakety se směrovými křidélky a podivnými knoflíky na předku, které vážily stovky liber; otočný válec s trubičkami a klikou na otáčení; a veliké "rozbušky", které dětem připadaly spíš jako menší zelené ananásky nahoře s kroužkem. Všechny bedny nesly maskáčově zelené elfí runy, které říkaly, že dotyčné hračky byly vyrobeny v jakési kouzelné elfí dílně s podivným názvem "Armádní přebytky". Bimbo dohlížel na vybalování s rozzářeným úsměvem a mladší zvědavce odháněl dobře mířenými švihy nohy, na které měl přibroušené nehty.
"Táhněte si po svejch!" volal za nimi dobromyslně. Pak se rozesmál a vrátil se do své chobotí nory, popovídat si s hostem.

"Na tenhle ohňostroj určitě nezapomenou," zachrochtal stárnoucí chobot na Šmajdalfa, který seděl nepříliš pohodlně na nevkusném křesílku ve stylu elfí moderny a bánil z doutníku. Podlaha všude kolem byla poseta čtyřpísmennými výrazy pro scrabble.
"Obávám se, že plány, které s nimi máš, budeš muset změnit," prohlásil čaroděj a rozmotával si zasukovaný chumel ve svém dlouhém a špinavě šedivém vousu. "Plošné vyhlazování jako metodu, jak urovnat své malicherné spory s místními, nemůžeš použít."
Bimbo si starého přítele kriticky a pátravě prohlížel. Starý čaroděj měl na sobě ošoupaný dlouhý kouzelnický hábit, jaký už dávno vyšel z módy. Z oškubaných lemů viselo pár flitrů a pozlátek, jen spadnout. Na hlavě měl vysoký a otlučený čarodějnický klobouk nešikovně pomalovaný fosforeskujícími kabalistickými znaky, alchymickými vzorci a několika vyšisovanými trpasličími sprejerskými značkami. V sukovitých rukou s okousanými nehty třímal kus postříbřeného červivého dřeva, který mu sloužil zároveň jako "kouzelnická" hůl i jako škrabadlo na záda. Teď zrovna ji používal ke druhému ze zmíněných účelů a u toho si prohlížel ošlapané botky, které kdysi, za svých lepších časů snad mohly být černými teniskami. Kotníčkovými.
"Vypadáš maličko ubitě, Šmajdo," pochechtával se Bimbo. "Kouzelnický kšefty jdou špatně, co?"
Šmajdalf se zatvářil ublíženě, protože nesnášel, když mu někdo říká tou starou přezdívkou z gymplu, ale urovnal si hábit velice důstojně. "Není mou chybou, že nedůvěřiví zesměšňují moje schopnosti," odtušil. "Ale zase přijde chvíle, kdy nad mými divy všichni budou lapat po dechu a vykřikovat úžasem!" Najednou máchl škrabadlem a místnost upadla do tmy. A v té Bimbo uviděl, že Šmajdalfův hábit je náhle jasný a září. A na předním dílu se záhadně objevila podivná písmena. Políbíš mě, až se setmí, bejby? stálo tam elfím písmem.
Stejně náhle se pak do útulného pelechu vrátilo světlo a nápis na mágových prsou pohasl. Bimbo obrátil oči v sloup a pokrčil rameny.
"Prosím tě, Šmajdo," hrozil se starý chobot. "Tyhle fígle vyšly z módy s kalhotama do zvonu. To pak není žádnej div, že se musíš živit na vesnickejch poutích skořápkama."
Šmajdalfem přítelův sarkasmus nepohnul. "Nevysmívej se schopnostem, jež nejsi s to pochopit, neuctivý chlupatče," sykl a v ruce se mu zhmotnilo pět es, "nebo se zblízka seznámíš s účinností mých zaříkání!"
"Zatím nevidím nic, kromě toho, že jsi konečně sehnal tu pitomou pružinu do rukávu," chechtal se chobot a nalil starému společníkovi do korbele piva. "Co kdyby sis radši ty svoje salonní triky s myšma a kloboukama schoval na jindy a pověděl mi, proč jsi mě poctil svou nenažranou návštěvou?"
Než čaroděj promluvil, chvilku zaostřoval, protože poslední dobou míval záchvaty šilhavosti. Pak se na Bimba vážně zadíval.
"Je na čase promluvit si o Prstenu," oznámil.
"O prstenu? O jakém prstenu?" ošíval se Bimbo.
"Vždyť ty až příliš dobře víš, o jakém," zachmuřil se Šmajdalf. "O tom Prstenu, který máš v kapse, mistře Šourku."
"Jo o tomhle prstenu," hrál si Bimbo na neviňátko. "Já myslel, že mluvíš o tom bižu, co jsi tuhle nabízel ty mentálně retardovaný prsatý trpaslici, když se s tebou zajde projít do lesa."
"Na žerty není pravá chvíle," pohoršil se Šmajdalf, "neboť Zlo kráčí po tomto kraji a hrozba číhá za humny."
"Ale..." začal Bimbo.
"Podivný stín se pohnul na Východě..."
"Ale..."
"Zkáza postupuje po královských silnicích..."
"Ale..."
"Fretka řádí v kurníku..."
"Ale..."
"... a mouchy padají do mléka..."
Bimbo usilovně řečnícímu kouzelníkovi vztekle ucpal ústa dlaněmi. "To chceš říct... chceš říct," zašeptal, "že nám leze balrog do zelí?"
"Mfummmhmmuff!" potvrdil dusící se čaroděj.
Potvrdily se nejčernější Bimbovy obavy. Usoudil, že po oslavě ho čeká vážné rozhodnutí.

Rozeslali sice jen dvě stě pozvánek, ale přesto Fritola nemělo nějak zvlášť překvapit, že k velikým hrubým stolům pod

obrovským stanem na Šourčí louce se hostů rozesadilo několikrát víc. Vypoulenýma očima přejížděl mladík po šicích vyhladovělých rypáků, které trhaly a hltaly pečínky a kolínka a ničeho jiného si nevšímaly. Z těch tváří, které hustě lemovaly stoly jako koryta, důvěrně znal jen některé, ale ještě méně jich nebylo naprosto zamaskovaných silnou vrstvou tuku a omáčky. Teprve v tu chvíli chlapec naplno pochopil, kolik pravdy je v Bimbově oblíbeném rčení: "Je lehčí zaházet jímku než přecpat chobotí břich."
Ale stejně se oslava náramně vyvedla, pomyslel si Fritol a vyhnul se prudce vržené kosti od šunky. Na ty hory přismahlého masa, co si hosté rvali do panděr, museli místo servírovacích stolů vykopat jámy, a co se přívodu silného piva do bezedných chobotích chřtánů týče, vymyslel strýček Bimbo rafinované spádové trubkové vedení. Fritol dojatě sledoval své spoluchoboty, jak si cpou do teřichů bramborovou nať a zbylé kousky mastné pečeně si ukládají do kabátů a do vaků "na potom". Občas nějaký přehnaně horlivý hodovník upadl do bezvědomí, svalil se a jeho bližní ho značně pobaveně zaházeli odpadky. Přesněji řečeno těmi odpadky, které si zrovna nebalili "na potom".
Všude kolem Fritola se ozývaly chroustavé zvuky od chobotích čelistí, hltání chobotích jícnů, kručení a dmutí chobotích žaludků. Ve všem tom mlaskání a chroustání málem úplně zanikla hymna Krajáče, kterou se teď s větším či menším úspěchem snažil hrát najatý orchestr.

"My choboti jsme dobří braši chlupatí
Nacpem se, až nevejdem se do gatí.
Máme se rádi, nikdy se neperem
Jen výjimečně jeden druhého sežerem.

Vždycky máme splávek, vždycky jsme při chuti
Jen se pěkně najez, až škrundá v břichu ti.
Hovězí, telecí, vepřové, drůbež,
Narvi toho do sebe, co jenom můžeš.

Refrén: A hlty, hlty, hlty, hlty,
Hlty, hlty, hlty hlt.

Choboti se sejdou všichni kolem stolku
Žádné drobky nezbývají po tomhle spolku.
Perou jídlo do sebe od rána do měsíčku
(A ještě najdou čas ukrást talíř a vidličku).

Cokoli je jedlé, konzumovat budem
A doufáme, že umřem s pupkem jako sudem.
Do smrti jsme veselí, jak by nám bylo dvacet,
Pojď si s námi zpívat, hrát si a zvracet!

Refrén: A hlty, hlty, hlty, hlty,
Hlty, hlty, hlty hlt."

Fritol se potuloval kolem řad stolů v naději, že zahlédne Slumovu důvěrně známou podsaditou postavu. "Hlty, hlty, hlty..." šuškal si, ale ta slova mu připadala divná. Proč se cítí tak osamělý uprostřed bujarých hostí, proč si odjakživa ve vlastní vesnici připadá jako vetřelec? Fritol obhlížel pluky drtících stoliček a pozoroval, jak se v odpoledním sluníčku růžově a vlhce blýskají stopu dlouhé rozeklané jazyky, které vyšlehují ze stovky úst.
V tom okamžiku nastalo nějaké pozdvižení u hlavního stolu, kde by měl Fritol sedět jako čestný host. Strýc Bimbo si stoupl na lavici a máchal rukama, ať hosté ztichnou, že pronese projev. Chvilku se ozýval pokřik a popletené hlavy ťukaly o sebe, ale nakonec se pozornost všech skelných pohledů a všech chlupatých a špičatých uší upírala na to, co chce Bimbo povědět.
"Moji milí choboti!" začal. "Mí drazí Braillové a Srandorádi, Podrazové a Obézové a Pelešníci a Troubové a Bulící a Podprdové a Smrďonožky!" ("Smrďonožkové!" opravil ho jeden ožrala, okolo kterého na důkaz pravdivosti rodinného jména byly po obou stranách mezery.)
"Doufám, že jste se naládovali, až vám z toho bude zle." Jako odezva na tradiční oslovení se ozvaly salvy větrů a říhání, což znamenalo, že hosté byli s krmí spokojeni.
"Jak všichni víte, strávil jsem tu v Chobotíně většinu života a vím o vás všech svoje, a než vás definitivně opustím, rád bych vám vyložil, co jste pro mě znamenali." Shromáždění souhlasně zajásali, protože je napadlo, že teď přišla chvíle, kdy Bimbo začne rozdělovat očekávané dary. To, co následovalo, však překvapilo dokonce i Fritola, který si strýce prohlížel s ohromeným obdivem. Strýc si totiž sundal kalhoty.
Jaký zmatek pak propukl, to ponecháme na čtenářově obrazotvornosti, ať je jakkoli nedovyvinutá. Bimbo však odvedl vztek chobotů jiným směrem, tak, že předem připraveným znamením dal odpálit ohňostroj. Najednou se ozvalo ohlušující burácení a zazářilo oslepující světlo. Pomstychtiví choboti zavyli děsem a padli do prachu, dokud se ten pekelný hlomoz a blesky nepřevalily. Pak hluk utichl a odvážnější členové lynčovacího komanda se proti horkému závanu podívali nahoru na vršíček, kde stál Bimbův stůl. Teď už tam nestál. A Bimbo taky ne.

"Měli jste vidět, jak se tvářili," smál se Bimbo na Šmajdalfa a Fritola. Teď, když už byl zase v bezpečí své nory, se starý chobot houpal na židli a vítězně zářil. "Běhali jako vyplašení králíci!"
"Králíci nebo choboti, to je jedno. Říkal jsem ti, abys dával pozor," napomenul ho Šmajdalf. "Mohl jsi někomu dost ublížit."
"Ale kdepak," namítl Bimbo. "Všechny šrapnely vybuchly na druhé straně. A byla to dobrá metoda, jak je pořádně naštvat, než z téhle díry jednou provždycky vypadnu." Bimbo vstal a naposledy si prověřoval, jestli má všechny kufry, které pečlivě označil cedulkami "Puklinka, Estrogen". "Začíná všude jít do tuhého a takhle se jim to dobře vtluče do těch jejich obézních kebulí."
"To je tak zle?" chtěl vědět Fritol.
"Tak jest," kývl Šmajdalf, "neboť Zlo kráčí po tomto kraji a..."
"Teď ne," skočil mu netrpělivě do řeči Bimbo. "Jenom řekni Fritolovi, co jsi pověděl mně."
"Tvůj nevychovaný strýc," poslechl jej kouzelník, "mluví o tom, že v Krajáči i jinde se objevilo mnoho znamení, jež nevěští nic dobrého."
"Znamení?" podivil se Fritol.
"Vskutku tak a nejinak," potvrdil Šmajdalf chmurně. "Za uplynulý rok jsem spatřil divy zvláštní a děsivé. Pole porostlá rosnatkou okrouhlolistou a plísní, ba dokonce i zahrádky s artyčoky bez srdíček! V prosinci nastal horký den a bylo vidět modrý měsíc. Tiskárny vyrobily kalendáře s týdnem ze samých nedělí a holsteinka s první cenou z okresní dobytkářské výstavy porodila dva podomní obchodníky. Země se rozestoupila a kozí střeva byla nalezena zamotaná do hranatých uzlů. Sluneční tvář potemněla a z nebes pršely mokvající bramborové lupínky s paprikovou příchutí."
"Ale co to všechno znamená?" děsil se Fritol.
"Nemám šajn," odtušil Šmajdalf. "Mě jenom napadlo, že noviny budou mít pré. Ale to není všechno. Moji zvědové oznamují, že na Východě, v mrtvých končinách Naadoru, se shromažďují černé šiky. Tlupy zlých skřeků a zlobrů sílí a den ode dne tajně proniká přes hranice Krajáče víc a víc rudookých přízraků. Brzy prožije tento kraj mnoho hrůz z ruky Saudruhovy!"
"Saudruh!" vykřikl Fritol. "Ale Saudruh už přece není."
"Nesmíš věřit všemu, co říkají heraldi," pronesl vážně Bimbo. "Myslelo se, že Saudruh byl navždy zničen v bitvě u Berlinwallu, ale bylo to jen zbožné přání. Ve skutečnosti on i jeho Devítka kobzůlů unikla z té trmy vrmy v mazaném převleku za partu cikánských akrobatických tanečníků. Utekli skrz Jozhinské bažiny a probojovali se až do okrajů Naadoru, kde ceny nemovitostí rázem klesly jako střelení orli. A z Naadoru od té doby posilují svou moc.
Jeho Černý Karbunkl Osudu napuchá a brzy pukne, takže On pokryje tvář Střevozemě svým chorobným puchem. Máme-li přežít, nežit musí být vyříznut dříve, než Saudruh zahájí své zlobné tažení."
"Ale jak to uděláme?" chtěl vědět Fritol.
"Musíme zabránit, aby se zmocnil té věci, která by mu přinesla vítězství," odpověděl Šmajdalf. "Musíme zařídit, aby nedostal Veliký Prsten!"
"A co to je za prsten?" vyzvídal Fritol a už přemítal, jak se z toho co nejlíp vyvlíknout.
"Přestaň dumat, kde nechal tesař díru, a já ti to povím," zpražil Šmajdalf vyděšeného chobota. "Před mnoha věky, kdy se choboti ještě rvali se zemními veverkami o lískáče, byly v sálech elfů vyrobeny Prsteny moci. Tyto bájné prsteny, vytvořené za pomoci tajných návodů, jež dnes znají už jen výrobci pracích prášků, dávaly svým nositelům nesmírnou moc. Celkem jich bylo dvacet: šest pro ovládání země, pět pro nadvládu nad moři, tři pro řízení vzduchu a dva proti smradu z úst. Díky těmto prstenům obyvatelé dávných časů, jak lidé, tak elfové, žili v míru a nádheře."
"Ale to je jenom šestnáct," poznamenal Fritol. "Co ty ostatní čtyři?"
"Stáhli je z prodeje kvůli defektům," zasmál se Bimbo. "V dešti se zkratovaly a usmažily ti prsteník."
"S výjimkou Velikého Prstenu," pronesl zpěvavě Šmajdalf, "neboť Veliký vládl všem ostatním, a proto po něm teď Saudruh tolik prahne. Jeho moc a kouzla jsou zahaleny v mlhách legend a praví se, že tomu, kdo jej nosí, je dána nejedna schopnost. Podle své předešlé moci prý jeho majitel dokáže vykonávat nemožné: podřizovat všechny tvory své vůli, porážet neporazitelná vojska, rozmlouvat s rybami a ptáky, ohýbat ocel holýma rukama, jedním pohybem přeskakovat skrz okna s vysokými parapety, získávat přátele a působit na lidi, likvidovat pokuty za špatné parkování..."
"A nechat se zvolit Miss Aerobik," dokončil Bimbo. "Prostě cokoli si přeje!"
"Pak tedy po Velikém Prstenu prahnou všichni, ne?" upozornil Fritol.
"Prahnou pouze po prokletí!" rozkřikl se Šmajdalf a zapáleně zamával hůlkou. "Neboť tak jistě, jako dává moc, se Prsten také sám stává pánem! Jeho majitel se pomalu mění, a nikdy k lepšímu. Je stále nedůvěřivější a žárlivě si svou moc střeží, až se jeho srdce zatvrdí. Až příliš miluje vlastní sílu a opatřuje si časem žaludeční vředy. Stane se těžkopádným, snadno propadá vzteku, má sklony k zánětům nervů, neuralgii, stále ho bolí krční páteř a věčně dostává rýmu. Brzy ho už nikdo nezve na večírky."
"Velice strašlivý poklad, tenhle Veliký Prsten," vzdychl si Fritol.
"A děsivé břemeno pro každého, kdo jej u sebe chová," souhlasil Šmajdalf. "Neboť nějaký nešťastník jej musí odnést ze Saudruhova dosahu do nebezpečí a k jisté zkáze. Někdo musí odnést Prsten do Naadoru, ke Zpuchlinám osudu v hoře Porodruině, přímo pod zlý nos hanebného Saudruha, a přitom musí vypadat pro tento úkol naprosto nevhodně, aby ho příliš brzy neodhalili."
Fritol se roztřásl a předem toho ubožáka litoval. "Pak tedy ten, kdo ponese Prsten, musí být úplný a naprostý debil," zasmál se nervózně.
Šmajdalf střelil pohledem po Bimbovi a ten přikývl a bez cavyků hodil Fritolovi do klína maličkou lesklou věcičku. Byl to prsten.

"Gratuluju," oznámil zamračeně. "Právě jsi vyhrál cenu útěchy."

II

Tří dělají společnost, čtyři maléry

"Na tvém místě," radil Šmajdalf, "bych na cestu vyrazil brzy." Fritol nepřítomně zvedl zraky od tuřínového čaje.
"Jenže ty nejsi v mojí kůži ani z půlky, Šmajdalfe. Nevzpomínám si, že bych se na ten vejlet s Prstenem hlásil dobrovolně."
"Není čas na klábosení," poznamenal čaroděj a vytáhl z otřískaného klobouku králíka. "Bimbo odjel už před mnoha dny a čeká tě v Puklince, stejně jako tě budu čekat já. Pak o osudu Prstene rozhodnou všechny národy Střevozemě."
Fritol předstíral, že ho hrozně zajímá, co má v hrnku, protože z jídelny vešel Slum. Začal uklízet noru a balil poslední zbytky Bimbova majetku.
"Heleďte, pane Fritole," zakrákal a odhrnul si z čela pramen mastných vlasů. "Jenom tu sbírám poslední krámy po vašem strejdovi, co tak záhadně zmizel beze stopy. Moc divná záležitost, žejo?" Když viděl, že se vysvětlení nedočká, odšoural se věrný služebník do Bimbovy ložnice. Šmajdalf si honem sebral králíka, který si mezitím hlučně ulevil na koberec, a znovu promluvil.
"Víš jistě, že mu můžeš důvěřovat?"
Fritol se usmál. "Samozřejmě. Slum je mým věrným přítelem už od těch dob, kdy jsme spolu studovali školu pro zaostalá batolata."
"A o Prstenu nic neví?"
"Nic," vrtěl hlavou Fritol. "Rozhodně nic."
Šmajdalf se pochybovačně zadíval k zavřeným dveřím ložnice. "Máš ho ještě, viď že ano?"
Fritol přikývl a vylovil řetízek z kancelářských svorek, kterým ho měl připevněný k sportovní polokošili ze sekáče.
"Pak na něj buď opatrný," radil Šmajdalf, "protože má nejednu podivnou schopnost."
"Třeba zaprášit mi celou kapsu?" nadhodil mladý chobot a obracel kroužkem v nešikovných krátkých prstech. S obavami se na něj díval, jako to poslední dny dělával často. Prsten byl vyroben z lesklého kovu a byly na něm vyryté zvláštní znaky a nápisy. A vevnitř bylo cosi napsáno v řeči, kterou Fritol neznal.
"Nepřečtu jednotlivá slova," oznámil.
"No to nepřečteš," kývl Šmajdalf. "Je to v jazyce Naadoru. Zhruba ti to přeložím:

Tenhle Prsten, žádný jiný, elfi vymysleli
Prodali by vlastní mámu, jen aby ho měli
Vládce či mrtvola, člověk či žížal
S tímhletím nástrojem nepocítí žal
Nezdolná síla v něm Jediném dlí
Nezlomná síla dělat si to svý
Kdokoli ho někde najde, bleskově ať chvátá
Odeslat ho Saudruhovi (na účet adresáta)."

Fritol se zděsil a honem schovával Prsten zase do kapsy košile.
"Je to závažné varování," poznamenal Šmajdalf. "I v této chvíli Saudruhovi služebníci jezdí po světě a čenichají po tomto prstenu; krátí se čas, kdy vyčenichají, že je tady. Pravá chvíle vyrazit do Puklinky." Starý kouzelník vstal, došel ke dveřím ložnice a škubnutím je otevřel. Slum sebou hlučně třískl na zem uchem napřed a z kapes se mu rozsypaly ukradené Bimbovy nejlepší mithrilové kávové lžičky. "A tohle bude tvůj věrný společník." Šmajdalf vešel do ložnice a Slum se na Fritola zazubil s právě tou roztomilou připitomělostí, kterou se Fritol naučil mít rád, a neobratně se snažil schovat lžičky zase do kapes.
Fritol si jej nevšímal a zavolal za kouzelníkem.
"Ale... ale... musím si ještě spoustu věcí nachystat! Sbalit si..."
"Nestarej se," prohlásil Šmajdalf a zvedl dva kufry. "Sbalil jsem ti sám."

Noc byla jasná jako elfkam, zářila tečkami hvězd, a Fritol na pastvině za městem shromáždil svůj doprovod. Kromě Sluma s ním šla dvojčata Šmízo a Pepsin Kradlovi, kteří byli hluční a nebude jich žádná škoda. Zatím na louce vesele skotačili. Fritol je postavil do latě a marně přemítal, proč s ním Šmajdalf vyslal takové dva idiotské podržtašky, kterým by nikdo ve městě nedal ani na pět minut pohlídat vypálenou sirku.
"Na cestu, na cestu!" hulákal Šmízo.
"Jasně, na ni," přidal se Pepsin, ruče vykročil, upadl přímo na obličej a rozbil si nos.
"Paďoure!" zasmál se Šmízo.
"Tuplovanej paďoure!" vrátil mu to plačky Pepsin.
Fritol zoufale zvedl oči k nebi. To bude dlouhý epický příběh.
Raději upoutal kolísavou pozornost svých společníků a zkontroloval jejich vybavení. Jak se obával, na jeho pokyny zapomněli a všichni si vzali bramborový salát. Všichni až na Sluma, který si do ruksaku nacpal sprosté knížky a Bimbovy lžičky.
Konečně vyrazili a podle Šmajdalfových rozkazů se po žlutých cihlách Transkrajáčové dálniční pěšiny D-1 vydali k

Pohůrce, což byl největší úsek jejich cesty do Puklinky. Kouzelník jim nakázal, aby po pěšině putovali neviděni, v noci, často přikládali ucho k zemi, aby napínali zraky a špicovali nosy; poslední směrnice byla za daných okolností pro Pepsina dost bolestná.
Nějakou dobu šlapali v tichu a všichni byli ponořeni do toho, co mají choboti místo myšlenek. Obzvláště znepokojen byl Fritol, který přemítal, jak dlouhé putování před ním leží. Jeho společníci sice mašírovali zvesela a rozmarně se kopali a podráželi si nohy, ale on měl srdce ztěžklé úzkostí. Vzpomínal na šťastnější časy a začal si broukat a pak i prozpěvovat prastarou trpasličí píseň, které se naučil, když sedával na klíně strýčku Bimbovi, píseň, jejíž tvůrce žil kdysi před zrozením Střevozemě. Začínala takhle:

"Hej hou, hej hou,
trpaslíci jdou
hej hou hej hou, hej hou hej hou,
hej hou, hej hou..."
"Dobrý," zavýskl Šmízo.
"Jo, pěkný," přidal se Pepsin. "Hlavně ty pasáže s tím ‚hej hou'."
"A jak tý písničce říkáte?" zajímal se Slum, který znal písniček málo*.
"Říkám jí ‚Hej hou'," oznámil Fritol.
Ale nerozveselila ho.
Vbrzku začalo pršet a oni všichni nastydli.

Nebe na východě přecházelo od černé k perlově šedé, když čtyři utahaní a ukýchaní choboti zastavili a utábořili se k odpočinku ve shluku vrbiček mnoho kroků od nechráněné dálniční pěšiny. Zdeptaní poutníci se natáhli ve skrytu na trávník a důkladně posnídali z Fritolových zásob trpasličí sekané, piva Chobotopramen a obalovaných telecích kotlet. Pak všichni, sténajíce tiše pod vahou nacpaných břich, rychle usnuli a nechali si zdát typicky chobotí sny, které se zase převážně týkaly telecích kotlet.
Fritol se rázem probudil. Byl už soumrak a jej zvláštní svíravý pocit v žaludku přiměl, aby si zpod větví vyděšeně prohlédl pěšinu. Mezi listím zahlédl v dálce temný stín. Zvolna a opatrně se sunul po stoupající pěšině a vypadal jako vysoký černý jezdec na nějakém velikém a odulém jízdním zvířeti. Fritol zadržel dech, protože postava narýsovaná zapadajícím sluncem se zastavila a rudé oči si prohlížely krajinu. V jednu chvíli měl pocit, že se ty žhnoucí uhlíky dívají přímo na něj, ale pak krátkozrace zamrkaly a sunuly se dál. Nafouklé zvíře, které Fritol tipoval na obrovitánské, nehorázně překrmené prase velké jako dům, začenichalo a zachrochtalo a snažilo se na vlhké zemi najít jejich stopu. Ostatní se probudili a strnuli hrůzou. Zlý slídil pobídl svého oře, vypustil hlučný rachotivý pšouk a jel dál. Nezahlédl je.
Choboti čekali, dokud chrochtání zvířete neutichlo v dáli, a teprve pak se dali do řeči. Fritol se otočil ke svým společníkům, kteří byli dobře ukryti ve svých pytlích s jídlem. "Už je to v pořádku," šeptl. "Odjelo to pryč."
Slum podezřívavě vykoukl. "Ať mě čert vezme, jestli mě to nevylekalo, až jsem si ciknul," zasmál se nepřesvědčivě.
"Moc divné a moc znepokojivé!"
"Divné a znepokojivé!" rozneslo se ozvěnou z ostatních jídelních pytlů.
"Eště znepokojivější ale je, že pořád slyším ozvěnu, sotva otevřu chlebárnu," a Slum podělil pytle dvěma kopanci; vykvikly, ale ani nápad, že by vyvrhly svůj obsah.
"Je to mrzout," prohlásil první.
"Je to mrzout a protiva," připojil se druhý.
"Tak přemítám, co a kdo ten děsivý tvor byl," vyrazil Fritol.
Slum sklopil oči a provinile se podrbal na bradách. "Von to asi bude jeden z těch chlapů, co mi starej Pecka připomínal, ať vás před nima varuju, pane Fritole."
Fritol si jej ostře prohlédl.
"No, víte," lísal se Slum, odhrnul si kadeř z čela a omluvně Fritolovi olízal prsty na nohou. "Teď sem si vzpomněl, že zrovna než jsme vodešli, povídá mi starouš: Nezapomeň říct panu Fritolovi, že se tu po něm vyptával nějakej divnej smradlavej cizí chlap s červenejma vočima. Cizí? zeptal jsem se. Jo, povídá von, a když jsem zatloukal, naštval se a syčel a kroutil na mě těma černejma fouskama. "Do háje!" říkala ta vohavnost. "Zase mě vypekli!" A pak na mě kejv rypákem a naskočil na to svý prase a vyrazil s ním k Vřešťanovi a křičel něco asi jako Hyjó, Pašíku! Moc divný, povídám mu na to já. No tak mám dojem, že mi ňák moc trvalo, než sem vám to řek, pane Fritole."
"Ale co," pokrčil Fritol rameny, "teď nemáme čas si s tím lámat hlavu. Nevím to určitě, ale moc by mě nepřekvapilo, kdyby mezi tím cizím chlapem a tímhle hnusným slídilem byla nějaká souvislost." Fritol zadumaně svraštil čelo, ale pomohlo mu to právě tolik, co vždycky. "Každopádně už není bezpečné jít do Pohůrky po dálniční pěšině. Budeme to muset vzít zkratkou přes Hnustoles."
"Hnustoles?" ozvaly se sborem pytle.
"Ale pane Fritole," vyrazil Slum, "říká se, že tam... straší!"
"To je možná pravda," připustil Fritol tiše, "ale jestli zůstaneme tady, je z nás najisto řezankový speciál od MacChobots."
Pak Fritol a Slum několika od srdce míněnými kopanci vyhnali dvojčata z pytlů a všichni společně zvládli poházené zbytky kotlet, aniž by jim vadilo, že jsou kořeněné spoustou hmyzu. Když bylo vše hotovo, vyrazili a bratři Kradlové začali vydávat pištivé vrzání, protože ne tak zcela neopodstatněně doufali, že se ve tmě mohou vydávat za stěhující se šváby. Vlekli se usilovně k západu, pečlivě využívali každé vhodné příležitosti, kde upadnout na tvrdé a rozbít si nosy,

a upalovali, hlavně aby se do lesa dostali před svítáním. Fritol si spočítal, že za dva dny urazili dvě míle, což na choboty nebylo zlé, ale pořád to nestačilo. Pokud chtějí být v Pohůrce nazítří, musejí projít lesem.
Kráčeli v tichu, ozývalo se jen Pepsinovo tlumené pokňourávání. Ten trulant si zase rozbil raťafák, pomyslel si Fritol, a i Šmízo už vypadá nanicovatě. Noc ubíhala, na východě se jasnilo a místo rovné krajiny se objevily pahrbky, pavršky a paďoury nacucané měkké hlíny v barvě telecího mozečku. Naše společnost se potácela dál, postupně trávu a podrost vystřídaly stromečky a potom i veliké, naštvaně se tvářící stromy, ošlehané a rozryté větrem, nepřízní počasí a artritidou. Brzy zase přišli o ranní světlo a jako měsíc nemáchaný hadr na podlahu je přikryla temnota.
Před mnoha lety to byl veselý a úhledný lesík z dobře prořezaných vrbiček, jedlých jedlí a načančaných boroviček, kde vesele skotačili krtečci a jen mírně agresivní veveřičky. Teď ale stromy poporostly, pokryly se plyšejníky a mechosprosty a z příjemného lesíka se stal odporný Hnustoles.
"Do rána bychom měli být v Pohůrce," odhadl Fritol, když si udělali zastávku a lehce posnídali bramborový salát.
Zlovolné mumlání z tyčících se korun stromů však naší nepočetné společnosti nedovolilo otálet dlouho. Spěšně vyrazili dál a pečlivě se vyhýbali palebné přehradě exkrementů, kterou po nich vrhali nespatření, ale zřejmě naštvaní obyvatelé korun stromů.
Po několika hodinách tápání padli choboti vyčerpáním k zemi. Fritol dávno ztratil orientaci a kolem sebe to nepoznával.
"Teď už bychom měli být z lesa venku," prohlásil znepokojeně. "Mám dojem, že jsme se ztratili."
Slum si sklíčeně prohlížel své jako rapíry ostré nehty na nohou, ale pak se rozveselil. "To je možná pravda, pane Fritole," ozval se. "Ale nedělejte si tak těžkou hlavu. Jak tak koukám, před pár hodinama tu někdo byl. A cpali se zemákovým salátem zrovna jako my!"
Fritol si výmluvné stopy pečlivě prohlédl. Opravdu, někdo tu před pouhými pár hodinami byl a cpal se chobotí baštou.
"Nejspíš bude stačit, když půjdeme po jejich stopě, a tak najdeme cestu ven." Zapomněli na únavu a znovu vyrazili.
A vlekli se dál a dále a marně volali na ty druhé, po kterých nacházeli stopy: tady zbytky od obalované telecí kotlety, tam zas sprostou chobotí knížku, onde jednu Bimbovu lžičku. (Jaká zvláštní náhoda, pomyslel si Fritol.) Nikde ale žádní choboti. Narazili jen na velikého králíka s levnými kapesními cibulemi, kterého pronásledovala jakási potrhlá holčička, a na jiné děcko, které neurvale olupovali tři rozzuření medvědi ("Radši se do toho nebudeme plést," radil moudře Fritol.); konečně prošli kolem opuštěného perníkového bungalovu podělaného od much, na jehož marcipánových dveřích visela cedule "K pronajmutí". Nikde ale vůbec nic, podle čeho by našli cestu ven z lesa.
Naše čtyřka, celá vláčná únavou, nakonec padla do mechu. V sešeřelém lese už bylo pozdní odpoledne a oni nedokázali jít dál, pokud si trochu neschrupnou. Naši čtyři chlupatí žebráčci, jako by vypili kouzelný nápoj, se sbalili do ježatých klubíček a jeden po druhém začali pod ochranou ratolestí velikého chvějícího se stromu tlouct špačky.
Slumovi nejdřív nedošlo, že už je vzhůru. Cítil, jak ho za šaty tahá cosi měkkého a pružného, ale považoval to za nostalgický sen o oněch plazích rozkoších, kterým se nedávno oddával doma v Krajáči. Najednou ale získal jistotu, že jasně uslyšel cucavý zvuk a trhání látky. Rázem otevřel oči a zjistil, že je nahý jako palec a pevně jej drží masité kořeny stromu. Rozeřval se jako o život a probudil své společníky, kteří byli stejně tak svázaní do kozelce a svlečení do naha onou hemživou rostlinou, která vydávala jasně slyšitelné vrkavé zvuky. Podivný strom si pobrukoval a svíral je stále pevněji. Choboti s odporem pozorovali, jak ten šuškavý přerostlý salát spustil dolů oranžové květiny zakončené čímsi podobným rtům. Přibližovaly se k nim naduté měchýřky, které vydávaly ohavné mlaskavé a čvachtavé zvuky a tiskly se k jejich bezmocným tělům. Choboti byli pevně sevřeni a brzy budou ucucflekováni k smrti. Sebrali poslední zbytky sil a začali volat o pomoc.
"Pomoc! Pomoc!" volali.
Nikdo se ale neozýval. Naduté oranžové květy se mačkaly nad bezmocnými chobotími těly, vrtěly se a úpěly touhou. Odulý kvítek se Slumovi přisál k břichu a započal své cucavé dílo; Slum cítil, jak je jeho kůže nasávána doprostřed květiny. Pak jen zhrozeně přihlížel, jak jej okvětní plátky s hlučným mlasknutím pustily a jak na místě, kde se děsivé poupě přisálo, zbyla tmavá a hrozivá podlitinka. Slum neměl sílu zachránit sebe ani své společníky, a tak se jen vyděšeně díval, jak se teď těžce oddychující kališní lístky chystají zasadit poslední, smrtící polibek.
Jenže právě ve chvíli, kdy dlouhý rudý pestík klesal za svým odpudivým cílem, se Slumovi zazdálo, že uslyšel z ne až tak velké dálky radostný zpěv, který navíc stále sílil! Zahuhlaný, snový hlas zpíval cosi, co Slumovi nedávalo žádný smysl:

"Šlehy-šleh! Šňupy šňup! Dneska meskalin!
Co se plašíš? Dej sem hašiš! A s ním methedrin!
Červí dým, pervitýn, tak zpívá Tim Benzedrin!"

Ačkoli šíleli strachem, upnuli se k té sílící melodii, kterou zpíval kdosi, kdo podle všeho umíral v křečích:

"Jehla se mi ani nehla, už to lesem mastím
Korály mi do dáli roztomile chrastí
Je bašta se trochu sjet a vybodnout se na to
Pojď se mnou a věz, že hned máš z mozečku bláto
Lítáme jak orlové až nad oblačné fronty
Jíme zdravou výživu a balíme si jointy
Květinové děti tu rozdávají květy ti
Kdo je proti, ať si tu kytku vetkne do řiti
Na Lásku, Mír, na Štěstí, šlehneme si sborem

Zbavíme se konvencí a zkostnatělých norem!"

Náhle skrz listoví prosvištělo něco křiklavě barevného, zahaleného do dlouhého vlasového porostu s konzistencí týden ožužlávaného tureckého medu.
Trochu to vypadalo jako člověk, ale ne moc; vysoké to bylo šest stop, ale i včetně špíny to nemohlo vážit přes pětatřicet liber. Zpěvák se zastavil, takže bylo vidět, že se mu dlouhé paže klátí skoro až k zemi a že má celé tělo pokryté děsivými klikyháky v barvách od schizoidní rudé až po psychotropně azurovou. Na krku vyhublém tak, že kromě průdušnice tam v podstatě nic nebylo, mu visely desítky přívěsků a korálků a uprostřed pak velký amulet s elfí runou ferling-hetti. Skrzevá mastné prameny vlasů vyhlížely dvě bulvy tak vykulené a vysunuté z důlků, až to celé vypadalo, jako když na plát mírně zahnilé slaniny položíte dva tenisáky.
"Uúúúúú-uauaua!" zhodnotil tvor bystře situaci. Pak doposkakoval a dotajtrlíkoval k patě vražedného stromu, posadil se na bezmasé hýždě a zadíval se na něj bezbarvými zorničkami velkými jako talířky; nato se jal prozpěvovat zaříkadlo, které Fritolovi znělo jako záchvat tuberkulózního kašle:

"Ty nezdárné křoví, pusť kořist svou
Ať si ti chlupatí hošani jdou.
Ač jsem si vyžhavil mozek na meťáku,
nejsem tak hloupý, Dědku Cucáku!
Tak přestaň trojčit, ňák moc jsi ulít!
Ať mužem se čerstvou trávou zhulit.
Ať je nám s kámošema mile.
Tak pusť je, ty zahnilej chlorofyle!"

Toto prosloviv, zvedl vrásčitý zjev pavoukovitou ruku, ukázal dvěma prsty "viktorky" a přidal hrůzyplné zaklínání:

"Tim, Tim Benzedrin!
Fet! Hned! Parafin!
Splín. Z džin. Mr. Bean!
Jednička, dvojka, neutrál,
Nepustíš? Šetři na futrál!"

Hrozivě se tyčící rostlina se zachvěla a smyčky kořenů spadly z jejích obětí jako oschlé makarony od včerejška. Choboti s radostným pokřikem vyskočili a ohromeně sledovali, jak ta veliká hrozivá zelenina kňučí jako batole a zlostně si ocucává pestíky. Pobrali si své oblečení a Fritol úlevně povzdechl, když zjistil, že Prsten má stále v kapse pevně přilepený Bílou lepicí pastou.
"Děkujeme," překřikovali se choboti a vrtěli ocasy. "Děkujeme, děkujeme!" Jejich zachránce ale neříkal nic. Jako by si neuvědomoval, že tu jsou, ztuhl jako kmen stromu, zajíkal se, vyrážel cosi jako "gha gha gha" a zorničky se mu otevíraly a zavíraly jako dva nervózní slunečníčky na zmrzlinovém poháru. Kolena mu podklesávala a zase se narovnávala, a pak podklesla definitivně a on padl na mechem porostlou zem a vypadal jako zběsile se otřásající mop.
"Panebože, dozdaňte je ze mě bryč," vřískal a odfrkoval od úst pěnu. "Zou tu všude a zou zelený! Grrr! Chrr! Božebožebožebožebožebože!" Hystericky se plácal po celém těle a po vlasech.
Fritol ohromeně zamrkal a sáhl po Prstenu, ale nenasadil si ho. Slum si nad nataženého hadráka stoupl a nabídl mu ruku.
"Ráčej odpustit," začal. "Nemoh byste nám říct, jak se odsud..."
"Ne ne ne, to ne! Jen ze mrkněte, dzo jich je! Zou všude! Odežeňte je ze mě!"
"Ale koho?" optal se zdvořile Šmízo.
"Je!" hulákal cizinec a ukazoval si na vlastní hlavu. Pak vyskočil a utíkal na tenkých nožkách přímo k cucflekovému stromu. Napálil to do něj hlavou v plné rychlosti a přímo před ohromenými zraky chobotů omdlel. Fritol naplnil klobouk čistou vodou z nedaleké bystřinky a přistoupil k němu, ale omráčený otevřel skelné oči a znovu zaječel.
"Ne, ne, vodu ne!"
Fritol vylekaně odskočil a kostlivec se vyškrábal na všechny čtyři.
"Ale ztejně děkan, kámo," prohlásil. "Gdyž zem v rauši, vždycky to zemnou takhle migne." A cizinec, který měl podle všeho nějakou vadu řeči, napřáhl špinavou ruku a bezzubě se usmál. "Tim Benzedrin, gvašim zlužbám."
Fritol i ostatní se důstojně představili, ale pořád ustrašeně pošilhávali po líbacím stromě, který na ně vystrkoval tyčinky.
"Jo tendle, toho ze nebojte," mávl rukou Tim, "je jenom uraženej. Vy nejzte vocud, lidičky?"
Fritol mu opatrně vyložil, že jsou na cestě do Pohůrky, ale ztratili se. "Můžete nám povědět, jak se tam dostaneme?"
"No jazně," zasmál se Tim, "to je brnkačka. Ale nejdřív ze ztavíme v mým bejváku. Chci, abyste ze zeznámili z mojí kočkou. Menuje ze Leštěnka."
Choboti souhlasili, protože jim už došly zásoby bramborového salátu. Sebrali saky a zvědavě šli za Benzedrinem, který si to prapodivně šněroval, ale co chvíli se zastavil na kus řeči s nějakým sobě dost podobným balvanem nebo pařezem, takže ho vždycky dohnali. Jak tak bezcílně kličkovali mezi zlověstnými stromy, Tim Benzedrin vesele zakrákoral:

"O ty má štíhlá, přeštíhlá jak rentgen tuberáka!

O panno s odvařeným mozkem, kterou jen fet láká!
O přítelkyně hmyzu, ptáků, jezevců a dealerů!
O vykostěný stíne, který pořád tahám z malérů!
O ručko s vpichy od jehel a s pletí jasné zeleně!
Ó květinko rok nemytá, jež neholíš si holeně!
O ty můj změklý rozoumku, co třeštíš oči do dálky!
Ó jak tě žeru, Leštěnko, od hlavy až po korálky!"

Chvilku nato vyšli na mýtinu na nízkém vršku. Tam stála otřískaná bouda tvarem podobná gumové holínce, z jejíhož malého komínu vycházel hustý kouř nezdravě zelené barvy.
"Boží," zakrákal Tim, "je doma!" Vedeni Timem se naši přátelé přiblížili k nijak moc lákavé chýši. Z jediného okna blesklo oslepující bílé světlo. Když přešli přes práh, ocitli se v místnosti pokryté cigaretovými papírky, rozbitými dýmkami a vyhořelými mozkovými buňkami. Tim zahalekal:

"Hola hej! Pospíchej! Hosty máme čtyři!
Hned ať stoupá vonný dým a koks
ve lžičce se škvíří!"

Na což mu ze zahuleného vnitřku odpověděl jiný hlas:

"Dejme se do zpěvu! Zazpívejme všici!
Jen místo té lžičky vezmu velkou lžici!"

Nejdřív Fritol kvůli fosforeskujícím tapetám a stroboskopickým svíčkám neviděl nic, jen cosi, co vypadalo jako halda špinavých hadrů na podlahu. Pak ale halda promluvila znovu:

"U nás si lehněte, chutě si šlehněte!
Vypalte si mozky, ať jsou z vás trosky!"

A pak, jen co se choboti stačili rozmžourat, se halda zavrtěla a posadila a vyklubala se z ní neskutečně vychrtlá ženština se zapadlýma očima. Vteřinku si je prohlížela, pak zahuhlala "Tý jo," a strnule padla dopředu, až korálky zachrastily.
"Jo, mý Lešti zi nevžímejte," mávl rukou Tim. "Dneska má pořádně nakoupíno."
Choboti, které kyselý dým a blikavé svíčky poněkud vyvedly z míry, se po turecku posadili na prožranou matraci a zdvořile požádali o něco k snědku, protože se dost nacestovali a jedli by hřebíky.
"Jako jízt, jo?" pobavilo to Tima, který se hned začal prohrabovat v ručně vyrobené kožené tašce. "Jenom chvilku vydrště, něco vám uglohnim. Tak copatotu... tý vado! Já ani nevěděl, že nám něco tagovýho sbylo!" Nešikovně vysypal obsah tašky před ně do narovnaného blatníku z brouka. Pochybněji vyhlížející houby Slum jaktěživ neviděl, a také to ne tak docela zdvořile řekl.
"To jsou ty nejpodezřelejší houby, jaký jsem kdy viděl," prohlásil.
Nicméně v celé Střevozemi byste našli pramálo věcí, které by Slum opatrně neohryzal, přičemž to přežil a mohl o tom podat zprávu, a tak se do toho vrhl po hlavě a důkladně se nacpal. Houby měly divnou barvu i vůni, ale chutnaly dobře, i když trošku navinule, a pak choboti dostali malinkaté bílé koláčíčky, na kterých byla obratně vytištěná písmena. ("Rospuztěj se vám fmozku, a ne frukách!" pochechtával se Tim.)
Choboti se naládovali až po kritickou hmotnost a pak se spokojeně rozvalili a Leštěnka jim k tomu hrála melodii na nějaký nástroj, který vypadal jako těhotný ruční tkací stav. Slum byl z hostiny celý vláčný, a tak ho velmi potěšilo, když mu Tim nabídl do dýmky "svůj vlaztní špecijální mix". Má to divnou vůni, říkal si pak, ale je to fajn.
"Máte azi tág půlodinku," prohlásil Tim. "Chcete si požbrechtit?"
"Poco?" vyhrkl Slum.
"No sak víte... jako to... pobovídat zúzt do úzt," vysvětlil Tim a také si zapálil dýmku - ovšem on ji měl předělanou z velké odstředivky na mléko a dovybavenou válci a ciferníky. "Sté tady, protože vám tedže do bot?"
"Svým způsobem," připustil Fritol rozvážně. "A taky máme ten Prsten moci a... jej!" Zarazil se, ale pozdě; už to nemohl vzít zpátky.
"Téda!" prohlásil Tim. "Ukažmiho."
Fritol mu jen nerad podal Prsten.
"Dozt levnej grám," ohodnotil to Tim a vrátil mu ho. "To už zou lebží i ty žmejdy, dzo beru do záztavy od trpazlígů."
"Vy prodáváte prsteny?" zeptal se Šmízo.
"Jazně," kývl Tim. "Mám vobhod z etnickým zbóžim a kouzelnejma vědzma, dzo vodevírá v turiztidzgý sezóně. Tagzi nadělám zázoby fetu na zimu, ezli víte, vo co de."
"Pokud se Saudruhovým plánům někdo nepostaví," odtušil Fritol tiše, "moc lidí sem do lesa na výlety jezdit nebude. Přidáte se k nám?"
Tim zavrtěl vlasy. "Netahej mě za triko, kámo. Já zem vodmíd armádu znáboženzkejch důvodů... už žádnou válgu. I zem zem přižel, aby mě nevodvedli, jazný? Kdyby mě řegněme nějagý lidi chtěli ukopat, řegnu jenom ‚Senza' a podaruju je gvědinama a gorálkama. ‚Milujde', řegnu jim, ‚neváldžete', řegnu jim. A gromě toho mám dvanázd dyobdryjí!"

"Nemá na to koule!" šeptl Slum Šmízovi.
"Ne, ty mám," namítl Tim a ukázal si na spánek. "Nemám nic tady fgouli!"
Fritol se diplomaticky usmál, ale najednou dostal vážný záchvat bolení břicha. Panenky se mu začínaly protáčet a hlava rovnou točit dokola. V uších mu začalo drnčet jako v trpasličí registrační pokladně. Jazyk mu napuchl a ocásek se začal chvět. Obrátil se k Slumovi a měl v úmyslu se ho zeptat, jestli to cítí taky.
"Zvoust tiš morbil húš?" vyšlo z něj.
Stejně na tom nezáleželo, protože Slum si vzal do hlavy, že se změnil ve velikého růžového draka v obleku s vestičkou a se slamákem.
"Co sté to povídal, pane Fritole?" zeptal se vypíglovaný drak Slumovým hlasem.
"Fluftroň frimbul barvavný frubile," pronesl Fritol zasněně a pomyslel si, jak je to divné, že Slum nosí slamák teď, koncem podzimu. Pak střelil pohledem po dvojčatech a povšiml si, že se změnila ve dva barevně sladěné, pruhované a zběsile se natřásající hrnky na kávu.
"Není mi zrovna dobře," prohlásil jeden.
"Je mi blbě," přidal se druhý.
Tim, který teď vypadal jako úhledná dvoumetrová karotka, se hlučně zasmál a změnil se v pokroucený parkovací automat. Fritol, kterému se zrovna hlavou valila přílivová vlna krupičné kaše, začal ztrácet trpělivost s hromadou lupů, která mu narůstala na klíně. Někde mezi jeho ušima došlo k nehlučnému výbuchu a on se s hrůzou díval, jak se místnost rozpíná a vibruje jako hárající vápenná směs. Najednou mu vyrostly uši a ruce se změnily v rakety na badminton. V podlaze se pootevíraly díry a z nich začaly vykukovat arašídové rohlíčky s vyceněnými tesáky. Na břiše mu skupinka tečkovaných švábů tančila úryvky z baletu Ze života hmyzu. Pak s ním dvakrát okolo pokoje provířil v rytmu valčíku kus ementálu a jemu upadl nos. Otevřel ústa a chtěl něco říct, ale ven vyletělo jen hejno okřídlených žížal. Jeho žaberní chlopeň zazpívala árii a pak mu chvíli stepovala na slepém střevě. Začínal ztrácet vědomí, ale než je ztratil zcela, zaslechl, jak se dvoumetrový lívanečník zachechtal: "Esli vás to teťka tág bere, tak to si počkejte, až budete fagt v rauži!"

III

Spatné trávení z dobré stravy

Zlatavý jas pozdního dopoledne už přehříval trávu, když se Fritol konečně probudil; hlavu měl jako střep a v ústech chuť, jako kdyby olízal dno ptačí klece. Celý obolený se rozhlédl a spatřil, že on i jeho tři stále ještě vyspávající společníci jsou na okraji lesa a před nimi je čtyřproudový formanský úvoz, který je zavede rovnou do Pohůrky! Po Timu Benzedrinovi nebylo ani vidu. Fritol si pomyslel, že včerejší události nejspíš byly jen divokým snem, který jim způsobily nadměrné dávky zkaženého bramborového salátu. Pak ale jeho krví podlité oči spočinuly na papírovém pytlíčku, který ležel kousek od jeho rance a na kterém byl ještě papírek se vzkazem. Zvědavě si jej pročetl.

Myly Fridole,

Škodáže si fčera tak richle vyžuměl. Přiželsi vopár boskejch tripů.
Takat' ti to s tim prctenem ňak služně dopadne.

Mýr ztebou
Timm

P.S. Konzem mýho dopyzu přími kámo trochu dobrýho matroše na fett.
Myzlim žeušto na mě zaz dedededede božebožebožebože§5©%*@ + =!

Fritol nakoukl do špinavého papírového pytlíku a uviděl hromádku barevných pastilek, velice podobných těm, co jedl včera. Divná věc, pomyslel si, ale můžou nám být užitečné. Kdo ví? A tak ani ne hodinu nato, když se mu konečně podařilo probrat ostatní k vědomí, naše společnost vyrazila vrávoravě a za živého hovoru o včerejších dobrodružstvích k Pohůrce.
Pohůrka byla hlavní vesnicí Pohůrecka, malé bažinaté oblasti obydlené převážně macaráty a lidmi, jejichž nejvřelejším přáním bylo bydlet kdekoli jinde. Vesnice se svého času na krátkou dobu těšila oblibě, když projektant čtyřproudové Transkrajáčové dálniční pěšiny D-l dostal škytavku, ujela mu ruka a vedl tuto dopravní tepnu přímo středem té zoufalé díry. Pak si místní nějakou dobu žili jako prasata v žitě díky nezákonnému výběru pokut za překročení rychlostního limitu a za nesprávné parkování, ba občas i z nepokrytého loupení a únosů. Jisté drobné příjmy z krajáčového turistického ruchu vedly k vybudování levných jídelen, rozviklaných stánků se suvenýry a umělých výletních pamětihodností. Pak ale zbytněl mrak "malérů" přicházejících z východu a bylo po kšeftě. Místo toho sem z východních krajů proudili uprchlíci, kteří s sebou ale nemívali mnoho majetku. Lidé i choboti z Pohůrky však nepatřili k těm, kdo si nechají utéct příležitost, a tak se v dojemném souladu činili a prodávali imigrantům s výrazným přízvukem kratší jména a akcie podniků na výrobu perpetuí mobile. Také jim dovymetli peněženky tím, že těm méně obeznámeným s krajáčovými záležitostmi podloudně prodávali padělaná víza ke vstupu do Krajáče.
Lidé z Pohůrky byli menší, širokoplecí, šmajdaví a přitroublí. Protože měli výrazné nadočnicové oblouky a prapodivné

držení těla, jiní lidé si je často pletli s neandrtálci, čehož pak vždy trpce litovali. Byli pomalí, a to nejen v pohybech, a žili v míru se svými chobotími sousedy, kteří byli celí nakřivo z toho, že mají vedle sebe někoho, kdo je ještě níž na evolučním žebříčku než oni sami.
Oba nárůdky teď žily z těch pár grošů, co vydělaly pašováním ilegálních imigrantů přes hranice, a z pěstování dolků, což bylo zdejší ovoce, které mělo tvar asi jako slinivka břišní a bylo zhruba stejně chutné.
Ve vsi Pohůrce byla tak stovka domečků, které byly většinou vybudovány z voskovaného papíru a odhozených špuntů. Domy byly uspořádány zhruba do kruhu uvnitř ochranného příkopu, z něhož vycházel takový smrad, že sám o sobě dokázal složit draka na sto kroků.
Choboti si stiskli nosy a přešli po rozvrzaném padacím můstku k bráně, kde si přečetli nápis:

VÍTÁME VÁS V MALEBNÉ HISTORICKÉ VÍSCE POHŮRKA POČET OBYVATEL 1604 388 96 A STÁLE SE ROZRŮSTÁME!

Dva strážní s ospalkami v očích se uvedli do pohybu jen na tak dlouho, dokud Slumovi nevzali zbytek lžiček. Fritol přišel o polovinu kouzelných pastilek, které strážní rozmyslně sežvýkali.
Choboti stihli projít dovnitř dřív, než pastilky začaly účinkovat, a podle Šmajdalfových pokynů zamířili k oranžově a zeleně se lesknoucímu hospodskému znamení ve středu vesnice. Tam našli veselou krčmu z plexiskla a chromované oceli, na jejímž štítě byl zachycen divočák ve skoku do slintajících úst. Pod tím bylo jméno hostince: Dobrá strava & nocleh. Naši přátelé prošli otočnými dveřmi a pokynuli na recepčního, který měl na jmenovce napsáno: Ahoj! Jsem Je-či-min Margarín. Stejně jako zbytek personálu byl navlečený do kostýmu selete s falešnýma prasečíma ušima, ocáskem a papundeklovým rypákem.
"Nazdárek!" oslovil je tlustý chobot. "Chcete pokoj?"
"Ano," kývl Fritol a loupl očima po svých průvodcích. "Jsme tu jenom na krátké dovolené, no ne, chlapci?"
"Dovolené," doplnil oduševněle Šmízo a nápadně na Fritola zamrkal.
"Jenom na krátké dovolené," rozvíjel téma Pepsin a přikyvoval jako idiot.
"Tady se mi laskavě podepište," vyrazil recepční přes falešný rypák. Fritol vzal psací brk připevněný řetízkem k pultu a zapsal jména. ALIAS VULGO, JAN josef novák, podpse-udo nymem a T. A. juplný.
"Přejete si ranní buzení, pane... eee... pane Vulgo?"
"Vypadám snad na to, hošo?" zavrčel Fritol a vyrazil k restauraci.
"Prosím," snažil se recepční. "Jestli budete něco potřebovat, stačí kývnout prstem."
"Tak jo," odtušil Fritol a metelil pryč.
"Doufám, že se vám u nás bude líbit," volal za ním recepční. "Tady máte všecek komfort, sami nemusíte hnout prstem."
Jakmile byli z doslechu, obrátil se Fritol ustaraně ke Slumovi. "Myslíš, že něco ví? Co pořád ty narážky?"
"Ale děte, pane Fritole," masíroval si Slum nedočkavě teřich. "Měl byste si umejt uši, říkal prstem, ne prsten. Tak honem na gáblík."
Všichni čtyři vešli do jídelny a usadili se blízko hlučně hučících krbových kamen na propan, ve kterých se věčně otáčel veliký cementový divočák na motorkem poháněném rožni. Hustě zalidněnou místností se rozléhaly tóny masakrovaného cajdáku a hladoví choboti si pročítali jídelníček, který byl rafinovaně vyveden ve tvaru rodící bachyně. Fritol vážně uvažoval o "Chrochtyburgeru strýčka Pašíka na čerstvé žemli" flambovaném na panenském lněném oleji, zato Slum si už hltounsky prohlížel střídmě oděná "selátka"; místní prsaté děvečky pracující jako číšnice byly totiž také navlečené do falešných ocásků a oušek a rypáčků.
Jedno ze selátek se protlačilo k nim, aby si mohli objednat, a Slum si chtivě prohlížel jeho velké rudé oči, nakřivo nasazenou blonďatou paruku a chlupaté nohy.
"Vobjednáte si už, lidi?" zeptalo se selátko a nešikovně se zakymácelo na vysokých jehlách.
"Dva Chrochtyburgery a dva Hafíky speciál, prosím," prohlásil Fritol zdvořile.
"A co takhle začít něčím vostřejším, třeba pořádným prsten... totiž prckem?"
"Jenom čtyřikrát Dagorladskou šaratici. Díky."
„'Sim."
Servírka se plížila pryč, potácela se na jehlových podpatcích a zakopávala o dlouhou černou pochvu od meče. Fritol si pozorně prohlížel hosty a hledal někoho podezřelého. Pár chobotů, nějací osmahlí lidé, u barpultu opilý zlobr v bezvědomí. Nic nezvyklého.
Fritol tedy s úlevou dovolil svým čtyřem společníkům, aby se vmísili mezi ostatní, jen je varoval, aby drželi jazyk za zuby o "víte čem". Servírka se vrátila s Fritolovým burgerem, ale to už si Slum v koutě vyprávěl vtipy se dvěma koboldy a dvojčata bavila pár šupáckých skřítků svou šibalskou pantomimou Starý Chromajzl a jeho dcery, což byl v Krajáči tutový hit. Fritol zamyšleně žvýkal burger bez chuti a bez zápachu, díval se, jak se stále početnější dav prohýbá smíchy nad sprosťáckými gesty bratří, a uvažoval, jaký bude osud Velikého prstenu, až dorazí do Puklinky a najdou Šmajdalfa.
Najednou mu stoličky zaskřípaly na něčem malém a tvrdém. Utrousil nadávku, sáhl si do bolavých úst a vyndal maličký kovový váleček. Odšrouboval víčko a vytáhl z něj mikrosvitek. Buď opatrný! stálo na něm. Jsi ve velkém nebezpečí. Vydal ses na dlouhou cestu. Brzy se setkáš s vysokým, osmahlým Pohraničníkem. Vážíš přesně padesát devět liber.
Fritol vyděšeně sykl a rozhlížel se po tom, kdo mu vzkaz poslal. Konečně jeho zraky našly vysokého, osmahlého Pohraničníka usazeného u baru, který měl před sebou nedotčené dvojité zázvorové pivo. Štíhlá postava byla celá oblečena do šedé a oči ukrývala maska. Přes prsa měl muž překřížené nábojové pásy se stříbrnými kulkami a u jednoho štíhlého boku se mu mnohomluvně pohupoval dlouhý meč s jílcem vykládaným perlami. Jako by vycítil, že si jej Fritol

prohlíží, otočil se zvolna na barové sesličce, pohled mu vrátil a pro větší utajení zvedl ruku navlečenou v rukavici a přiložil si prst na rty. Pak ukázal ke dveřím toalety a zvedl ruku s pěti vztyčenými prsty. PĚT MINUT. Ukázal na Fritola a pak na sebe. Tou dobou už to sledovala půlka hostů; protože si mysleli, že je to nějaká hra na hádanky, fandili mu a křičeli "Za pět prstů?" nebo "Bylo nás pět?" a tak.
Mladý chobot předstíral, že si cizince vůbec nevšiml, a znovu si pročetl vzkaz. Nebezpečí, psalo se tam. Fritol zadumaně sledoval rybářské háčky a drcené sklo, kterýžto sediment se objevil na dně, když dopil svou Dagorladskou šaratici. Ujistil se, že se nikdo nedívá, odnesl sklenici k nedaleké veliké palmě v květináči, ta si ji od něj vzala a odložila na zem.
Nyní už pln podezření vycouval Fritol od stolu, ovšem opatrně, aby nepřevrhl dekorativní odposlechovou trubku ve středu aranžmá z umělohmotných květin. Nepozorovaně zašel na toaletu pro choboty a tam čekal na osmahlého cizince. Když čekal už několik minut a pořád se jen nenápadně opíral o dlaždičkovanou stěnu, ruce měl v kapsách a hvízdal si, stálí hosté, kteří si sem odskakovali, si jej začali zvědavě prohlížet. Aby zaplašil jejich zvídavost, otočil se Fritol k prodejnímu automatu na stěně. "No vida, vida!" prohlásil divadelním šepotem, "právě tohle jsem hledal!" A pak s propracovanou ležérností začal do automatu cpát mince ze svého měšce na drobné.
O patnáct píšťalek, osm kompasů, šest maličkých zapalovačů a čtyři balíčky špásovných pryžových ochran později uslyšel záhadné klepání na dveře. "Pusťte toho magora dovnitř, ať ten rambajs přestane!" zařval po chvíli štamgast schovaný v jedné z kabinek. Dveře se otevřely a maskovaný obličej osmahlého cizince se objevil a zpoza rohu vyjukl na Fritola.
"Mám pro tebe dopis, pane Šourku," ozval se cizinec.
Jen co Fritolův burger uslyšel pravé jméno svého majitele, chystal se k odchodu.
"Ale... ale určitě se spletla, seňor," huhlal Fritol nešikovně. "Mje moc lito, ale já odjakšífa nemenovat -"
"Ten dopis je od čaroděje Šmajdalfa," nedal se cizinec, "ovšem jen pokud se nazýváš jménem Fritol Šourek!"
"Já nazívat," vypípl popleteně a ustrašeně Fritol.
"A vlastníš též Prsten?"
"Možná vlastním, možná nevlastním," hrál Fritol o čas. Cizinec ho čapl za klopy a zvedl.
"A vlastníš též Prsten?"
"Ano, jistě," vykvikl Fritol. "No jasně, mám ho! Tak do mě!"
"Neboj se, potlač strach, přestaň se třást, buď fit," zasmál se muž. "Jsem tvým přítelem."
"A máte pro mě dopis od Šmajdalfa?" zajíkal se Fritol, nicméně cítil, že burger se poněkud usadil.
Dlouhán rozepnul zip tajné kapsy na sedlovém vaku, který nesl přes rameno, a podal Fritolovi proužek papíru, na němž stálo:
"Troje podvlékačky, čtyři páry ponožek, dvě košile, kroužkové brnění. Naškrobit?" Cizinec netrpělivě vytrhl chobotoví ten použitý roubík z tlapky a místo něj mu dal složený pergamen. Fritol se jedním letmým pohledem na Šmajdalfovu pečeť kvality, runu X vmáčknutou do zaschlé žvýkačky, ujistil o totožnosti odesílatele.
Spěšně ji rozlomil a žvýkačku si schoval pro Sluma. Na potom. Jen obtížně luštil jemu dobře známé čarodějovo písmo, výsledek léčení disgrafie Palmerovou metodou:

"Milý Fritole!

Padla halapartna na kámen! Spadla klec! Saudruhovi kobzůlové se doslechli, co na ně pečeme, a všude čmuchají po "čtyřech chobotech, z toho po jednom s růžovým ocáskem". Jeden nemusí být génius, aby mu došlo, že někdo kápnul božskou. Ať jsi, kde jsi, rychle odtamtud vymázni, a neztrať víš co. Pokusím se sejít se s tebou na Větrníku, jestli ne, hledej mě v Puklince. V žádném případě si od nikoho nenech platit dřevěnými dvoupencemi! A z Chodníka si nic nedělej, je to špica chlapík, prostě boží kozí zboží, jestli víš, co tím myslím.

Musím končit, mám něco vařit v kádince,
Šmajdalf

P. S. Jak se ti líbí můj nový dopisní papír? Když pomyslím, že v Uzeninách do toho chtěli balit...!"

Chrochtyburger se zase chystal do světa. Fritol potlačil jeho zcela nevhodný nástup na scénu a vyrazil: "Takže tu nejsme v bezpečí."
"Žádný strach, prostý chobote," prohlásil Chodník. "Neboť po tvém boku stojí Paragon, syn Paracetamolův. Šmajdalf se o mně v dopise jistě zmínil. Mám mnoho jmen -"
"Já vám je neberu, pane Paragon," skočil mu vyděšeně do řeči Fritol. "Ale všechny si je budete moct strčit někam, jestli brzy nevypadneme. Myslím, že v tomhle pajzlu je někdo, kdo mi jde po krku, a ne kvůli masáži krční páteře!"
Fritol se vrátil ke stolu a zjistil, že ostatní tři choboti se pořád ještě cpou. Slum si ani nevšiml cizince v masce a vystřihl na Fritola umaštěný úsměv. "Už jsme si říkali, kde jste," prohlásil. "Chcete kousnout z mýho Hafíku?"
Fritolův Chrochtyburger zatoužil po společnosti Slumova Hafíku, ale Fritol se přemohl a udělal pod stolem místo pro Chodníkovy dlouhé nohy. Choboti se na Chodníka zadívali s otupělým nezájmem.
"Nejni na komedianty moc brzo?" nadhodil Slum.
Fritol zadržel Chodníkovu mstící ruku. "Poslechněte," začal rychle s výkladem, "tohle je Chodník, Šmajdalfův a taky náš přítel -"
"A mých jmen je mnoho -" začal Chodník.

"A jeho jmen je mnoho, jenže na ně není čas, teď hlavně musíme -" Náhle Fritol zjistil, že se nad ním cosi hrozivě tyčí.
"Chtěli ste platit, lidičky?" zachroptěl hlas zpod chuchvalce blonďatých vlasů a zpod papírového rypáku.
"Co? Aha, jasně," kývl Fritol, "a co se týče spropitného, jaksi..." Najednou ucítil, jak mu do kapsy vjela silná ruka s pařáty.
"Nenamáhej se, prcku," vyštěkl hlas, "já se vobsloužím sám!" Fritol zděšeně vypískl, protože tvorovi spadla z falešné prásátkovské hlavy paruka a objevily se žhnoucí rudé oči a zlovolný úsklebek kobzůla. Jako omámený a zotročený se Fritol díval obrovskému přízraku do tváře a všiml si, že tvor má všechny zuby přibroušené jako břitvy. Tomu bych nechtěl platit za zubaře, pomyslel si. Obr jej zvedl, začal mu prohledávat kapsy a pátrat po Velikém prstenu, a Fritol se rozhlížel a hledal pomocnou ruku.
"Tak fofrem, fofrem," chroptěla stále netrpělivější obluda. "Kde to máme?" Začalo se k nim stahovat osm dalších obřích servírek a všem v ústech blýskaly hrozivé soupravičky přiostřených řezáků. Krutě přidržely tři choboty bledé hrůzou. Po Chodníkoví nikde ani stopy, zbyly jen dvě rozkmitané botky s ostruhami pod stolem.
"Tak naval, hraboši!" sykl zlovolný tvor a vytáhl veliký černý palcát. "Jak říkám - aiímíií!" zařval kobzůl bolestí a najednou pustil Fritola a vyskočil jako čamrda. Zpod stolu vyjela ostrá zubatá čepel.
"O Elbrus! Glutasol!" zajódloval Paragon a začal mával jako pominutý sekáčkem na maso. Skočil po nejbližším přízraku a neohrabaně ťal. "Banzai!" ječel. "Nikoho neživte! Mor ho! Čert vem torpéda, plujeme dál!" Máchl zbraní, ale minul cíl o dobrý yard a zakopl o vlastní pochvu.
Těch devět se rudýma očima dívalo na motajícího se maniaka s pěnou u úst. Ztratili řeč. Najednou se jeden ze tvorů začal otřásat a pak se zasmál. Další vyprskl. Nato se hlasitým chraplavým chechotem přidali další dva a nakonec se celá devítka stala obětí křečovitého záchvatu smíchu, od jakého píchá v boku. Načuřený Chodník vstal, šlápl si na cíp pláště a v pádu se mu vysypaly všude na podlahu stříbrné kulky. Celá jídelna se rozburácela nevěřícím veselím. Dva kobzůlové se zhroutili na zem a bezmocně se zajíkali. Ostatní se jen potáceli, po šupinatých lících jim stékaly veliké rudé slzy a oni lapali po dechu a nebyli s to udržet palcáty v rukou. Ha ha ha! Chodník vstal a tvář měl vzteky rudou jako krocan. Zvedl meč, ale čepel upadla z jílce. Ha ha ha ha ha! Kobzůlové se váleli po zemi, drželi se za boky a tloukli rukama do podlahy. Chodník vrátil čepel na místo, mocně se rozpřáhl a hrot meče se pevně zaťal do cementového divočáka v krbu. HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA!
V tu chvíli se Fritolovi zdálo, že si ho vůbec nikdo nevšímá, a tak chytil jeden z upuštěných těžkých palcátů a v klidu s ním začal omlacovat pár hlav. Šmízo, Slum a Pepsin následovali jeho příkladu, chodili mezi svíjejícími se přízraky a rozdělovali nestranně kopance do ledvin a do břich.
Posléze Paragon náhodou přeťal řemeny vedoucí k hlavnímu lustru, a tím naráz provedl bombardování dole ležících přízraků a uvrhl místnost do úplné tmy. Choboti tápali ke dveřím a táhli Chodníka za sebou. Uhýbali žhnoucím očím, unikli ven a pak celí udýchaní upalovali bočními uličkami a kolem chrápajících strážných, až byli za padacím mostem, ve volném kraji. Fritol při úprku cítil, jak jej i jeho šílící společníky zvědavě okukují vesničané. Doufal, že nepodají Saudruhovým stvůrám informaci. Potěšeně zjistil, že místní si jich nijak moc nevšímají a jdou si dál za svými všedními večerními starostmi, třeba zapalovat signální ohně nebo vypouštět holuby se zprávami.
Jakmile byli z města venku, zavedl je Chodník do hustého rákosí a nakázal jim, aby se krčili a byli zticha, jinak je spatří Saudruhovi vyslanci, kteří se brzy seberou a zahájí honičku.
Ještě se úplně nevydýchali, když tu ostrosluchý Paragon zesílil výkon svého naslouchátka a přiložil hlavu k zemi.
"Hle, slyšte!" zašeptal. "Slyším Devět jezdců, jak tryskem jedou tmou v plné zbroji do bitvy." Pár minut nato se opravdu po cestě kolem nich přešoural pár depresivně mžourajících dobytčat, ale abychom byli k Paragonovi poctiví, ta byla opravdu vyzbrojena dost vražedně vyhlížejícími připilovanými rohy.
"Ohavní kobzůlové zmátli můj sluch," vymlouval se Chodník a s provinilým pohledem si v naslouchátkách vyměnil baterie. "Nicméně prozatím můžeme bezpečně jít dál." Právě v tu chvíli na cestě zaduněla kopyta obávaných sviních jezdců. Naše společnost včas zapadla zpátky do skrytu a pomstychtiví slídiči projeli rychle kolem nich. Když v dáli utichlo řinčení zbroje, nad rákosím se znovu vynořila pětice hlav, kterým zuby cvakaly jako levné kastaněty pro turisty.
"To bylo o fous!" hrozil se Slum. "Div jsem si nepustil do gatí."
Rozhodli se, že vyrazí k Větrníku, než vyjde slunce. Měsíc zahalený do šály hustých mraků shlížel na to, jak putovali k odlehlému vrcholku, k osamělé žulové jehle tyčící se poblíž jižního okraje legendárních Yizzerských hor, které kromě okřídlených tvorů zlezl málokdo. Chodník rázoval mlčky, slyšet bylo jen sem a tam břinknutí jeho levných zinkových ostruh. Dvojčata mohla oči nechat na jeho meči s jílcem vykládaným perlami, kterému říkal Persil, Zhouba mnohých. Šmízo došel maskovanému muži po bok.
"Máte moc pěknej žabikuch, pane Paragon," začal zvídavě.
"Tak jest," odtušil Chodník a trochu přidal do kroku.
"To nevypadá na sériovou výrobu. Je udělanej na zakázku, že jo, pane?"
"Tak jest," odvětil vysoký muž a mírně rozevřel chřípí na znamení toho, jak moc ho to obtěžuje.
Šmízo rychlý jako vůdce krysí smečky vytáhl zbraň z pouzdra. "Můžu se mrknout, že jo?" dovolil se dodatečně.
Chodník bez mrknutí oka vykopl ručně šitou vysokou botou a mladý chobot odletěl jako míček na squash.
"Nikoli," vyštěkl Chodník a vzal si meč zpátky.
"Určitě se nechtěl zachovat nevychovaně, pane Paragone," snažil se Fritol a pomáhal Šmízovi na ploché nohy.
Zavládlo trapné ticho. Slum, jehož znalosti vojenské výzbroje se zatím omezovaly na to, že jako malý kluk mučil kuřata, však najednou začal prozpěvovat začátek písně, kterou kdysi zaslechl.

"Perendil, to byl mocný král,
proslulým mečem lotry klál,

však jednou meč zrezivěl od vody
a Saudruh ho porazil na body."

V tu chvíli k překvapení chobotů Chodníkovi stekla po tváři vydatná slza a tmou se rozlehl smutný hlas:

"Tak slavný Bandor ztratil léno
a král dostal zle nabančeno.
A tak nám Naador pouští žilou,
než Persil se vrátí s dvojí silou!"

Choboti zalapali po dechu a podívali se na svého společníka, jako by ho viděli poprvé. Uvědoměle si uvědomili, že poznávají příznačně proslulou ustupující bradu a kolozubý chrup Perendilova potomka.
"Pak tedy musíš být právoplatným králem Bandoru!" vyrazil Fritol.
Vysoký Pohraničník si je nepohnutě prohlížel.
"To, co uvádíš, mohu bezvýhradně potvrdit," ozval se, "ale nepřeji si prozatím učinit prohlášení, protože tato smutná a bolestná píseň má ještě další, často zapomínaný verš:

Pravého krále Saudruh hledá,
tak si dej bacha, ne-li, běda!
Vždyť štěstěna málokdy namaže
tomu, kdo karty moc ukáže."

Mladý Fritol se díval, jak se právě odhalený vládce vleče vedle něj ve svém nepraném oblečení, a zamyslel se nad tím, kolik ironie život přináší.
Slunce nesměle vyhlédlo zpoza obzoru a jeho první zkusmé paprsky ozářily Větrník. Asi po hodině usilovného výstupu dospěli na vrcholek a vděčně se rozložili na žulové rovince; jen Chodník se hned vydal pátrat po nějakém vzkazu od Šmajdalfa. Zrovna, čmuchal okolo velkého šedého balvanu, když tu se zarazil a zavolal na Fritola. Ten se zadíval na kámen a rozeznal neuměle vyrytou lebku s hnáty a pod tím čarodějovu runu X.
"Šmajdalf tu prošel docela nedávno," usoudil Chodník, "a leda bych tyto runy četl zcela mylně, chtěl nám dát najevo, že tohle místo je bezpečné k utáboření."
Fritol přesto choval trochu pochybností. Ale co, je to přece král, a vůbec, připomněl si. Most přes Srandyvínu a cesta do Puklinky byly sice docela blízko a tam už by byli před nájezdy Sviních jezdců v bezpečí, ale zase se už dlouho nevyspali, a tak se se spokojeným vzdychem stočil pod nízkou kamennou římsu. Brzy se propadl do hlubokého spánku, ukolébáván čenichavými zvuky a řinčením zbroje, které se ozývalo zdola.

***

"Vstávat! Vstávat! Vrazi! Nepřátelé! Zdrhat!" šeptal kdosi, až se Fritol probral ze snů. Chodníková ruka jím hrubě cloumala. Fritol poslechl, zadíval se dolů a spatřil, jak se k jejich skrýši pomalu sune do kopce devět černých stínů.
"Zdá se, že jsem znamení nevyložil správně," vyrazil jejich zmatený průvodce. "Pokud neodvrátíme jejich výpad, brzy nás dostihnou."
"Jak?" zeptal se Pepsin.
"Jasně, jak?" přidal se... hádejte kdo.
Chodník se podíval na choboty. "Jeden z nás zůstane a zdrží je, zatímco ostatní spěšně vyrazí k mostu."
"Ale kdo?"
"Žádný strach," uklidňoval je rychle Chodník. "Zde v rukavici mám čtyři sirky, tři dlouhé a jednu krátkou pro toho, koho předhodíme... chci říct pro toho, jehož jméno se navždy bude skvět v panteonu hrdinů."
"Čtyři?" podivil se Slum. "A co vy?"
Pohraničník se velice důstojně napřímil. "Jistě byste si nepřáli," prohlásil, "abych měl tak nespravedlivou výhodu, vzhledem k tomu, že jsem losování sám přichystal!"
Choboti se zastyděli a tahali los. Slum si vytáhl krátkou sirku.
"Hraje se na dva vítězný, že jo?" zakvílel. Ale jeho společníci už zmizeli za okrajem hory a řítili se, jak nejrychleji mohli.
Fritol sípal a dýchal jako lokomotiva, ale po tváři mu stékala slza. Slum mu bude chybět.
Náš hrdina se podíval na protější svah a spatřil, že kobzůlové sesedli a pěšmo a rychle se k němu blíží. Přikrčil se za balvan a odvážně na ně křikl: "Bejt váma, blíž bych už nechodil! Jestli jo, budete toho litovat!" Divocí rytíři si jej nevšímali a popošli ještě blíže. "Tak teď to ale fakt slíznete!" vřeštěl ne zrovna přesvědčivě Slum. Jezdci přesto pokračovali, a tak ztratil nervy. Vytáhl bílý kapesník, začal jím mávat a ukazoval ke svým ustupujícím přátelům. "Se mnou neztrácejte čas," křičel, "ten s Prstenem zdrhá támhle!"
Když to Fritol zdola zaslechl, zašklebil se a začal kmitat nožičkama ještě rychleji. Chodníka už dlouhé a vycvičené nohy donesly přes most a do bezpečí na druhém břehu, kde bylo neutrální elfí území. Fritol se ohlédl. Nestihne to včas!
Chodník se na dostihy se smrtí díval ukryt za kmeny akátů na břehu řeky.
"Utíkej rychleji," snažil se být užitečný, "neboť zlo je ti už v patách!" Pak si zakryl oči.
Dusání paznehtů se Fritolovi ozývalo v uších hlasitěji a hlasitěji, ba už slyšel, jak vzduchem sviští ruce s děsivými kobzůlskými pendreky. Naposledy a zoufale se pokusil ještě přidat, ale zakopl a svalil se jen pár stop před hranicemi.

Devítka, zlovolně a pobaveně se pochechtávajíc, jej obstoupila; šikmoocí oři se chrochtavě dožadovali Fritolovy krve. Abychom byli přesní, chrochtali: "Krev! Krev!"
Fritol zvedl vyděšeně hlavu a viděl, jak se kruh stahuje, až je smrt zcela na dosah. Vůdce smečky, vysoký, nadupaný přízrak s chromovanými holennímí pláty, se divoce zasmál a zvedl palcát.
"Hej, ty smradlavý hlodavče! Je čas trochu se pobavit!"
Fritol se přikrčil. "Možná je, a možná není," vytasil se se svým oblíbeným trikem.
"Grrh!" zaskřípal zuby netrpělivý kobzůl, který se shodou okolností jmenoval Grrh. "Na co čekáme, tak už toho prcka rozmázni! Šéf říkal, že jak budeme mít Prsten, máme ho voddělat!"
Fritol horečně přemítal. Pak se rozhodl vynést poslední trumf.
"Jo jo, bráškové," pitvořil se, "to jsem moc rád, že to takhle dopadlo a že mi opravdu neuděláte tamtu hroznou věc." A poulil u toho oči a koulel jimi jako kuličkovými ložisky.
"Ha ha ha!" zachroptěl další Jezdec. "Co by asi tak mohlo být horšího než to, co ti uděláme?" Vrazi se shlukli ještě víc, aby se popásli na strachu zračícím se na Fritolově tváři.
"Zemřeš!" sykl jeden a vycenil zuby po Fritolově krku.
"Jasně že zemřu, kmotříčci," brebentil Fritol. "Jste moc hodní, jen si pěkně poslužte, dělejte si se mnou co chcete, jen mě, kmotříčci kobzůlové, prosím neházejte támhle do toho akátového trní!"
Nato všichni sadističtí Jezdci začenichali.
"Jestli se toho bojíš ze všeho nejvíc," zahromoval hlas plný zloby, "tak právě to s tebou uděláme, ty šmejde!"
Fritol cítil, jak ho tvrdá černá ruka zdvihá do vzduchu a hází jej daleko přes Srandy vínu, až do trnitého houští na druhém břehu. Vesele vstal a vylovil Prsten, aby se ujistil, že pořád visí na řetízku.
Prohnaní Jezdci se však Fritolovou lstí nenechali zmást nadlouho. Pobídli své klopýtající svině na most a hodlali se znovu zmocnit chobota a jeho vzácného Prstenu. Pak ale Fritol překvapeně spatřil, jak Černá devítka hned na předmostí zastavila, protože se proti nim vztyčila postava v zářícím hávu.
"Mýtné, prosím," poručila ohromeným Jezdcům. Pronásledovatelé si otupěle nechali ukázat ceduli na kůlu, na které bylo načmáráno:

Elfstadtský placený obecní most
Prostí pocestní..... 1 groš
Vícenápravové žebřiňáky.....2 groše
Černí jezdci.....45 zlaťáků

"Nech nás projít!" vyštěkl vztekle kobzůl.
"Milerád," opáčil přívětivě mýtný. "Tak to máme jeden, dva... celkem devět po čtyřiceti pěti, to dělá... jo, čtyři sta pět čmrdliků přesně, prosím. Hotově."
Kobzůlové začali spěšně prohledávat sedlové brašny a jejich vůdce vztekle nadával a výhružně mával pendrekem.
"Poslechni," zaburácel, "jak si myslíš, že nás platěj? A vůbec, není pro státní zaměstnance nějaká sleva?"
"Je mi líto," opáčil s úsměvem mýtný.
"A co Celostřevozemský vandrovní akreditiv? Všude platí jako zlato."
"Lituji, tady jste na mostě, ne v účtárně," odpověděla postava nepohnutě.
"A co šek? Je krytý Naadorskou lidovou spořitelnou."
"Kdepak, příteli. Bez hotových peněz na elfí most nelez."
Kobzůlové se třásli hněvem, ale otočili svině a chystali se k odjezdu. Ještě předtím ale jejich vůdce zahrozil sevřenou pěstí.
"Ještě jsme spolu neskončili, zakrslíku! Ještě o nás uslyšíš!"
S tím devítka nasadila hlučně bzdícím sviňoořům ostruhy a v obrovském oblaku prachu a hnoje odcválala.
Fritol uvážil, o jak neskutečný vlásek unikl jisté smrti, a zapřemýšlel, jak dlouho ještě autorům budou podobné fígle procházet. A v tom nebyl sám.
Chodník a zbývající choboti doběhli k Fritolovi a gratulovali mu. Potom se odebrali k záhadnému zachránci; ten jim vyšel vstříc, a když mezi nimi zahlédl Chodníka, zvedl na pozdrav paže a zazpíval:

"Ó NASA, Ó UCLA! Ó Magion Shrdlu!
Ó skrutinium berylium! Pandit J. Nehru!"

Chodník také rozpřáhl ruce a odpověděl: "L. kasey ymunitaas!" Pak se setkali a objali, přátelsky porozprávěli a vyměnili si tajná znamení.
Choboti si cizince prohlíželi se zájmem. Představil se jako elf Goldfingr. Když sejmul plášť, choboti zvědavě okukovali jeho ruce se spoustou prstenů, polokošili značky Lacoste a stříbrné vietnamky.
"Myslel jsem, že sem dorazíte o pár dnů dřív," začal plešatící elf. "Potkaly vás cestou nějaké maléry?"
"Mohl bych o tom napsat knihu," odpověděl prorocky Fritol.
"No nic," pokrčil rameny Goldfingr, "radši se odklidíme, než tu partu oblud z háčkového filmu napadne se vrátit. Jsou možná debilní, ale zato vytrvalí."
"Žádná novinka," ucedil Fritol, který poslední dobou vůbec spíš ucezoval než mluvil.
Elf si choboty pochybovačně prohlédl. "Hoši, nevím nevím, jak jste na tom jako jezdci." Nepočkal si na potvrzení svých pochyb a silně hvízdl, až se zlaté zuby zaleskly. V rákosí to zašustilo a ven vyšlo s bečením několik překrmených

ovcí plemene merino.
"Nasedněte," vybídl je Goldfingr.
Fritol se na nijak slibném kopytnatci jakž takž uvelebil a jako poslední vyjel od Srandyvíny k Puklince. Vsunul ruku do kapsy, našel Prsten a ve slábnoucím světle jej vytáhl ven. Už teď na něm kouzelný předmět začínal vykonávat zlé dílo a přeměňovat ho, jak jej varoval Bimbo. Měl zácpu.

IV

Co sis našel, to si nech

Po třech dnech usilovné jízdy, díky nimž se o nejednu míli vzdálili Černým jezdcům, dospěli unavení choboti konečně k nízkému předhůří, jež přirozenou stěnou, která je chránila před občasnými drancovníky (příliš malými nebo příliš hloupými, než aby jeho vršíčky a dolinky slezli), obklopovalo údolí Puklinky. Jejich zkušené ovce však tyto překážky nervy drásajícími skoky snadno překonávaly, a tak se Fritol a jeho společníci v krátké době dostali na vrcholek posledního kopečku a dívali se dolů na oranžové střechy a kupole elfských rančů. Pobídli své ztěžka oddechující komoně a kvapem sjeli dolů po klikaté povalové cestě, jež vedla k sídlu Belmondovu.
Bylo již sešeřelé pozdní podzimní odpoledne, když procesí ovcojezdců vjelo do Puklinky; v čele jel Goldfingr na nádherném beranu s bohatou vlnou, jenž se nazýval Asfalt-loth. Vál kousavý vítr a z potulujících se mraků padaly podkováky. Když společnost přitáhla otěže před hlavní budovou, na verandu vyšel vysoký elf oděný do nejjemnější bavlny s oslepivě bílými ozdobami a přivítal je.
"Vítejte v Posledním domáckém obchodu se suvenýry na východ od moře," prohlásil. "Minibar v každém pokoji."
Goldfingr a vysoký elf se v prastarém pozdravu vlastním jejich rase štípli do nosu a elfsky se přivítali. "Ai odbuch lowa vietorr vieye," zanotoval Goldfingr a zlehka seskočil z komoně.
"Ó nitinol trimaran naaz dart'ywolle," oplatil mu vysoký elf. Pak se otočil k Chodníkovi. "Jsem Belmond."
"Já jsem Paragon, syn Paracetamolův, k tvým službám," představil se Chodník a nešikovně sestoupil. "A tadyto?" ukázal Belmond na čtyři choboty pospávající na hřbetech zvířat.
"Fritol a jeho společníci, choboti z Krajáče," vysvětlil Chodník. Fritol uslyšel své jméno, hlučně si říhl a spadl z ovce; Prsten mu vypadl ze šatů a dokutálel se Belmondovi k nohám. Jedna z ovcí si to přišinula, olízla Prsten a proměnila se v požární hydrant. "Jejda," zaúpěl Belmond a odpotácel se dovnitř. Goldfingr šel za ním a z domu se ozval proud vulgarit v elfštině. Paragon chvíli stál a naslouchal, pak obešel Sluma, Šmíza a Pepsina a za pomoci několika dloubnutí do žeber a kopanců je probudil. Fritol sebral Prsten a vsunul si jej do kapsy. "Takže tohle je Puklinka," odtušil, užasle si mnul oči a prohlížel si zvláštní elfí domy z předpjatého perníku a železomarcipánu.
"Podívejte, pane Fritole," ozval se Slum a ukazoval prstem. "Elfové, a spousta. Jeje, to se mi určitě zdá. Kdyby mě teď tak viděl starej Pecka."
"Já bych radši zhebnul," zakvílel Pepsin,
"Já taky," rozvinul to Šmízo.
"Kéž vám dobrá víla splní každý přání," prohlásil Slum.
"To bych rád věděl, kde je Šmajdalf," zamyslel se Fritol.
Goldfingr vyšel zase na verandu a vytáhl plechovou píšťalku, ze které vyloudil jediný drásavý tón, načež se ovce někam rozešly.
"Kouzla," vydechl Slum.
"Pojďte za mnou," vybídl je Goldfingr a vedl Chodníka a choboty po úzké hlinité cestě, která se vinula mezi shluky ohlodášových keřů. Cestou Fritol ucítil prchavou vůni čerstvě posekané slámy promíšenou pachem bělidla a hořčice, a z dálky zaslechl jemné a srdceryvné šplounání ústní harfy a pár úryvků elfí písně.

"Seroem, seroem, seroent'sitto,
Elbemoldau fleki ariel
ó dementel agar-agar díriel z ementaliel
ó galakoncertel eminem solamyl davidrath!"

Na konci cesty stál menší bungalov vystavěný z leštěné chalvy a obklopený záhonem skleněných květin. Goldfingr sundal z knoflíku visačku Nerušit, radíme se! a pokynul jim, ať vejdou. Ocitli se ve veliké místnosti, která zabírala celý dům. Kolem stěn stála spousta postelí, které do jedné vypadaly, jako by v nich včera přespali deviantní klokani, a v rozích bylo pár divných židlí a stolů, které prozrazovaly ruku i jiné údy elfských řemeslníků. Ve středu místnosti stál veliký stůl zasutý pozůstatky po zuřivé partii kanasty se třemi paklíky karet najednou a několika mísami s umělým ovocem, které byste z padesáti metrů a víc nepoznali od pravého. Šmízo a Pepsin se okamžitě dali do jídla.
"Jako doma," vybídl je Goldfingr a odešel. "Pokoje je třeba uvolnit do patnácti nula nula."
Chodník se ztěžka svalil na židli a ta se pod ním s tlumeným křupnutím složila.

Goldfingr byl pryč sotva pět minut, když tu se ozvalo zaklepání. Otevřít šel poněkud nakvašeně Slum. "Doufám, že se nese jídlo," vrčel, "protože jestli se nese něco jinýho, stejně to sežeru."
Škubnutím otevřel dveře a náhle spatřili záhadného cizince v dlouhém šedém hábitu s kapuci, který měl na očích silné tmavé brýle, z jejichž můstku nepřesvědčivě visel kaučukový falešný nos. Dále měla tmavá postava paruku z mopu, z téhož materiálu knír a velikou ručně šitou kravatu s obrázkem elfí panny. V levé ruce muž třímal patovací golfovou hůl a

na nohou měl návleky do sprchy. Bafal z tlustého doutníku.
Slum se ohromeně odpotácel a Chodník, Šmízo, Pepsin a Fritol jednohlasně vykřikli: "Šmajdalf!"
Stařec se došoural dovnitř a odhodil převlek, takže se ukázal dobře známý lidový léčitel a skořápkář. "Vskutku, jsem to já," připustil čaroděj a otráveně si z vlasů vyndával vlasce, kterými měl přidělanou paruku. Pak je obešel, srdečně si se všemi potřásl rukama, takže museli snést mírné elektrické rány od elektrického přístrojku z obchodu s ptákovinami, který ukrýval v dlani.
"No prosím," rozkládal Šmajdalf, "a jsme tady."
"Radši bych byl v dračím tračníku," odsekl Fritol.
"Předpokládám, že to pořád máš," optal se konspirativně Šmajdalf.
"To myslíš Prsten?"
"Tiše," poručil velice hlučně Šmajdalf. "Tady ani nikde jinde o Velikém prstenu nemluvte. Kdyby se Saudruhovi špehové dozvěděli, že ty, Fritol Šourek z Krajáče, máš Jediný prsten, bylo by po všem veta. A jeho špehové jsou všude. Devítka zase jezdí po světě a jsou i tací, kdo tvrdí, že viděli i Sedm statečných, všechny čtyři Tři mušketýry, ba dokonce i všech Bylo nás pět. I zdi mají uši," ukázal na dva masité boltce, které trčely ze zdi nad krbovou římsou.
"Takže nikde není žádná naděje?" zajíkl se Fritol. "Nikde není bezpečno?"
"Kdo ví?" nadhodil Šmajdalf a jako by mu přes obličej přešel stín. "Víc již neprozradím," prozradil, "ale jako by mi přes obličej přešel stín." A s tím upadl do tajuplného mlčení.
Fritol se rozbulel, ale Chodník se sklonil a konejšivě mu položil ruku na rameno. "Neměj strachu, milý chobote, neboť s tebou stále budu, ať se stane cokoli."
"Já taky," přidal se Slum a usnul.
"My taky," prohlásili se zíváním Šmízo a Pepsin.
Fritol byl ale k neutišení.

Když se choboti prospali, Šmajdalf s Chodníkem byli pryč a špinavými okny rozmazaně svítil měsíc. Už dojedli záclony a hodlali se pustit do stínidel od lamp, když tu se vrátil Goldfingr navlečený do nejjemnější fáčoviny a zavedl je do hlavní budovy, kterou viděli po příjezdu. Byla rozlehlá a jasně osvětlená a tma venku byla plná živého hovoru. Když se přiblížili, nastalo ticho a pak vzduch prořízl ublížený vřískot nosní flétny, podobný skřípání kružítka po tabuli.
"Tady nemaj prasata lehkej život," odtušil Slum a zacpával si uši.
"Kušuj," okřikl ho Fritol - a tu se ozval zpěv, ze kterého začali mít choboti žaludky mírně na vodě.

"A Unicef ceresol
Dopingiel n'an'drolon
Ó Junge Leute Muriel
Hey Slowanne Rauchen ferboten
Ó Juwel netto glaverbel?
Enten tikki kanna'gom!
Nedutal dalimu nembutal."

S posledním kolísavým zakvílením hudba utichla a před Fritolem buchlo na zem pět šest sonicky omráčených ptáků.
"To bylo co?" chtěl vědět.
"To byl pradávný žalozpěv v jazyce staroelfů," povzdechl si Goldfingr. "Líčí, jak Unicef dlouho a za velkých protivenství pátrala po čisté čekárně. Tu vzkřikne: ‚Tady není žádné sociální zařízení?' a pak zase ‚Tady neteče voda?' Ale nikdo se neozývá."
Tak pravil Goldfingr a zavedl choboty do příbytku Belmondova. Ocitli se v dlouhém sále, jehož středem se táhl nekonečný stůl. Na jednom jeho konci stál krb s masivním dubovým obložením a od stropu visely veliké mosazné lustry, v nichž vesele blikaly jakostní stearinové svíčky. U stolu seděla obvyklá střevozemská směska pronárodů: elfové, skřítci, Marťani, několik žab, trpaslíků, gnómů, sem tam pár lidí, nějaký ten strašák do zelí, dva tři skřeci, kteří se po stáži v Občanském institutu dali na pravou cestu, a jeden nakrmený drak.
V čele stolu seděl Belmond a jeho dcera Vorwanna, oděni do oslepující běli a jasu. Tvář Belmondova byla beztvará; ani mrtvá, ani živá, a oči se mu leskly jako dvě opršené muchomůrky. Vlasy měli oba tak odbarvené, až plavě zářily jako zlatohlav, a tváře jasné a pohledné jako Měsíc. Všude na jejich oděvu se co hvězdy leskly zirkony, teflony, diabasy a jiné drahokamy. Na hlavě měli hedvábná stínidla od noční lampičky, na čele jim sídlila hloupost a v ruce kýla. V obličeji měli vepsánu nejednu prastarou moudrost, například "Ruce pryč od socialistického Vietnamu" nebo "Neviděls tu stát můj rolls-royce?" Oba spali jako dřeva.
Po Belmondově levici seděl Šmajdalf v rudém fezu, čímž se odhalil jako zednář Dvaatřicátého zasvěcení a čestný Leštič tajuplné schrány, a po jeho pravici zase Chodník, oděný do bílé pohraničnické uniformy vzor sedmdesát. Fritola zavedli k židli asi v půlce stolu, vedle neobvykle zdeformovaného trpaslíka a elfa, který zaváněl jako ptačí hnízdo, a Šmíza a Pepsina zase poslali ke stolečku v rohu, kde už byl velikonoční zajíček a pár penátů.
Jako většina bájných tvorů, kteří žijí v začarovaných lesích bez náležitého hospodářského zázemí, jedli i elfové dost skrovně; Fritola mírně zklamalo, když na talíři našel jen kupičku buráků, kůru a puškvorcový kořen. Nicméně jako všichni choboti byl s to sníst všechno, co dokázal zdolat a zhltnout, a dával přednost jídlům, která nekladla příliš velký odpor, protože i nedostatečně zabitá myš obyčejně dokázala chobota ve dvou případech ze tří přemoct. A jen co dojedl, trpaslík sedící po jeho pravici napřáhl šupinatou ruku a chtěl se seznámit. Má to na konci paže, přemítal nervózně Fritol, takže to prostě musí být ruka.

"Jsem Himl, syn Hergotův, uctivý služebník," uklonil se trpaslík, takže mu najednou byl vidět hrb. "Nechť vždy levno nakupujete a draho prodáváte."
"Fritol, syn Bimbův, k službám," odpověděl Fritol a zmateně hledal v paměti správnou odpověď. "Nechť se vaše hemoroidy scvrknou bez operace."
Trpaslík se zatvářil udiveně, ale ne nepotěšené. "Vy jste tedy ten chobot, o kterém mluvil Šmajdalf, ten Prsteník?"
Fritol přikývl.
"Máte to s sebou?"
"Rád byste to viděl?" zeptal se Fritol zdvořile.
"Ne, kdepak, díky," bránil se Himl. "Můj strejda míval kouzelnou sponu do kravaty a jednou kýchl a upadl mu nos."
Fritol si nervózně ohledal nozdry.
"Odpusťte, že vám skáču do řeči," ozval se elf po jeho levici, "ale nechtě jsem vyslechl váš rozhovor. Vy jste opravdu ten chobot s tím bižu?"
"Jsem," přisvědčil Fritol a pořádně si kýchl.
"Dovolte," natáhl se elf a podal Fritolovi k utření Himlovy vousy. "Jsem Legoland, elf ze Zatemněného lesa;"
"Elfská sviňa," zavrčel Himl a vyškubl své vousy.
"Trpasličí prase," opáčil Legoland.
"Lesní škodná."
"Důlní hraboš."
"Vřede."
"Hnise."
"Nechtěli byste si poslechnout vtip, anebo písničku nebo tak?" nadhodil poněkud znepokojený Fritol. "To jednou jeden potulný drak přišel na statek a statkářka -"
"Radši písničku," shodli se Himl i Legoland.
"Samozřejmě," kývl Fritol a zoufale se snažil vzpomenout si na některou Bimbovu rýmovačku. Pak začal pištivě zpívat.

"Byl jednou jeden elfí král,
Sanorin se zval.
Do bažin skřeky s mečem štval
a Saudruha pryč hnal.

Pak trpaslíky udatné
si najal pro armádu;
Však během bitvy všichni se
poschovávali vzadu.
Jo: Prokrist, novokain, arakain, Chorus line
Poschovávali vzadu!

Tu nazlobil se mocný král
až prchli všichni švábi
a pravil ‚Já je přerazím,
ty nedorostlé sraby!'

A trpaslíky hned strach jal
by neztratili výsad
král Modurin se hned začal
do přízně k elfům lísat.

Jo: modafen, nurofen, chřipka, hybaj z těla ven
Do přízně k elfům lísat!

‚Na důkaz naší věrnosti,'
trpaslík krále šulí,
‚ti dáme dárek hodnotný –
mocný meč, co jsme zkuli.

Je Prokrist bájný meč ten zván,'
lísá se šibal stále.
‚Vezmi si tenhle úplatek
a nech nás šmelit dále.'

Jo: megafon, jebafon, Popron, Bonton, Supraphon
A nech nás šmelit dále!

‚Já přijímám ten skvělý

dar naprosto v dobré vůli.'
Tak pravil král, meč si vzal
a rozsek dárce v půli.

A od těch dob se říkává
V básních a písních módních
Věř trpaslíkům a elfům
jen když jsi sto mil od nich!

Jo: geriavit, farmaton, bostonský maratón
Jen když jsi sto mil od nich!"

Právě když Fritol skončil, Belmond najednou povstal a dožádal se ticha. "Jednadvacet se hraje v kasinu U Elfího," oznámil a tím ukončil hostinu.

Fritol se právě probíjel ke stolu, kde seděli Šmízo s Pepsinem, když tu se zpoza palmy v květináči natáhla kostnatá ruka a chytila jej za rameno. "Pojď se mnou," pravil Šmajdalf, odsunul palmový list stranou a vedl překvapeného chobota po chodbě do menší místnosti, kterou téměř zcela vyplňoval velký stůl se skleněnou deskou. Belmond a Chodník už usedli, a jen co je Šmajdalf a Fritol napodobili, ohromeně spatřili, jak jejich společníci od oběda, Himl a Legoland, vcházejí též a sedají si každý na opačnou stranu stolu. Brzy je následoval urostlý muž v kalhotách s fosforeskujícími flitry a se špičatýma botama. Jako úplně poslední vešel tvoreček v křiklavé košili, který kouřil smradlavý elfí doutník a nesl si hrací desku na scrabble.
"Bimbo!" vykřikl Fritol.
"Fritole, chlapče můj," radoval se Bimbo a plácal Fritola rázně po zádech, "takže ty jsi to přece jenom dokázal. Vida, vida, vida." Belmond zvedl zpocenou dlaň a Bimbo zaštrachal v kapsách a vytáhl žvanec zmuchlaných bankovek.
"Dvě, že jo?" ujišťoval se.
"Deset," prohlásil Belmond.
"No dobře, dobře," ošíval se Bimbo a položil bankovky elfovi do dlaně.
"Od oslavy uteklo už tolik času," utrousil Fritol. "Cos celou tu dobu dělal?"
"Nic moc," přiznal starý chobot. "Trochu jsem se věnoval scrabblu a trochu zas pederastii. Jsem na odpočinku, tak co."
"Ale co se to tu děje? Co jsou zač ti Černí jezdci a co ode mě chtějí? A co s tím má co dělat Prsten?"
"Hodně a málo, milý chobote," vmísil se do hovoru Belmond. "Ale vše má svůj čas. Tato Velká rada byla svolána, aby poskytla odpovědi na tyto i jiné otázky, ale prozatím povím jen to, že je mnoho věcí mezi nebem a zemí a naopak."
"Pravdu díš," přisvědčil Šmajdalf vážně. "Znovu se šíří Bezejmenná Nepojmenovatelná Nejmenovanost, a tak nastal čas jednat. Fritole, Prsten."
Fritol přikývl a vytáhl z kapsy řetízek z kancelářských svorek, svorku po svorce. Pak krátkým švihem vylovil i osudnou tretku, která hned nato s tichým zacinkáním přistála na stole.
Belmond zalapal po dechu. "Kouzelný tentonoc," udržel konspiraci.
"Jaké máme důkazy, že to opravdu je Jediný prsten?" zeptal se muž se špičatýma botama.
"Jsou tu mnohé znaky, které si moudří dovedou na rozdíl od tebe vyložit, Bromopile," zpražil ho čaroděj. "Kompas, píštalka, magický dekodér - všechno souhlasí. A kromě toho tu je nápis:

Grundig blaupunkt luger krupp
Mugambi urquell richtung!
Mahlzeit sicher festung schupp
allgemeine dichtung."

Šmajdalfův hlas zněl náhle drsně a tvrdě. Najednou jako by místností přešel stín, až se v ní zatmělo. Fritol se začal hustým páchnoucím kouřem dusit.
"Nešlo to bez toho?" zeptal se Legoland a snažil se čarodějovu dýmovnici vykopat ze dveří.
"K Prstenu patří kejkle," trval nezlomně na svém Šmajdalf.
"Ale co to znamená?" zeptal se Bromopil, kterého dost nakrklo, že ho dlouho v doprovodném textu označovali jen jako "muže se špičatýma botama".
"Výkladů je mnoho," vysvětlil Šmajdalf. "Já sám soudím, že to znamená buď ‚Šikovná hnědá lištička přeskočila spícího kokršpaněla', anebo ‚Nešlapte mi po břichu'."
Nikdo nepromluvil a v místnosti zavládlo podivné ticho.
Konečně povstal Bromopil a obrátil se k celé Radě. "Nyní se mnohé objasňuje," prohlásil. "Jednou jsem měl v Minas Tirpitz sen, ve kterém sedm krav sežralo sedm kbelců pšenice, a když dožraly, vylezly si na červenou věž, třikrát se vyzvracely a u toho zpívaly: ‚Nestydím se to nahlas říct, já jsem kráva a kdo je víc'. Nato předstoupil muž v bílém hábitu se žábrami a přečetl z papírku verš:

Měříš pět stop deset palců, vážíš jako půlka vola.
Kolem stránky stodvacáté půjdeš čuchat kytky zdola."

"To je vážné," pronesl Belmond.
"Víte co?" nadhodil Chodník. "Je myslím na čase, abychom všichni vyložili karty na stůl." S tím hlučně vysypal před sebe obsah staré sportovní brašny. Když skončil, ležela před ním rozměrná halda nejpodivnějších krámů, včetně například zlomeného meče, umělé paže ze zlata, těžítka, ve kterém sněží, Svatého grálu, Zlatého rouna, turínského plátna, nefalšovaného kousku dřeva z Kristova kříže a obušku (v poloze z pytle ven).
"Paragon, syn Paracetamolův, dědic Probendilův a král Minas Tirpitz, k vašim službám," prohlásil dost nahlas.
Bromopil vzhlédl od knihy a zakřenil se. "To to budu muset táhnout ještě nejmíň jednu kapitolu," zaúpěl.
"Pak tedy Prsten patří tobě," vykřikl Fritol a honem honem ho Paragonovi cpal do čepice.
"Ne tak docela," namítl Paragon a držel jej hodně nadlouho za konec řetízku. "Vzhledem k tomu, že má kouzelné schopnosti, patří spíš někomu, kdo se zabývá kejklemi, triky a podvody a tak. Například čaroději," a spěšně navlékl řetízek Šmajdalfovi na konec hole.
"No ovšem, pravdu díš," utrousil spěšně Šmajdalf. "To jest - patří i nepatří. Vlastně rozhodně nepatří. Jak pochopí každý hlupák, jde o jasný případ habeas corpus, nejhůř tibia fibia, protože zmíněné udělátko sice patřilo čaroději, konkrétně Saudruhovi, nicméně je vynalezli elfové a on ho měl takříkajíc jen propachtované."
Belmond držel prsten v ruce, jako kdyby to byl nakvašený sklípkan. "Nikolivěk," bránil se s vážným výrazem, "nemohu se tohoto cenného skvostu dožadovat a vyhlašuji heslo ‚Co sis našel, to si nech'." Setřel neviditelnou slzu a pověsil řetízek kolem krku Bimbovi.
"Jde o součást již vykonaného dědického řízení," objasnil Bimbo a strčil Prsten zase Fritolovi do kapsy.
"Pak je tedy rozhodnuto," zanotoval Belmond. "Prsten si ponechá Fritol Šourek."
"Šourek?" vyrazil Legoland. "Šourek? To je zvláštní. U nás v Zatemněném lese čmuchal takový zasmrádlý kašpar jménem Blem, lezl pořád po čtyřech a tvrdil, že hledá pana Šourka. Byl máklej."
"Podivné," přidal se Himl. "Před měsícem k nám do hor přijela parta černých obrů na prasatech, a ti se sháněli po chobotovi jménem Šourek. V tu chvíli mě nějak nenapadlo o tom přemýšlet."
"I to je vážné," prohlásil Belmond. "Je jen otázkou času, než přijdou také sem," usoudil, přetáhl si šátek přes hlavu a udělal pohyb, jako když žralokovi něco házíte, abyste si ho usmířili. "Jako neutrálové nebudeme mít na vybranou a budeme muset..."
Fritol se zachvěl.
"Prsten a Ten, jenž jej nese, musejí pokračovat dál," souhlasil Šmajdalf. "Ale kam? Kdo jej bude střežit?"
"Elfové," navrhl Himl.
"Trpaslíci," přispěchal s protinávrhem Legoland.
"Čarodějové," soudil Paragon.
"Muži z Bandoru," přehrál to dál Šmajdalf.
"Takže zbývá už jen Naador," vyvodil z toho Belmond. "Tam by ale nešel snad ani retardovaný zlobr."
"Snad dokonce ani trpaslík," souhlasil Legoland.
Fritol náhle pocítil, že se na něj upírají všechny zraky. "Nemohli bysme to prostě jenom hodit do okapu, anebo to dát do frcu a potvrzenku snést?" navrhl.
"Bohužel," prohlásil slavnostně Šmajdalf, "tak prosté to není."
"Ale proč?"
"Bohužel," vysvětlil čaroděj.
"Želbohu," doplnil jej Belmond.
"Leč neměj strachu, milý chobote," pokračoval Belmond, "neboť nepůjdeš sám."
"Půjde s tebou starý dobrý Himl," zašklebil se Legoland.
"A chrabrý Legoland," ozval se Himl.
"A vznešený král Paragon," ošklíbl se Bromopil.
"A věrný Bromopil," ucedil Paragon.
"A Šmízo, Pepsin a Slum," přisadil si Bimbo.
"A Šmajdalf Šmejdoplášť," dodal Belmond.
"Vskutku," ucedil Šmajdalf, a kdyby pohled dokázal mrzačit, odnesli by starého elfa v koši na prádlo.
"Staniž se tak. Vyrazíte, až budou znamení příznivá," oznámil Belmond a po krátkém pohledu do brožovaného vydání horoskopů dodal: "A leda bych se fatálně mýlil, znamení budou nevýslovně příznivá za půl hodiny."
Fritol zaúpěl. "Kéž bych se nikdy nenarodil," pronesl.
"To neříkej, milý Fritole," vyhrkl Belmond. "Pro nás přišla chvilka tvého narození jako na zavolanou."

Jen co vyšli z poradní síně, odvedl si Bimbo Fritola stranou. "Asi si budeme muset dát sbohem," řekl. "Nebo jsem měl říct ‚na shledanou'? Ne, mám dojem, že ten první pozdrav to vhodně vystihuje."
"Sbohem, Bimbo," potlačil Fritol vzlyk. "Proč jen nejdeš s námi."
"Jistě, jistě. Ale už jsem na tyhle věci moc starý," odtušil chobot a začal honem předstírat celkové ochrnutí. "Ale mám pro tebe pár dárečků," a vytáhl plesnivý balíček, který pak Fritol při vzpomínce na minulé Bimbovy dárky na rozloučenou otevřel bez valného nadšení. Uvnitř ale byl jen mečík z armádních přebytků ("Jmenuje se Párátko," vysvětlil Bimbo), neprůstřelná vesta samá díra od molů a pár očtených románů s názvy jako Elfí chtíč nebo Skřítčice.
"Měj se dobře, Fritole," popřál mu Bimbo a začal zdařile napodobovat epileptický záchvat. "Je to teď ve tvých rukou, škyt, uložte mě pod stromem zeleným, aúúúú. Uch."
"Měj se dobře, Bimbo," opáčil Fritol a s posledním zamáváním vyrazil za druhy. Jakmile zmizeli, Bimbo křepče vyskočil,

vyrazil do chodby a prozpěvoval si:

"Sedím si a dloubu se v nose
a o sprosťárnách zdá se mi:
o zvrhlé trpaslici, co se
nemravně válí na zemi.

Sedím si a dloubu se v nose
a hned se mi zdá, co jen chcu;
o elfí panně, nahé, bosé
až na ty šaty z latexu.

Sedím si a dloubu se v nose
a slastně dopřávám si sen,
tu o zlobřích orgiích v rose,
tu o skřečici s robertkem.

A jak tak sedím, jak se dloubu,
nezbývá mi než myslet poté
na kůži vláčnou jako houbu,
na pevný bič či měkké froté."

"Jaká škoda, že odjíždíte tak záhy," sypal ze sebe Belmond, když asi dvacet minut nato stála výprava v hloučku vedle ovcí. "Stín však roste a vaše cesta je dlouhá. Bude lepší vydat se na ni ihned, za tmy. Nepřítel má oči všude."
Paragon vytáhl Persil, meč, jenž byl zlomen, ale který teď narychlo slepili vteřinovým lepidlem, a zamával jím nad hlavou. "Kupředu vstříc Naadoru!" zakřičel.
"Hlavně už běžte," ztrácel Belmond trpělivost.
"Excelsior!" zvolal Bromopil a vydal mocný hvizd z píšťalky na kachny.
"Sajonara," loučil se Belmond. "Aloha. Dobro došli."
"Kodak khaki churma," vyrazil Himl.
"A tristar nasograf," vykřikl Legoland.
"Habeas corpus," pronesl Šmajdalf a máchl mečem Skřetobrkem, který ukovali elfí řemeslníci v dávném městě Gondolán.
"Mně se chce na velkou," vyhrkl Pepsin.
"Mně taky," řekl Šmízo.
"Já bych vás nejradši voba..." zavrčel Slum a sáhl po šutru.
"Pojďme," navrhl Fritol a výprava krokem vyrazila po cestě vedoucí z Puklinky. Za pár krátkých hodin leželo mezi nimi a budovou, před níž stále s úlevou stál Belmond, mnoho set stop. Když přecházeli přes první vršíček, Fritol se otočil a podíval se k Puklince. Někde v modravé dálce za ní ležel Krajáč a jej se zmocnila urputná touha vrátit se, jako když si pes rozpomene na pach dávno zapomenutých zvratků.
Zatímco se díval, vyšel měsíc, přeletěl meteorický roj, kohout třikrát zakokrhal, zahřmělo, přeletělo hejno hus ve formaci hákového kříže a obří ruka napsala velikými stříbrnými písmeny přes celou oblohu Méně, méně, tekel, trhni si. Náhle Fritola přemohl pocit, že se dostal na místo, odkud není návratu, že skončila stará část jeho života a začíná nová.
"Hybaj, potvoro," kopnul své jízdní zvíře do slabin, a když se velký čtvernožec dal ocasem napřed do pohybu k temnému Východu, z hloubi okolního lesa se ozval zvuk, jako když se jakémusi velkému ptáku udělá chvilkově, leč velice silně zle.

V

Nějaké ty obludy

Po mnoho dnů putovali na jih a důvěřovali očím Pohraničníka Paragona, bystrým uším chobotů a Šmajdalfově moudrosti, že je dobře povedou. Dva týdny po odjezdu dorazili na velkou křižovatku cest a zastavili, že rozhodnou, jak nejlépe překonat do výšky se tyčící Mlží hory.
Paragon mžoural do dálky. "Hle, tam je pochmurná hora Camralras," prohlásil a ukázal na haldu kamení asi sto yardů od cesty.
"Pak tedy musíme zamířit na východ," usoudil Šmajdalf a ukázal hůlkou do míst, kde do polštáře mraků zapadalo slunce.
S hlasitým kvákáním jim přeletěla nad hlavami kachna. "Vlci," vykřikl Pepsin a špicoval po vytrácejícím se zvuku uši.
"Radši se tu utábořme na noc," navrhl Paragon a ztěžka upustil na zem svůj vak, takže rozdrtil hlavu kobře. "Zítra se musíme dát do hledání vysokohorského průsmyku."
Pár minut poté už celá společnost seděla uprostřed křižovatky kolem ohně, na kterém se vesele opékal jeden ze Šmajdalfových kouzelnických králíků. "Konečně pořádný ohýnek," liboval si Slum a přihodil do plamenů chřestýše.
"Tak bych řek, že žádnej z vlků tady mistra Pepsina nás dneska v noci obtěžovat nebude."

Pepsin si odfrkl. "To by musel bejt dost velkej vlčí drsňák, aby sněd houžev, jako jsi ty," prohlásil, hodil po Slumovi kamenem, o hodný kus ho minul a trefil do čenichu obcházející pumu. Nikdo z nich to neviděl, ale vysoko na hlavami jim kroužilo hejno černých vraních špehů; jejich vůdce nakukoval skrz zastaralý dalekohled, nadával drsným vraním jazykem a zuřil, že na podobnou akci ho už nikdo nikdy nedostane.
"Kde vlastně jsme a kam jdeme?" zajímal se Fritol.
"Jsme na veliké křižovatce," odpověděl čaroděj, vytáhl z hábitu otlučený sextant a začal triangulovat měsíc, Paragonův kovbojský klobouk a Himlův dolní pysk. "Brzy překonáme hory nebo řeku a dostaneme se do jiného kraje," oznámil.
Paragon došel ke Fritolovi. "Neměj strachu," prohlásil a posadil se na hřbet plížícímu se vlkovi. "Povedeme tě zcela bezpečně."
Nastal jasný a jiskrný úsvit, jak se často stává, když zrovna neprší, a členům společenství se výrazně zlepšila nálada. Posnídali bohatě mléka a medu a vyrazili husím pochodem vedeni Paragonem a Šmajdalfem; zástup uzavíral Slum, který šel za ovcemi a vyjadřoval jim příznačnou chobotí náklonnost ke všemu milému a chlupatému.
"Jejda, takhle s mátovou omáčkou," bědoval konkrétně.
Putovali mnoho verst* po široké a dobře dlážděné cestě, která vedla na východ k úpatí Mlžích hor, a pozdě odpoledne dorazili k prvním vrchům nízkého předhůří. Cesta brzy zmizela v haldách sutin a trosek z prastaré budky pro výběrčího mýta. Vepředu se ke skalnatému svahu hor zlověstně vinulo strmé údolíčko černé jako uhel. Paragon zavelel k zastávce a přátelé se shlukli a prohlíželi si nelákavou krajinu.
"Obávám se, že to je zlé místo," usoudil Paragon a na mazlavé černé barvě mu ujely nohy.
"Je to Černé údolí," prohlásil Šmajdalf slavnostně.
"To už jsme v Naadoru?" vyptával se s nadějí v hlase Fritol.
"Nezmiňuj se v téhle temné zemi o té temné zemi," ozval se čaroděj temně. "Ne, to není Naador, ale zdá se, že téhle půdy se dotkl Nepřítel Všech Lidí, Co Zastávají Ten Správný Názor."
A jak tak stáli a nahlíželi do děsivého údolí, ozvalo se vlčí zavytí, medvědí bručení a supí skřeky.
"Je tu ticho," řekl Himl.
"Až příliš," varoval Legoland.
"Tady zůstat nemůžeme," soudil Paragon.
"Nemůžeme," souhlasil Bromopil a nahlédl přes šedý povrch stránky na hutnou dobrou půlku knihy, která ještě čtenáři zbývá v pravé ruce. "Máme toho ještě hodně před sebou."
Lopotili se po kamenitém svahu déle než hodinu a pak celí unavení a začernění dorazili k široké římse, která vedla mezi strmým útesem a jezírkem, jehož hladina byla zcela pokryta tlustou vrstvou oleje. Jak si ji prohlíželi, přistál na odpudivé vodě veliký vodní pták, plesklo to a on se rozpustil.
"Přidejme do kroku," navrhl Šmajdalf. "Průsmyk nemůže být daleko."
A vedl je ke skalnímu výběžku, který trčel do jezírka a bránil jim ve výhledu na zbytek stěny. Římsa vedla kolem něj a byla stále užší, a tak museli postupovat jen po krůčcích. Když obešli zatáčku, spatřili, že skalní stěna se před nimi nepřerušovaně tyčí do výšky stovek stop. A v ní byl vytesán vchod do jakési dutiny, který prohnaně ukrývaly obrovské dřevěné dveře s velikými litinovými závěsy a titánskou klikou. Dveře byly popsané podivnými znaky napsanými trpasličími Braillovými runami a byly vyrobeny tak úžasně, že ze stovky stop nebylo vůbec vidět škvírku mezi dřevem a kamenem.
Paragon se zajíkl. "Černá jáma," vyrazil.
"Ano," kývl Himl, "proslulé Nehraysifurt-Doom mého předka Ferdina Durakeviče."
"Obávaná Choleria, prokletí všeho živého," přidal se Legoland.
"Ale kde je ten průsmyk?" zajímal se Fritol.
"Od té doby, co jsem tu byl naposledy, se podoba kraje změnila," snažil se honem Šmajdalf. "Snad sám osud nás zavedl poněkud na scestí."
"Myslím, že by bylo moudřejší zkusit znovu najít průsmyk," navrhl Paragon. "Nemůže být daleko."
"Tři sta kilometrů, nebo ajcem trajcen," odsekl Šmajdalf trochu uraženě,
a ještě než domluvil, černé jezírko s mlasknutím pohltilo stezku.

"Vyřešeno," prohlásil Bromopil podrážděně. "Haló!" zahulákal. "Tak si nás pojďte sežrat." Hluboký hlas se odrážel od skal.
"Jistě nás sem přivedl zlý osud," odtušil Paragon, "anebo fušerský čaroděj."
Šmajdalf nepohnul ani brvou. "Musíme najít kouzlo, které otevírá dveře, a to rychle. Už se stmívá." Pozdvihl hůlku a zvolal:

"Ymca palo alto napa macchu picchu!
Těsto steron kremm rolle olé!"

Dveře se ani nehnuly a Fritol se neklidně ohlédl po mase olejnatých bublin, které se začaly valit z jezírka.
"Proč já jsem neposlechl strejdu Pimpulu a nešel se učit na zubaře!" zakvílel Pepsin.
"Kdybych zůstal doma, moh jsem si klíďo chodit po lidech a nabízet encyklopedie," skučel Šmízo.
"A kdybych já měl dvacet kilo cimentu a štyry pytlíky, už hodinu byste voba špacírovali támhle dole po dně," štěkl Slum.
Šmajdalf seděl zdrceně před paličatým vstupem a huhlal si zaklínadla.
"Ludro! Ludro!" zvolal a udeřil do skály holí. Jenže dveře zůstávaly nehybné.

"Vypadá to bledě," odtušil Paragon.
Najednou čaroděj vyskočil. "Je tam klika," vykřikl, zavedl ovce k bráně, jedné si vylezl na záda, stoupl si na špičky a oběma rukama stiskl velikou kliku. Snadno se pohnula a veliké dveře se skřípavě pootevřely.
Šmajdalf rychle prolezl dovnitř a Paragon s Bromopilem ztěžka rozevřeli dveře ještě o pár coulů. V tom okamžiku se zprostřed jezírka ozvalo hlučné brkání a říhání a nad hladinu se škytavě vynořila obrovská semišová obluda.
V hrůze strnuli. Příšera byla asi dvacet stop vysoká, měla širokou rozhalenku, volně visící příčestí trpné a vypoulený lexikální modus.
"Aj, aj," zakvílel Legoland. "Thesaurus!"
"Mrzačit!" hromovala příšera. "Znetvořit, zkomolit, rozdrtit. Viz UŠKODIT."
"Okamžitě do jeskyně," vykřikl Šmajdalf. Všichni se rychle protáhli škvírou. Poslední Slum, který se tudy snažil procpat i protestující ovce. Po dvou zběsilých a neúspěšných pokusech to vzdal a chrabře hodil tu nejbližší obludě do tlamy.
"Jedlé," prohlásila s plnou hubou stvůra. "Poživatelné. Chutné. Výživné. Viz POTRAVA."
"Zadus se," ucedil Slum trpce a v duchu se loučil s vábnou představou skopové pečínky. Protlačil se k ostatním do jeskyně. S hlasitým krknutím, jež připomínalo triumfální projev čerstvého vítěze soutěže v pojídání zkažených kachních vajíček, za nimi nestvůra zabouchla vrata. Rána se odrážela v hlubinách hory a oni se ocitli v naprosté tmě.
Šmajdalf rychle vytáhl z hábitu krabičku, chvíli se jiskry zběsile odrážely od stěn a pak se mu podařilo zapálit koneček hůlky, takže je zalila blikavá záře o výkonu zhruba tak tří pětin chcíplé světlušky.
"Kouzlo," vydechl Bromopil.
Čaroděj zamžoural do šera, a když zjistil, že cesta se nabízí jedna jediná, totiž nahoru po schodech, vedl je do temnot.

Šli dost daleko po chodbě, která se kus za dlouhými schody vinula převážně dolů, nespočetněkrát měnila směr - a potom začal být vzduch horký a stojatý a oni byli celí zmatení. Kromě doutnající Šmajdalfovy hůlky neměli stále žádné světlo a jedinými zvuky byly šouravé kroky kohosi, kdo je pronásledoval, rachocení hracích automatů a další zvukové kulisy, jaké k podobným pochybným hlubinám patřívají.
Konečně došli na místo, kde se chodba dělila na dvě, přičemž obě vedly dolů, a Šmajdalf rozhodl, že se zastaví.
Okamžitě se ozval sled zlověstných chroptění a nepozemských zvuků, ze kterých se dalo soudit, že Čtyři příšerní jezdci z Apokalypsy se nejvýš pár metrů od nich zastavili na partičku lízaného mariáše.
"Rozdělme se," navrhl Bromopil.
"Já si vyvrk kotník," postěžoval si Pepsin.
"Hlavně nevydávat ani hlásku!" upozornil Paragon.
"Héé-pčí!!!" explodoval nastydlý Šmízo.
"Můj plán je takovýto," sykl Šmajdalf.
"Na množství nehleďte," zívl Bromopil.
Načež všichni usnuli jako dřeva.
Když se probudili, bylo zase úplné ticho, a tak ve spěchu pojedli koláče, zapili je pivem a začali řešit otázku, kterou chodbou jít dál. A jak se tak dohadovali, z hlubin země se ozvalo pravidelné bubnování. Jdu, jdu. Už du!!
Zároveň vzduch ještě ztěžkl a byl teplejší a země se jim rozechvěla pod nohama.
"Nesmíme ztrácet čas," prohlásil Šmajdalf a vyskočil. "Musíme se co nejrychleji rozhodnout."
"Já říkám doprava," odsekl Paragon.
"Doleva," ozval se Bromopil.
Když se podívali pořádně, zjistili, že po levé straně chodbě dobrých čtyřicet stop jaksi schází podlaha, a tak Šmajdalf rychle vyrazil po té druhé. Ostatní mu šli v patách. Cesta vedla strmě dolů a všude byla samá ne zrovna apetýtlich znamení, například vybělená kostra Mínotaura, dolní čelist piltdownského člověka nebo králíkovy omlácené kapesní hodinky s nápisem: "Březňákovi od celé party z natáčení Alenky."
Zanedlouho svah začal být mírnější a konečně vešli do veliké komnaty lemované obrovskými kovovými registračkami a matně osvícené doutnající září. Když vešli, dunění zesílilo. Jdu, jdu. Už du. Už mám všechno hotový!!
A vmžiku do komnaty vrazila z boční chodby smečka skřeků; mávali srpy a kladivy a vrhli se na naše přátele.
Jejich vůdce za bojového pokřiku "ÚRO, ÚRO!" máchal obrovským kopím.
"Zůstaňte tady," rozhodl Paragon. "Jdu napřed na průzkum."
"Kryjte mě," hlásil Legoland, "odvedu je pryč."
"Postarejte se o zadní voj," navrhoval Himl, "já budu prorážet cestu."
"Držte se, jsem tu za chvíli," hlásil Šmajdalf.
"Vzdorujte zmužile," vybízel Bromopil. "Já je zmatu klamným ústupem."
"Pchjongjang pchanmungdžong!" vřískal skřečí náčelník.
Společenstvo se hnalo přes komnatu do další boční chodby a skřeci mu byli v patách. Šmajdalf za nimi svižně zabouchl dveře skřekům před nosem a chystal si zavírací kouzlo.
"Nadraka dabra!" vyrazil, načež se ozvalo lupnutí, dveře zmizely a on stál přímo proti zmateným skřekům. Spěšně vytáhl z hábitu obsáhlé písemné přiznání ke všemu, podepsal je, hodil náčelníkovi do rukou a řítil se chodbou k ostatním, kteří už stáli na protějším konci úzkého visutého mostu nad hlubokou průrvou.
Když na můstek vešel, chodba se rozezněla zlověstným du, už du! a vyrazil z ní početný houf skřeků. V jejich středu se tyčil temný stín hrůzný tak, až se vzpíral popisu. V rukou třímal obrovskou rudou merunu a na prsou měl zlými runami nápis "Naador Knickers".
"Aj, aj," zakvílel Legoland. "Basketbalrog!"
Šmajdalf se obrátil proti děsivému stínu, který se začal zónově přibližovat k můstku a při tom zamračeně dribloval svou

rudou zbraní. Čaroděj se zaklonil, chytil se za lana mostu a pozdvihl hůlku. "Ustup, zlý driblére!" vzkřikl.
Nato basketbalrog vešel na můstek, čaroděj ustoupil, vztyčil se v celé své výšce a pronesl: "Zpět, pekelný čahoune!"
Paragon zamával Persilem. "Sám můstek neubrání!" zvolal a vrhl se vpřed.
"E pluribus unum!" vykřikl Bromopil a vyrazil za ním.
"Esso bleifrei!" pronesl Legoland a rozběhl se také.
"Mozart Kugeln!" zařval Himl a dal se za nimi.
Basketbalrog skočil kupředu, zdvihl nad hlavu obávaný míč a vydal vítězný pokřik.
"Dulce et decorum," pronesl Bromopil a sekl do lana.
"Nikoho neživte," přidal se Paragon a přesekl vzpěru.
"Za vyšší a vznešenější cíle," hlásil Legoland a rubal do lávky.
"Blíž k Tobě, Bože, můj," huhlal Himl a svižnou ranou sekyry přeťal poslední úvaz.
Most s hlučným prásknutím povolil a Šmajdalf s basketbalrogem padali do hlubin. Paragon se odvrátil, potlačil vzlyk a s ostatními v patách vyběhl po chodbě. Když zahnuli za roh, nečekaně je oslepil proud denního světla a pak už jen v několika chvilkách rozsekali spícího skřečího strážného a vypotáceli se z bran po východním schodišti dolů.
Schody vedly podél sirupovitého potůčku, ve kterém se zlověstně pohupovaly velké chuchvalce jakéhosi mnohobarevného sajrajtu. Legoland se zastavil a odplivl si.
"To je říčka Spumante," vysvětlil. "Elfové ji milují. Ale nepijte z ní, způsobuje zubní kámen."
Spěchali do mělkého údolí a ani ne za hodinu stáli na západním břehu řeky Nimrogel, které trpaslíci říkají Nasaal-sprej.
Paragon rozhodl, že si udělají zastávku. Schody, které vedly dolů z hor, náhle končily na říčním břehu a po obou stranách jejich cesty se táhly vršky ku prázdné, holé planině, kde nebyly než větrné korouhvičky, delfíni v šaškovských čepicích a adresáře.
"Obávám se, že jsme dospěli do nezmapovaných končin," oznámil Paragon a s očima zacloněnýma dlaní vyhlížel do dáli. "Bohužel již s námi není Šmajdalf, aby nás vedl."
"Určitě to nebude zrovna brnkačka," souhlasil Bromopil.
"Před námi leží Deflórien, země ukrytých elfů," prohlásil Legoland a ukázal přes řeku na nevábný lesík složený z jasanů a pokroucených borovic. "Šmajdalf by nás jistě vedl právě tam."
Bromopil omočil v řece nohu, načež okamžitě vyskočil do vzduchu rybářský prut a účtenka.
"Černá magie!" vykřikl Himl, když mu kolem ucha prosvištěl chlebíček s tuňákem. "Zlé kouzlo! Čertovina! Korporativismus! Občanská společnost!"
"Běda," prohlásil Legoland, "na řece leží kouzlo, neboť nese jméno po elfí dívce Nimrogel, která se zamilovala do Mentola, boha zákusků. Jenže zlá Oxalis, bohyně drobných daňových úniků, se jí zjevila v podobě holínek číslo čtyřicet šest a pověděla jí, že Mentol to táhne kromě ní i s princeznou Opavií, dcerou krále Danoneho. Nimrogel se rozčílila a složila velikou přísahu, že Opavii nabančí a že přemluví svou matku Cineramu, bohyni krátkodobých půjček, aby proměnila Mentola v pásový dopravník. Mentol se však o spiknutí dozvěděl, přišel k Nimrogel převlečen za ledničku Gorenje, proměnil ji v řeku a odjel na západ prodávat vysavače. A dodnes řeka tiše šeptá: ‚Mentole, Mentole, ty troubo. Byla jsem elfí dívkou, a najednou šup, a je ze mě řeka. A smradlavá.' Načež vítr odpovídá ‚Fuj'."
"Smutný příběh," vzdychl Fritol. "Je pravdivý?"
"Není," zavrtěl hlavou Legoland. "A máme i píseň." A dal se do zpěvu:

"Bývala dívka, co živila se
přepisováním na stroji;
Lifting jí pomoh k větší kráse
silikon k hrdému postoji.

Znala snad všechny filmy nové
a z hitparády co jen chceš;
Na prsou měla nápis Love
v ústech žvýkačku Winterfresh.

Hlavičku měla plnou módy
a na ní dredů snad až moc
na sobě přiléhavé body;
Chodila pařit noc co noc.

Potkala elfa a šviháka
co ji do multikina vzal;
Že prý má bejvák pět plus kk
na každé párty že je král.

A tak mu dala, co jen měla
na zadním sedadle peugeotu;
Bohatý, hezký, bude se zcela
hodit k rodinnému životu.

Jenže on náhle zrádně říká
že chodí s jinou, ba dokonce
dělá jen na poště brigádníka
a bydlí s matkou v garsonce.

Pochmurný stín se jí přes tváře překrad
a místo v peugeotu šla domů pěšky;
Totéž se jí stalo letos už pětkrát jo,
chudá elfka, ta má život těžký!"

"Měli bychom se dostat na druhý břeh před soumrakem," upozornil Paragon. "povídá se, že se tu vyskytují utopýři a uspíři." Zvedl nad hlavu toaletní soupravu a jal se brodit, takže ostatní museli za ním. Voda nikde nesahala výš než pár stop, a tak dala chobotům dost zabrat.

Na druhém břehu nalezli hustý pás odumřelých stromů zrytých znaky v elferantu, které pravily: navštivte kouzelnou elfí vesničku a přijďte se PODÍVAT NA NAŠI HADÍ FARMU a NENECHTE SI UJÍT UKÁZKY RUKODĚLNÉ VÝROBY a UDRŽUJTE V LESE ZAČAROVANOST!
"Ach, Deflórien!" vzdechl si Legoland. "Zázrak Střevozemě!"
Nato se otevřela dvířka v kmeni velikého stromu a bylo vidět místnůstku plnou pohlednic, hlučně kukajících hodin a krabic se sladkostmi z javorového cukru. Zpoza zmrzlinového přístroje vykoukl ošumělý elf.
"Račte, račte," zlomil se v pase. "Jmenuji se Halda."
"Tobě to ale trvalo," prohodil Legoland.
"No co, přišli jste kapánek mimo sezónu," odsekl elf a významně si odkašlal.
"Jen procházíme," vysvětlil Paragon.
"To neva," pokrčil rameny Halda. "Tady je toho k vidění... Nalevo zkamenělý les, napravo skála s ozvěnou a za ní skalní brána, přímo před váma Studně přání."
"Přišli jsme z Cholerie," pokračoval Paragon, "a míříme do Naadoru."
Elf zbledl. "No nic, doufám, že se vám v Deflórienu, zemi magie, líbilo," sypal ze sebe. Pak jim podal nějaké obálky a pár nálepek na koňské zadky, zmizel ve stromu, zabouchl za sebou a zasunul závoru.
"Žijeme v neklidných dobách," prohlásil Paragon.
Legoland otevřel jednu obálku a našel v ní mapu. "Do Elfic to nemáme daleko," prohlásil po nějaké době. "A leda by došlo k převratu, vládnou tu Belmondovi příbuzní, král Celofán a královna Galakoncertiel."
"Elfové," zavrčel Slum. "Já teda nechci v žádným případě říct, že Saudruh ví, co dělá, ale ani že to neví, jestli mi rozumíte."
"Drž zobák," poradil mu výhružně Legoland.

Spěšně posnídali něco myrhy a kadidla a pak vyšli po široké cestě, kterou Legoland našel na mapce jako Strašidelnou cestu, a také co chvíli z kaučukového houští vyjukl nějaký mechanický drak nebo skřítek. Výpady ale nevylekaly dokonce ani choboty, a tak poutníci po několika málo hodinách dorazili na okraj lesíka, který vypadal ukrutně zkameněle a z jehož podivně symetrických větví na zkorodovaných stoncích visely nepřesvědčivě chomáče měděného listí.
Udiveně se rozhlíželi, načež z francouzského okna nejbližšího stromu vykoukla hlava elfí panny a oni uslyšeli pozdrav v prastarém elfím jazyce: "Dobro doshli!"
"Je vás doma takových víc?" oplatil jí Legoland správnou formulkou.
Za okamžik se rozletěly dveře velikého stromu a ven vyšel přikrslý elf. "Celofán a Galakoncertiel vás čekají v patře," oznámil a zavedl je do mohutného kmene. Strom byl úplně dutý a uvnitř vylepený tapetou napodobující cihlovou stěnu. Uprostřed místnosti bylo kulaté schodiště vedoucí do patra a elf jim pokynul, ať se vydají po úzkých schůdcích. Když došli nahoru, ocitli se v místnosti zařízené podobně jako ta dole, ale jasně ozářené vkusnými lustry vyrobenými z formanských kol. Na protějším konci místnosti seděli na dvou pařezech Celofán a Galakoncertiel oblečení do okázalých mušelínových oděvů.
"Vítáme vás v Deflórienu," prohlásila Galakoncertiel a pomalu povstala; členům družiny připadala krásná jako mladý smrček nebo přinejmenším jalovec. Měla nádherné kaštanové vlasy, a když potřásla hlavou, kaštany padaly s bubnováním na zem. Fritol si pohrával s prstenem a přemítal o její nesmírné kráse. Stál jako zařezaný. Galakoncertiel se na něj podívala a spatřila, že si pohrává s prstenem a přemítá o její nesmírné kráse.
"Jak vidím, Fritole," prohlásila, "pohráváš si s prstenem a přemítáš o mé nesmírné kráse."
Fritol zalapal po dechu.
"Ničeho se neboj," uklidnila ho a zatahala ho za nos. "My nejsme úchylní."
Pak Celofán povstal, po řadě se přivítal se všemi poutníky, pokynul jim, ať se posadí na štokrlata rozmístěná po pokoji, a vybídl je, aby vyprávěli o svých dobrodružstvích.
Paragon si odkašlal. "Bylo nebylo," začal.
"Tak nám zabili Ferdinanda," ozval se zároveň Himl.
"Jednoho dne se Řehoř Samsa probudil," promluvil i Legoland.
"Slyš mě, ó Múzo," vyhrkl také Bromopil.
Po krátké debatě celý příběh o Prstenu, Bimbově oslavě, Černých sviňojezdcích, Belmondově radě a o Šmajdalfově

záhubě vyložil Fritol.
"No todle," opáčil Celofán smutně, když Fritol dovyprávěl.
Galakoncertiel si zhluboka povzdychla. "Vaše cesta je dlouhá a obtížná," oznámila.
"Ano," kývl Celofán. "A nesete těžké břímě."
"Vaši nepřátelé jsou mocní a nemilosrdní," pokračovala Galakoncertiel.
"Máte se věru čeho děsit," přidal se Celofán.
"Odjíždíte hned zítra ráno," oznámila Galakoncertiel.

Po příjemné hostině nechali Celofán a Galakoncertiel zavést hosty do jejich pokojů v blízkém menším stromě, a když se už Fritol chystal vejít, Galakoncertiel si ho odvedla stranou a zašla s ním do nedalekého krytého údolíčka, v jehož středu stálo zahliněné ptačí brouzdaliště, na jehož hladině plavali břichy nahoru dva vrabci.
"To nic, to je jed," vysvětlila Galakoncertiel a zahodila pernaté mrtvolky do křoví. "Nic jiného na tu pakáž nezabírá."
Pak do vody plivla, načež s výkřikem "Co zas!" vyskočila nad hladinu zlatá rybka.
Královna se sklonila nad hladinu a voda začala vřít, takže se vzduch naplnil neurčitou vůní boeuf ŕ la Stroganoff. Pak se Fritolovi zdálo, že hladina je náhle zcela rovná a že na ní vidí obraz muže, který si s bolestným výrazem drží krk, kde mu hoří ohníček.
"Zas ty reklamy," vybafla podrážděně Galakoncertiel.
Ve chvilce se voda projasnila a objevily se scény, v nichž elfové a trpaslíci tančí na ulicích, záběry z divokých oslav v Minas Tirpitz, příjemných mejdanů v Krajáči, potom bylo vidět, jak kácejí velikou Saudruhovu sochu a přetavují ji na cedníky, a nakonec Fritol uviděl sám sebe, jak sedí na hromadě drahokamů vypadajících na filmové náhražky a zeširoka se culí.
"To by šlo," prohlásila Galakoncertiel.
Fritol si promnul oči a štípl se. "Takže není vše tak temné?" zeptal se.
"Zrcadlo Galakoncertiel nikdy nelže," prohlásila Paní uraženě, odvedla Fritola zpátky k ostatním a v těžkém oblaku parfému Smyslná džungle se kamsi vytratila.
Fritol se štípl ještě jednou, pak se dopotácel do stromodomu a usnul, jako když ho do vody hodí.
Povrch nádržky byl ještě chvilku černý, nato zablikal a ukázal triumfální vyplutí lodi Titanic z newyorského přístavu, úspěšný postup demilitarizace Německa po první světové válce a nakonec rozzářeného olympijského vítěze ve sprintu pět hodin před tím, než přišly výsledky dopingových testů.

Na východním nebi vyšel Perendil, milovaná jitřenka elfů, a pozdraviv se s Exemou, nositelkou flanelově měkkých odstínů, zazvonil na svůj zlatý smetáček a vyslal na oblohu okřídlenou rikšu Novokaina, herolda nového dne. Pak vyšla Ovocela s růžovými bulvami a odulými rtíky a zlehounka pocelovala zemi na východ od Moře. Jinak řečeno bylo ráno.
Družina vstala a po chvatné snídani skládající se hlavně ze zívání a dobrých rad je Celofán a Galakoncertiel a jejich dvořané dovedli lesem na břeh veliké řeky Anduliny, kde ležely tři malé balzové vory.
"Smutná je chvíle rozloučení," prohlásila slavnostně Galakoncertiel. "Mám však pro každého z vás dáreček, který vám v nadcházejících temných dobách bude připomínat dobu, kterou jste prožili v Deflórienu." S těmi slovy si přitáhla truhlici a vyndala z ní hromádku podivuhodných předmětů.
"Pro Paragona," začala, "mám korunní klenoty," a podala překvapenému králi korunovační hrušku a vrabčí vejce velké jako smaragd.
"Pro Fritola malé kouzlo," a do chobotový dlaně vklouzla zázračná koule, ve které sněžilo, když jste jí zatřásli.
Pak rozdala něco vzácného či zvláštního i ostatním členům družiny: Himlovi předplatné časopisu Elfquire, Legolandovi hrací plán na Člověče, nezlob se, Šmízovi lahvičku bylinného projímadla, Pepsinovi dvě salátové vidličky, Bromopilovi kolo Ukrajina a Slumovi repelent.
Dary byly rychle naloženy na malá plavidla a s nimi se tam samozřejmě ocitlo i mnoho dalších potřeb nezbytných pro takovou výpravu: lana, plechovky s hovězím gulášem, spousta kopry, kouzelné pláště, které splývaly s jakýmkoli pozadím, ať už to byla zelená tráva, zelené stromy, zelené skály nebo zelené nebe, dále jeden exemplář Průvodce draky a bazilišky celého světa od Knižního klubu, balíček psích bonbonů s klokaním masem a karton minerálky.
"Ať vás štěstí provází," oslovila je Galakoncertiel, když se snažili narvat na prámy. "Maličký krok pro vás, ale velký krok pro elfstvo. Žádný člověk není ostrov."
"Ranní ptáče dál doskáče," přisadil si Celofán.
Prámy vklouzly na hladinu a Celofán s Galakoncertiel si vylezli na velikou labuť ve tvaru lodi a kousek pluli vedle nich; Galakoncertiel seděla na přídi a zpívala za srdcervoucího doprovodu elektronických bicích prastarý elfský žalozpěv.

"Ai! Laurin, klement latrinen saarinen,
Jóni anonyme ramax ikarion
telstar aloha hakkinen klozet
Stasi omega astra vectra?
Perwol oleum ricini lumumba!
Tapara tampere chiquita cucaracha
Comusse n'elenni, bwana
tomusse z'elenni!
Euros'port melba kandahar nirvána

Garcia y vega hiawatha hybai
Ó ya wor-nyg, ya wor-nyg, cess ya wor-nyg chodnyg
Gamerakon tragaos, que sera, sera
Honi soit la vache qui rit
Honi soit la vache qui rit."

("Ach, listy padají, květiny vadnou a řeky volí republikány. Ach Ramaxi, Ramaxi, pobij protivníky svým nepojmenovatelným reprodukčním orgánem! Ach, kdo teď posbírá pecky z liči a bude hopsat pod topinambury? Kdo bude trimovat moje jednorožce? Vizte, vždyť dokonce i krávy se posmívají: Běda, běda." Sbor: "My jsme sbor a se vším souhlasíme. Se vším, se vším, se vším souhlasíme.")

Když už se nevelká plavidla blížila k ohybu řeky, Fritol se ohlédl právě včas, aby spatřil, jak si Paní Galakoncertiel v prastarém elfím pozdravu na rozloučenou elegantním pohybem strká prst do krku. Bromopil se zadíval vpřed, do míst za meandry řeky, kde je očekávalo sotva vyšlé slunce. "Ranní ptáče hepatitidou to odskáče," zavrčel a usnul.
Tak mocné bylo kouzlo Deflórienu, že ačkoli v té magické končině přečkali jen jednu noc, připadalo jim to jako týden, a ještě i při plavbě po řece měl Fritol pocit, že se jim čas nějak krátí. Vzpomněl si na Bromopilův zlověstný sen a poprvé si všiml, že bojovník má na čele velkou skvrnu beránčí krve, na zádech křídou načrtnutý křížek a na tváři černé znamínko velké jako dukát. Na levém rameni mu seděl veliký a dost hrozivě vyhlížející sup, který si vybíral zbytky ze zubů a zpíval krákavou píseň o sběru odpadků.
Nedlouho před polednem řeka začala být užší a mělčí a zakrátko ji zcela zatarasila veliká bobří přehrada, od které k nim doléhalo jen nevábné poplácávání ocasů a temný hukot turbín.
"Myslel jsem si, že až k peřejím na Kein Gebühr je řeka volná," divil se Paragon. "Teď vidím, že Saudruhovi služebníci se činili i tady. Po řece už dál nemůžeme." Dopádlovali k západnímu břehu, přitáhli k němu plavidla a chvatně pojedli.
"Obávám se, jestli proti nám ti neurvalci nechystají něco zlého," odtušil Bromopil a ukázal na tyčící se betonovou masu přehrady.
Ještě než domluvil, po kamenném nábřeží se k nim dopotácela rozložitá postava. Tvor byl asi tak čtyři stopy vysoký, velice tmavé pleti, ocas měl jako plácačku, na hlavě tmavý baret a na očích tmavé páskové brýle.
"Služebníček," lísalo se podivné stvoření s hlubokou úklonou.
Paragon si tvora zamyšleně prohlížel. "A copak jsi zač?" zajímal se a sklouzl dlaní k jílci meče.
"Jsem nevinný poutník jako vy," řekl hnědý tvor a pro zdůraznění pleskl ocasem. "Můj kůň si zlomil nohu - nebo se mi potopila loď, jedno z toho, nevzpomínám si."
Paragon si ulehčené oddychl. "V tom případě jsi vítán," odtušil. "Už jsem měl strach, že bys mohl být služebníkem zla."
Tvor se nadutě zasmál, takže se ukázaly dva řezáky velké jako koupelnové kachle. "To sotva," prohlásil a roztržitě si uhryzl z kusu naplaveného dříví. Pak ale kýchl a tmavé brýle mu upadly na zem.
"Černý bobr!" vykřikl Legoland a couvl.
V tom okamžiku se z okolního lesa ozvalo hlučné praštění a na nešťastnou družinu se vyřítila tlupa ječících skřeků a mručících bobrů.
Paragon honem vyskočil. "Ó Misariel!" vydal pokřik, vytáhl svůj meč Persil a jílcem napřed jej podával nejbližšímu skrčkovi.
"Bar-micve!" zvolal Himl a odhodil sekyru.
"Uintatatherium," prohlásil Legoland a zvedl ruce nad hlavu.
"Ipso facto," zavrčel Bromopil a honem si rozepínal pás s mečem.
Slum se uprostřed vzdávajících se hrdinů vrhl k Fritolovi a čapl ho za paži. "Klidíme se, bwana," sykl, přetáhl si šálu přes hlavu a oba choboti vyklouzli k prámům a na jednom vpluli na řeku, to vše dřív, než je útočící skřeti a jejich dřevozpracující spojenci mohli začít postrádat.
Náčelník skřečí tlupy chytil Paragona za klopy a začal s ním cloumat. "Kde jsou choboti?" ječel na něj.
Paragon se zadíval do míst, kde předtím byli Slum a Fritol, a pak zase na Šmíza a Pepsina, kteří se schovávali za Legolanda a Himla.
"Zalži mi a seš mrtvej," vyhrožoval skřek a Paragon chtě nechtě zaznamenával v jeho hlase cosi jako slabý výhružný podtón.
Ukázal na choboty a dva skřeci skočili a zmocnili se jich.
"To bude nějakej omyl," kvičel Šmízo. "Já to nemám."
"Spletli jste se v osobě," pištěl Pepsin. "To von," a ukazoval na Šmíza.
"Ne, támhleten," mířil Šmízo prstem zase na něj. "Toho bych poznal všude. Výška sto patnáct, váha čtyřicet pět, střední postavy, na levém rameni tetování znázorňující dračici v říji, obviněn z napomáhání Prstenonosiči, veškeré informace hlaste Naadorské kriminální ústředně."
Skřečí náčelník se krutě zasmál. "Vám ostatním napočítám do deseti. Zdrhejte," a roztočil nad hlavou obrovské bolaso z koulí na petangue. Nato Bromopil tryskem vyběhl, ale nohy se mu zamotaly do pásu od meče, zakopl a nabodl se na špičky svých bot.
"Tvůj osud tě nemine," zachroptěl. "Kdybys nebyl hlupákem, nestal by ses medvědem. Poutníče, pověz Lakamaj... Lamedo... Maceraidonským..." Nato sebou křečovitě zaškubal a vydechl naposledy.
Skřek potřásl hlavou. "Tady ani nejsme potřeba," usoudil a odvedl svou tlupu i se zajatým Šmízem a Pepsinem do lesa.

Fritol a Slum se tiše plavili přes řeku k východnímu břehu, na který pak vytáhli prám. Ve stínu velké přehrady nikým

neviděna unaveně pádlovala na žlutozeleně tečkovaném mořském koníku šedá postavička.
"To bylo o fous, jak by řek starej Kmotr," prohlásil Slum, vytáhl z plavidla spacáky a nato se s Fritolem vydali stoupající strží, jež vedla do další kapitoly.

VI

Jezdci z Roth-manu

Paragon, Himl a Legoland po tři dny pronásledovali tlupu skřeků a v divé honbě se zastavovali jen ku jídlu, pití, spánku, pár partičkám mariáše a několika turistickým okruhům. Pohraničník, trpaslík a elf neúnavně stíhali zajatce a někdy vykonali i dlouhý, třistametrový pochod, než se zhroutili vyčerpáním zájmu. Chodník mnohokrát ztratil stopu, kterou bylo obtížné sledovat, protože skřeci mají ve zvyku sbírat cestou své exkrementy a vršit je do velkých zavánějících mohyl. Ty pak pečlivě sochají do děsivých tvarů, aby si každý dobře rozmyslel, než se postaví jejich moci. Pak ale mohyly byly stále menší, což naznačovalo, že tlupa buď přidala do kroku, nebo jí došla vláknina. Každopádně stopa slábla a vysoký Pohraničník musel nasadit veškeré své umění, chtěl-li následovat i ty nejnepatrnější stopy po průchodu pronásledovaných, například propíchnuté pneumatiky, několik zatížených hracích kostek a o něco dál pak i několik propíchnutých skřeků.
Kraj byl pochmurný a plochý, zarostlý pouze kosodřevinami a jiným zakrnělým porostem. Občas minuli opuštěnou vesnici, kde se potulovali jen dva tři psi, což jim vždy zlepšilo upadající morálku.
Zvolna sestupovali na holou Roth-manskou planinu, vyschlou, rozpařenou a neveselou.* Po levici měli chmurné vrcholky Mlžích hor, daleko po pravici opuštěný Erekcion. Na jihu se rozkládaly bájné země Roth-manských, ovcojezdců, kterým se v sedle rozkaceného berana odrůdy merino nikdo nevyrovnal.
Za starších dob byli tito páni ovcí Saudruhovými nepřáteli a odvážně proti němu bojovali u Berlinwallu a u Slavkova. Ted' se ale šuškalo, že odpadlické tlupy ovcojezdců napadají severní části Bandoru, plení, znásilňují, pálí, znásilňují, zabíjejí a znásilňují.
Chodník se zastavil a zhluboka, znuděně a s obavami si vzdychl. Skřeci je vedli stále dál a dál. Opatrně rozbalil čtvereček magického elfího chleba "cvibak" a rozlomil jej na čtyři rovné díly.
"Sníme všechno, nic víc nám už nezbylo," ohlásil a čtvrtý díl si ulil.
Legoland a Himl vděčně a mlčky žvýkali. Všude kolem cítili zlovolnou přítomnost Samuraye, zlého čaroděje z Železného pupku. Jeho škodolibé působení jako by ztěžka viselo ve vzduchu, jeho tajné síly jako by zpomalovaly jejich pátrání. Tyto síly nabývaly mnoha podob, ale právě nyní se projevovaly v podobě průjmů.
Himl, kterému Legoland lezl krkem snad ještě víc než v Puklince, se zakuckal svým dílem cvibaku.
"Buďtež prokleti elfi a jejich hnusné pečivo," zavrčel.
"A trpaslíci a jejich retardované chuťové buňky," vrátil mu to Legoland.
Už asi po dvacáté ten den vytáhli zbraně a šli si po krku, ale Chodník jim zabránil se zabít. Stejně už není co jíst.
"Zadržte, ustaňte, odložte meče, zanechte vád a půtek," oslovil je pozdvihnuv ruku.
"Trhni si, kašpare!" vyjel na něj trpaslík. "Já z toho krasavce nadělám dva půlelfy!"
Pohraničník však vytáhl rákosku a potyčka skončila tak rychle, jako začala, protože jelita na zadku nemilují ani trpaslíci, ani elfové. A když kohouti schovali zbraně, znovu zazněl Chodníkův hlas.
"Hle!" zvolal a ukázal na jih. "Mnoho jezdců rychlých jako vítr!"
"Škoda, že nejedou i proti větru," začenichal znechuceně Legoland.
"Elfové mají pronikavý čich," prohlásil Chodník.
"A lehké nohy," zahuhlal si trpaslík. Všichni tři se zadívali na oblak prachu na vzdáleném obzoru. O tom, že se k nim blíží ovcojezdci, nebylo pochyb; sám vítr ohlašoval jejich příchod.
"Myslíte, že jsou přátelsky naladěni?" zajímal se třaslavým hlasem Legoland.
"Nemám tušení," pokrčil rameny Chodník. "Pokud ano, nemusíme se obávat; pokud to jsou nepřátelé, musíme jejich hněvu uniknout lstí."
"Ale jak?" nadhodil Himl, který široko daleko na pláni neviděl žádnou skrýš. "Budeme bojovat, nebo utečeme?"
"Ani jedno," odtušil Pohraničník a svalil se na zem jako špalek. "Budeme dělat mrtvé!"
Legoland a Himl se na sebe podívali a zavrtěli hlavami. Nebylo moc věcí, na kterých by se shodli, ale Chodníkův intelekt mezi ně patřil.
"Aspoň jich pár vezmeme s sebou," prohodil Himl a vytáhl sekeru. "Když už funus, tak aspoň s konduktem."
Páni ovcí se zvětšovali, ba už bylo lze slyšet zuřivé válečné bečení jejich komoňů. Roth-manští byli vysocí a plavovlasí, nosívali přilby s ukrutně vyhlížejícími špičkami a maličké kartáčkovité knírky. Poutníci také zahlédli, že jezdci mají nablýskané holínky a krátké kožené hosny na kšandách a třímají dlouhá kopí, která vypadají jako přibroušené mopy na nábytek.
"Jsou divokého vzhledu," soudil Legoland.
"Tak jest," souhlasil Chodník, který vyhlížel skrz prsty. "Hrdí a svéhlaví jsou tihle muži z Roth-manu, a nade vše si váží pozemků a moci. Do první kategorie však dost často zahrnují i pozemky sousedů, a tak jsou maličko neoblíbení. Jsou sice negramotní, ale milují písně a tanec a chladnokrevné vraždy. Válčení však není to jediné, v čem vynikají; také pro své sousedy budují letní tábory proslulé svými moderními kuchyněmi a umývárnami."
"Pak tedy nemohou být úplně špatní," pronesl Legoland nadějeplně. V tom okamžiku však spatřili, jak ze stovky pochev vyletěla stovka mečů.
"Vsadíme se?" navrhl Himl.

Bezmocně sledovali, jak na ně řada jezdců útočí. Když tu ten uprostřed, který měl na přilbě dva rohy, pokynul rukou a všichni se s pozoruhodně nešikovným ovcojezdeckým uměním snažili zastavit. Nastal naprostý zmatek, ve kterém ovce rozdupaly ty dva, kteří se neudrželi v sedle.
Když konečně utichl křik i nadávky, rohatý vůdce dojel na mocném bílém beranu merino, který měl do ocasu vpletené barevné pentličky, k těm třem.
"Má místo hlavy vidličku," utrousil posměšně, ale dost nenápadně Himl. Vůdce, který byl o hlavu menší než ostatní, si je podezřívavě prohlížel cvikrem a pak napřáhl válečný mop. Teprve v té chvíli jim došlo, že vůdcem je žena, jejíž prsní krunýř prozrazoval dosti plnou postavu.
"Kam fy jít a co fy taty dělat kde vy v prfni sada nemit vůbec co dělat!" začala náčelnice jen zcela mírně nepřesnou obecní řečí.
Chodník vykročil a hluboce se uklonil. Dokonce políbil před ovcopaní zem. Ba pro jistotu jí ještě přeleštil boty.
"Buď zdráva a vzkvétej, Paní," lísal se svědomitě. "Jsme poutníci a ve vašem kraji hledáme přátele, které unesli Saudruhovi a Samurayovi ohavní skřeci. Možná jste je zahlédli. Jsou tři stopy velcí, mají chlupaté nohy a krátké ocásky, nejspíš jsou oblečení do elfích plášťů a míří do Naadoru, kde chtějí zničit Saudruhovu moc nad Střevozemí."
Velitelka ovcojezdců se na Chodníka tupě dívala, ale pak se probrala a otočila se ke svým.
"Lekarš! Sofort, mamě práce! Tento je f delirium!"
"Nikoli, krásná Paní," namítl Chodník. "Ti, o kterým mluvím, jsou choboti, v jazyce elfů též peristalti. Já jsem jejich vůdce a říkají mi též Chodník, i když mých jmen je mnoho."
"To uršitě," souhlasila velitelka a popotahovala se za zlaté kučery. "Lekarš! Kde on věšet!"
Konečně přece jen váhavě přijala Paragonova vysvětlení a všichni se představili.
"Já pyt Egomer, cera ot Polymer, tršeti maršálka Ofcomarky. To snamenat se fy byt chotna na mě nebo fy brsy nebýt fubec," upozornila růžolící válečnice. Najednou se zachmuřila, protože si všimla Himla.
"A co on mit za jméno?"
"Himl, syn Hergotův, trpasličí pán z Geramontu a Královský dozorčí masných špižíren," oznámil podsaditý trpaslík.
Egomer sesedla a prohlédla si Himla podrobněji, načež ohrnula pysk.
"Nesrandovala," ozvala se konečně. "Sak ani nevypadala na trpaslík!" Nato se otočila k Chodníkoví. "A ona. Šikala Paragán?"
"Paragon!" opravil ji Chodník. "Paragon, syn Paracetamolův."
V mžiku vytáhl z pochvy zářící Persil a zamával jím nad hlavou. "A tohle je meč Persil s dvojí silou," zvolal, "a patří muži, jehož jmen je mnoho, jemuž elfové říkají Elfpesar, Elfí klenot, též Dudlaman, dědic trůnu Bandoru, jediný syn Paracetamola z Paravánu, dobyvatele mnohých krajů, dědic Probendila, Hlavního Šéfa a Krále z Hory."
"Jezusmaría," odtušila Egomer a zadívala se zase na váhajícího lékaře. "Ale chlafně se vy nebýt špion ot Samuray. To je moc prochnana potfor, ale ne as tak prochnana."
"Připutovali jsme zdaleka," ozval se Legoland, "donedávná vedeni Šmajdalfem Šmejdoplášťem, čarodějem králů a Kouzelným kmotříčkem druhé kategorie."
Ovčačka zvedla nažloutlé obočí, až jí cvikr spadl z vodově modrých očí. "Pffff! To nepyt meno, které by pyt rosumne taty ufatět. Der král, mein vater, pšijit kfuli ten šejdirš o sfoje oblíbena sfiře, rychlá Blechovlas, a myslet si, se ten chlap pyt úchylnější nes tšínohá slobr! A pak se ten upocha ofce za týden fratit sama feš a přijít otnaučena na všechna čistota doma a pošat sfedat nocha král na jecho nejfic nova gobelín. Aš tocho král chytnout, pyt na svět o jeten chcípla kouselnyk fič!"
"Ve tvých slovech jest smutná moudrost," prohlásil Paragon a uhýbal, aby mu hrot jejího kopí pořád nemířil na prsa. "Neboť Šmajdalfa více není. Našel svou zhoubu v nerovném souboji s basketbalrogem v dolech Cholerie. Ten tvor navíc nehrál se Šmajdalfem fér, dopouštěl se faulů a kroků a nakonec jej přemohl."
"Jak poeticky sprafedlife," prohlásila Egomer. "Ale pšesto mi ten stará všifak bude chyběla."
Paragon to nechal tak. "A nyní pátráme po dvou našich společnících, které skřeci zajali a odvlekli neznámo kam."
"Co se tocho tyká," prohlásila válečnice, "fčera my odkraglovat pár skšek, ale šadna chobot nefidět. My najit jenom nějaká ochlodana kosti v kotlík na gulasch, ale na nás uš nespyt."
Tři poutníci na počest svých přátel deset vteřin mlčeli.
"Co kdybyste nás svezli na těch svejch ovcích?" navrhl Himl.
"Richtig," kývla Egomer, "ale my teť jet do Selésna pupek vyšidit si to s ten schwein Samuray."
"Pak tedy máme společného nepřítele," odtušil Chodník. "A my jsme si mysleli, že ovčí páni se přidali ke zlému čaroději."
"My pro ten trotl nikty nepracofat," ohradila se hlučně Egomer, "mošna mu se sačatek ein bischen pomoct, ale to my jen fykonafat roskasy a fubec, my to ani prafděpodobně nebýt, protoše my byt f ten doba někde jinde. A kromě to on poršat stracet čas a chletat nějaká ganz pitoma Prsten co nestala sa nic. Já osopně na takofa pouťofa habadura neféšit. Kousla pyt pro chlupak."
Pak ovcojezdkyně srazila podpatky, udělala čelem vzad a zavolala přes rameno. "Tak fy jit mit uns, anepo fy sustat a mošna umšit ot chlad?"
Chodník v kapse tiskl poslední kousek kouzelného cvibaku a zvažoval to, přičemž bral v úvahu i naducané Egomeřiny přednosti.
"My jit s fy," prohlásil pak zasněně.

Pepsinovi se zdálo, že je kandovaná třešnička a leží na vrchu fondánového poháru. Blaženě se na kopci šlehačky zavrtěl, když tu náhle nad sebou spatřil obludnou tlamu s ostrými tesáky, ze kterých odkapávaly sliny. Chtěl

vykřiknout, ale měl plnou pusu zmrzliny. Tlama se blížila, odporně z ní táhlo a stále byla blíž a blíž...
"Vstávat, mizerové!" ozval se drsný pokřik. "Šéf s váma chce mluvit!" A Pepsinovi na už tak pochroumaných žebrech přistálo baganče. Otevřel oči a v šeru spatřil zlověstný pohled násilnického skřeka. Tentokrát opravdu vykřikl, ale protože měl roubík, ozvalo se jen zdušené zakloktání, a když sebou chtěl začít házet, vzpomněl si, že je pořád svázaný do kozelce.
Najednou se rozpomněl na všechno, na to, jak se Šmízem upadli do zajetí tlupy skřeků a museli mašírovat na jih, právě tam, kam se jít báli, k zemi Naador. Pak jim ale cestu přehradila stovka plavovlasých jezdců na ovcích a teď se skřeci horečně chystali k obraně, protože věděli, že útok přijde s prvními slunečními paprsky.
Pepsin dostal další kopanec a pak uslyšel další skřečí hlas: "Mukl puškin, chobotulbabuškagulag!" chroptěl hlas, podle kterého Pepsin poznal Krišňáka, velitele Samurayových skřeků, kteří provázeli početnější a lépe vybavené pochopy Saudruhovy.
"Bigoš as puding!" odsekl velký skřek a znovu si začal všímat vyděšených chobotů. Zle se zasmál a vytáhl zahnutý sekáček. "Určitě byste si nechali useknout nohy, jen abysme vás nechali utýct, co, hošové?" optal se zlomyslně. Pak zvedl zbraň nad hlavu nasazenou bez krku rovnou na ramenou a radoval se z toho, jak se choboti mrskají a protestují.
"Já, Krišňák, budu mít to potěšení, že vás vodvedu k samotnýmu velikýmu Samurayovi, pánovi bojovnejch skorbut-mai, Bílý noze, co nás krmí čerstvou zeleninou, Nejhnusnějšímu z Hnusnejch, kterej brzy bude šéfovat celý Střevozemi!"
"Já ti ukážu, kdo tu bude šéfovat!" rozlehl se ještě hlubší a hlučnější hlas.
Šmízo a Pepsin se ohlédli a spatřili obrovského skřeka, který měřil dobrých sedm stop. Vztyčil se nad přikrčeným Krišňákem a ukázal na znak červeného nosu, který měl na prsou. Byl to Muklúk, velitel Saudruhova kontingentu, a hned se do Krišňáka pustil.
"Já ti to šéfování vyženu z hlavy!" vřískal. Krišňák vyskočil a udělal na Muklúka velice neslušný posunek.
"Bašibozuk uš šumich rast!" vykřikl a vztekle si na většího skřeka dupl.
"Únhošť!" zaburácel Muklúk, vytáhl čtyři stopy dlouhé manikúrní nůžky a obratně Krišňákovi ostříhal nehty až k lokti. Menší skřek se odpotácel hledat na zemi v loužích modré (podle některých zdrojů zelené) krve chybějící končetinu.
"Vzhledem k tomu," vrátil se Muklúk k chobotům, "že ti ubečení lotři nás ráno napadnou, se potřebuju zmocnit Kouzelného prstenu HNED!" Sáhl do velkého koženého saku a vytáhl z něj hromádku lesklých nástrojů, které začal před Pepsinem a Šmízem rozkládat po zemi. Byl tam veliký karabáč, palečnice, devítiocasá kočka, španělská bota, Jiráskovy sebrané spisy, několik chirurgických nástrojů a cestovní soupravička na značkování dobytka, kterou hned vložil do ohně.
"Mám svý způsoby, jak vás přinutit, abyste zpívali jak kanárci," chechtal se a prohraboval uhlíky. "Začneme Temnem," vyhrožoval.
"Ne!" zděsil se Pepsin.
"Milost!" snažil se Šmízo.
"No jak chcete, hoši," odtušil Muklúk a vytáhl z ohně želízko, jež mělo na konci S jako Saudruh. "Trošku se pobavíme, než začnete zpívat."
"Prosím, ne!" vřeštěl Šmízo.
"Kdo půjde první?" zasmál se krutý skřek.
"On!" ozvali se oba sborem a ukazovali na sebe.
"Ha ha!" dusil se skřek a vztyčil se hrozivě nad nimi. Zvedl želízko, Šmízo radši zavřel oči a uslyšel ránu. Když oči zase otevřel, jeho mučitel pořád stál nad ním, ale vypadal nějak odlišně než předtím. Až za chvilku chobotovi došlo, že skrčkovi chybí hlava. Tělo se zhroutilo jako propíchnuté rukávky na plavání a za ním se vítězně šklebila Krišňákova tvář. Ve zbylé ruce držel skřek sekáček, jaký řezníci používají jen na tu nejproblémovější krkovičku.
"Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp!" vykřikl a radostně si poskočil. "Můj pán Samuray," zasyčel chobotům zblízka do tváří, "si přeje vědět, kde se nalézá Prsten!" Aby zdůraznil, že nežertuje, nakopl Muklúkovu hlavu, až odletěla.
"Prsten? Jakej Prsten?" divil se Pepsin. "Ty víš něco o nějakým Prstenu, Šmízo?"
"Nevím, leda bys myslel ten srandovní, co jsem ti z něj loni střik do voka kyselinu," odtušil Šmízo.
"Tak to by stačilo!" zavrčel Krišňák a mírně Pepsinovi připálil chlupy na levé noze.
"Tak jo, tak teda jo!" natahoval Pepsin. "Rozvažte mě, já vám nakreslím mapu!"
S tím Krišňák souhlasil a celý žhavý Pepsinovi uvolnil pouta na rukou i nohou.
"Teď blíž s tou pochodní, ať na to vidíme," navrhl chobot.
"Bigoš pidžuz!" vyrazil nadšeně skřek ve svém vlastním ohavném jazyce a nešikovně se snažil udržet v jediné ruce sekáček i pochodeň.
"Ukažte, já vám ten meč podržím," nabídl se Pepsin.
"Kliška elbrus!" klel zloduch a v očekávání máchal pochodní.
"Takže. Tady máme Mlží hory a tohle je Erekcion," vykládal Pepsin a čmáral na zem ostrým hrotem sekáčku.
"Višnu rimskij korsakovi"
"... a tady velkou křižovatku..."
"Akai šikanzen!"
"A tady tvoje ledviny!"
"Brk!" zajíkl se skřek a padl na zem, protože co mu taky zbývalo, když měl v těle díru jako trám (není to nějaká blbost, díra jako trám? podivil se čtenář, ale pak mávl rukou a četl dál). Pepsin a Šmízo nevyčkali, až otvorem vypadají všechny vnitřní orgány, začali se plížit pryč skrze skřečí bojové linie a doufali, že je bojovníci připravující se na ranní bitvu

nespatří. Když po špičkách obcházeli skupinu válečníků, kteří si ostřili své kruté nože, uslyšeli chroptivou píseň, kterou doprovázelo křečovité bušení do železných přilbic. Kradli se tmou a naslouchali jejím podivným a drsným slovům:

"Baraak-chmuru divočinou
hladový a otrhán
S kudlou v ruce, s ohněm v srdci
jde Saudruhův partyzán."

"Pššššt!" sykl Pepsin a plazil se dál ke svobodě. "Hlavně potichu."
"Tak jo," souhlasil Šmízo.
"Kdo to tu tak hlučně šeptá?" ozval se ze tmy hlas a Pepsin ucítil, jak ho něčí ruka chytila za klopy. Bez přemýšlení máchl rukou s přibroušeným nehtem a rozběhl se; strážný sebou praštil a držel se za místo, kde jej nechránilo ani brnění, ani sdružené cestovní pojištění.
Choboti proběhli kolem překvapených skřeků jako šipky.
"Do lesa! Do lesa!" hulákal Pepsin a uhnul se šípu, který mu rozčísl vlasy na pěšinku. Když běželi do bezpečí, provázel je velký rámus, protože štěstí chtělo tomu, aby se právě v té chvíli rozlehlo mocné bééé válečného pokřiku Roth-manských. Choboti zapadli do úkrytu a vyděšeně sledovali, jak krvežízniví ovcopáni napadají skřeky a ránem duní bojové bečení ve stovce exemplářů. Skřeci zapomněli na uprchlé zajatce a bránili se, ale kudrnatá zkáza na ně doléhala vlna za vlnou a válečné mopy dopadaly s pochmurným pleskáním na jejich odolné lebky. Choboti s otevřenými ústy sledovali následující krvavou řež. Početně slabší skřečí šiky se zhroutily a vítězní berani merino vyráželi sem a zase tam, trkali a kopali a vůbec bojovali stejně vztekle a nečestně jako jejich zuřiví jezdci. Skupinka skřeků odhodila sekáčky a začala mávat bílou vlajkou. Vítězové se zeširoka usmívali, obklopili je, dali se do seče a nakonec si čutali s hlavami jako s míči. Nato za šíleneckého smíchu zbavili mrtvoly peněženek a dalšího majetku. Pepsin a Šmízo raději od masakru odvrátili hlavy a marně potlačovali nevolnost.
"Ho ho! Ovčáci je řádně porubali!"
Šmízo a Pepsin se vyděšeně otočili k lesu. Jenže toho, komu patřil burácivý hlas, nespatřili.
"Koho?" zeptali se nejistě.
"Ne koho, říkám ho ho!" opravil je hlas.
Pátrali mezi stromy po zdroji smíchu, ale teprve když mezi listím mrklo velikánské zelené oko, všimli si, že proti stromům stojí obr. Při pohledu na velikána, který měřil ne méně než jedenáct stop a kterému se ruce klátily volně podél boků, jim klesly brady. Od hlavy až k patám (velikost bot padesát sedm) byl celý zelený. Na tváři měl široký brčálový úsměv. Opět se rozesmál. Když chobotům brady znovu stouply, všimli si, že obr je až na šňůrkové plavky vyrobené z čerstvé petrželky a na pár zelných listů ve vlasech úplně nahý. V každé ruce třímal balíček mrazených fazolových lusků a na zelené šerpě přes prsa hlásal nápis: DNEŠNÍ SPECIALITA: OSMIPROCENTNÍ SLEVA NA VŠECHNA JÍDLA Z LUŠTĚNIN!
"Ne, ne... to není možné!" zasténal Pepsin.
"Ho ho ho, ale je," bavil se dobře čahoun, napůl člověk, napůl brokolice. "Jmenuji se Brokolous a jsem vládcem všech veg-entů, kterým se též říká -"
"Nechci to slyšet!" zakrýval si Šmízo v hrůze chlupaté uši.
"Ničeho se neboj," usmál se zeleninomuž. "Od strachu ti v těle kosti chřestí."
"Ne, to ne," kvílel Pepsin a zběsile hryzl do jehlice od kravaty.
"Vy dva jste ale pěkný pórek!" smál se obr. "Tak už na nic nečekankujte a pojďte se mnou do lesa mezi můj lid. To je věru sveřepá cháska! Ho ho ho!" Zelený tvor se smíchem nad vlastními povedenými zeleninovými slovními hříčkami div nezlomil v pase.
"Prosím, prosím, to bysme nepřežili," žadonil Pepsin. "Víte vůbec, co všechno máme za sebou?"
"Trvám na svém, přátelé," nedal se obr. "Můj lid je ve válce se zlým Samurayem, žroutem celulózy a pánem černého břečťanu, který nás den ode dne víc rdousí. Víme, že i vy jste jeho nepřátelé, a tak musíte jít s námi a pomoct nám toho rajčatovraha porazit."
"No dobře, když musíme -" vzdychl si Pepsin.
"- tak musíme," doplnil Šmízo.
"Vzmužte se," pobídl je zelený velikán a přehodil si je oba přes své zelené ramenní pletence. "Být pánem veg-entů, to taky nejsou žádné velké pažitky. Ho ho."
Choboti kopali a ječeli a pokoušeli se uniknout.
"Nebraňte se," oslovil je konejšivě. "Když trochu ak-celerujeme, budeme tam brzy."
"Já jsem z toho celej zkoprnělej!" bědoval Pepsin.
"To se povedlo," zarazil se obr. "Jak to, že to nenapadlo mě?"

Paragon, Legoland a Himl seděli ve stínu pod mlázím a masírovali si svaly. Roth-manští zatím napájeli svá udýchaná zvířata a vybírali to nejvyčerpanější k večeři. Jeli již tři dny přes skalnatý kraj k obávané pevnosti Samuraye Nabíleného a vztahy mezi nimi se mírně pokazily. Legolanda a Himla nikdy nepřestalo bavit se navzájem urážet a popichovat; zatímco první den se elf něco nasmál tomu, jak trpaslík spadl ze sedla a beran ho hodný kus vláčel přes kameny, druhý den se mu Himl pomstil tím, že podal jeho komoni účinné projímadlo. Zběsilé zvíře elfa celý den vláčelo a natrásalo, ale odplata přišla brzy. Nazítří Legoland zkrátil Himlovu beranu jednu nohu, takže jeho jezdec brzy trpěl prudkými záchvaty

mořské nemoci. Ne, poklidná cesta to rozhodně nebyla.
Navíc se Legolandovi i Himlovi zdálo, že od té doby, co potkali Roth-manské, se s Paragonem stalo cosi divného, protože se jen choulil v sedle a něco si huhlal, a vždycky nenápadně pokukoval po vůdkyni ovčáků, která jeho návrhy odmítala. Poslední noc se Legoland probudil a zjistil, že Pohraničník se vytratil ze stanu a nedaleko ve křoví se děje cosi hlučného. Než si ale elf mohl sundat síťku na vlasy a opásat se mečem, Paragon se vrátil ještě melancholičtější než dřív, s naraženými žebry a váčky pod očima.
"Vrazil jsem do stromu." Jiné vysvětlení z něj nedostali.
Železný pupek a Samurayova pevnost však už byly blízko, a tak po usilovné jízdě zastavili k odpolednímu odpočinku.
"Uf!" vybafl Himl a s bolestným výrazem usedl na drn. "Určitě jsem si o to zatracený skopový nadobro rozbil kostrč!"
"Tak jezdi hlavou dolů," navrhl jízlivě Legoland. "Tam máš partie, co zdaleka tolik nepoužíváš."
"Starej se o svý, manekýne."
"Ropucho."
"Frajírku."
"Obludo."
Zajímavou rozmluvu přerušilo cinkání ostruh a dusání holínek. Všichni tři se dívali, jak se k nim majestátně došinula paní Egomer. Oklepala si z okovaných jezdeckých bot prach a lanolin a znepokojeně zavrtěla rohy.
"Fy tfa póšat nadafat na ten truchy?" Pohrdavě se vyhnula Paragonovu vykulenému pohledu a nahlas se zasmála. "U nás f náš vaterland nikdo nic takové nedofoli si," a pro názornost si přejela rukou po hrdle.
"Chlapci jsou jen po dlouhé jízdě trochu zesláblí," snažil se Pohraničník a hravě ji hladil po podpatcích. "Ale do boje jsou celí žhaví, stejně jako já se těším, až budu moci před vašima azurovýma očima prokázat svou chrabrost."
Egomer si hlasitě odchrchlala a vyslala do dáli hutný plivanec. Načež znechuceně oddusala.
"Smůla," ohodnotil to Himl.
"Ale nelam si hlavu," projevoval účast Legoland. "Ženské jsou všechny stejné, samá svoloč, já to znám."
Paragon se odvrátil a začal neovladatelně vzlykat.
"Chnet měla jeten pšipat pro lekarš," pitvořil se Himl a zaťukal si na hlavu.
Snášela se tma a v tábořišti Roth-manských vzplály ohně. Za příštím kopcem leželo údolí Železný pupek, kterému teď intrikánský čaroděj nechal říkat Samu-ráj. Odvržený Pohraničník se šoural mezi odpočívajícími válečníky a skoro ani neslyšel jejich hrdou píseň, kterou přerušovalo jen cinkání kovových pohárů.

"My pýt ty feselí chlapci z Roth-manu
My poršat bojovat a pytlet fe stanu
Ať fitr duje si, my jestit na ofce
A byt nám fuk, jestli fest cesta to kopce.

My poršat tancofat a spifat holarí
Na tvaršich usměfy a taky beďary
S nás nikdo nemusí mit šatny felky trauma
Jenom si trošku rošširšime lebensrauma."

Muži se procházeli mezi ohni, smáli se a žertovali. Tu se za rozmarného povzbuzování plavovlasých diváků posekali dva duelanti, onde zase veselá partička vojáků provedla psovi cosi špásovného kladivem.
Paragona to ale nerozveselilo. Utrápeně zašel do tmy a stále dokola si tiše šeptal "Egomer, má Egomer". Byl odhodlán zítra vykonat tak chrabré skutky, že si ho prostě bude muset povšimnout. Opřel se o strom a vzdychl.
"Tebe to teda sebralo."
Chodník nadskočil a vyjekl, ale mezi větvemi vykoukla jen povědomá Himlova hlava.
"Nevšiml jsem si, že jdeš za mnou," prohlásil Paragon a strčil meč zpátky do pochvy.
"Jenom jsem se šel provětrat. To je ale den blbec," konverzoval trpaslík.
"Kdo je u tebe blbec, nádhero?" štěkl Legoland, který právě za nedalekým stromem mrzačil veverku.
"My o vlku," zavrčel Himl.
Všichni tři poseděli pod rozložitými větvemi a přemýšleli, jak těžkou cestu urazili, a to prosím podle všeho na nic. K čemu bude Samurayova porážka, pokud Saudruh získá Fritolův prsten? Kdo se pak postaví jeho moci? Přemítali dlouho.
"Nemá v tomhle místě v ději přijít deus ex machina?" vztekal se Legoland.
Najednou se ozvalo hlučné prásknutí a je oslepilo jasné světlo. Ve vzduchu začal být cítit pach prošlého bouchacího prášku a potom naši tři přátelé uslyšeli zřetelně žuchnuti a následné zasténání. Pak ve víru poletujících konfet spatřili zářivou postavu celou v bílém, jak si z flitry pošitých kalhot do zvonu a vysokých bělostných kozaček oprašuje hlínu. Nad pečlivě nažehlenou vestičkou s fíží uzřeli pěkně ostříhaný šedý vous, zčásti zahalený fešáckým bílým šátkem. Tomu všemu vévodil veliký bílý panamák s pštrosím perem.
"Samuray!" vyjekl Paragon.
"Bylo to těsné, ale s panem Paragonem se už ve druhém kole neuvidíme," pousmál se zářící zjev a oklepal si z bělostného ramene ještě trochu neviditelného prachu. "Zkusí to další soutěžící. Ostatně je to smutné, když člověka nepoznají ani staří přátelé."
"Šmajdalf?" zvolali všichni tři.
"Já a nikdo jiný," prohlásil obstarožní floutek. "Snad vás tolik neohromilo, že jsem se zase objevil?"

"Ale jak jsi... jak to, že..." koktal Legoland.
"My mysleli, že jsi..." vyrazil Himl.
Starý čaroděj mrkl a narovnal si nevkusné fiží.
"Je to dlouhý příběh, ale zkrátka už nejsem ten Šmajdalf Šmejdoplášť, kterého jste znávali. Podstoupil jsem mnoho změn, a můžu dodat, že jednou mi to stačilo."
"Jasně, maličko Old Spice na skráně a dvě hodiny v kosmeťáku," odhadl to šeptem pozorný trpaslík.
"Všechno slyším!" zpražil ho Šmajdalf a přejel si puky ostré jako břitva. "Nezlehčujte mou nynější podobu, protože moje moc je teď ještě větší!"
"Ale jak jsi -"
"Od našeho posledního setkání jsem urazil dlouhou cestu, mnohé jsem viděl a mnohé vám také povím," začal čaroděj.
"Hlavně adresu krejčího," vybafl trpaslík. "Mimochodem, kdes k tomu vohozu přišel? Já myslel, že masopust je už pryč."
"V jednom úžasně šik butiku v Deflórienu. Ale jsem to pořád já, viďte!"
"Víc, než si myslíš," utrousil trpaslík.
"Ale jak jsi -" snažil se Legoland načít znovu.
Kouzelník je utišil mávnutím ruky.
"Vězte, že nyní už nejsem ten starý čaroděj. Můj duch prošel očistou, moje povaha se změnila, moji imidž předělali odborníci. Z původního já toho ve mně zbylo málo." Nato Šmajdalf rozmáchle smekl panamák. "Jsem zcela přeměněn."
"Fakt, jo?" ucedil Himl, protože si všiml, že z klobouku vypadlo několik es.
"Ale Šmajdalfe!" vyrazil netrpělivě elf. "Ještě pořád jsi nám neřekl, jak jsi unikl ze spárů basketbalrogovi, prošel plameny, přežil pád do bezedné ohnivé propasti, unikl krvežíznivým skřekům a dostal se sem k nám!"
Hvězdy na sametovém nebi nad jejich hlavami se rozzářily jasněji a elf, trpaslík a Pohraničník se shlukli kolem zářícího mudrce, že si vyslechnou příběh o jeho zázračné, neuvěřitelné záchraně.
"Takže," začal Šmajdalf. "Když už jsem byl z jámy venku..."

VII

Samuray je Hugo a Hugo je vůl

Legolanda probudilo plačtivé čiřikání ranního ptactva, a tak vstal a mžoural do vycházejícího slunce. Když se rozhlédl, zjistil, že všichni ještě spí - až na Šmajdalfa, který si na Himlově hrbu vykládal pasiáns.
"Toho kluka na krále složit nemůžeš," pokáral ho elf. "Švindluješ."
"Zato tebe složit můžu, a to jednou ranou na solar," odsekl moudrý starý zaříkávač. "Co kdybys třeba stavěl Temnou věž ze sirek nebo si našel nějakou jinou neškodnou zábavu? Přemítám."
Elf se přesto na čaroděje díval přátelsky. Půl noci proseděli naslouchajíce Šmajdalfovu vyprávění o podivných poutích a chrabrých činech. Vyprávění o odvaze a chytrosti, s níž se ubránil nepojmenovatelným protivníkům. Vyprávění, které všichni na první pohled odhalili jako nafouknuté výmysly. Pokud se Šmajdalf proměnil, neproměnil se moc. A navíc se Himlovi ztratily hodinky.
Pomaličku se probouzel i zbytek družiny. Paragon byl na nohou jako poslední, zčásti proto, že do noci zhrzeně vyl po krásné válečnici z Roth-manu, zčásti proto, že si pořád nemohl dopnout spodky. Pak Pohraničník pečlivě přichystal skrovnou snídani skládající se z vajec, sušenek, slaniny, grepfruitů, lívanců, ovesné kaše, čerstvé pomerančové šťávy a čekankového salátu s rokfórem a pekanovými ořechy. Ostatní se už dávno shodli, že tak jako starouš Paragon neumí čekankový salát s rokfórem a pekanovými ořechy dělat nikdo.
"Zo, du bist konéšně na nocha," ozvalo se zavrčení. Všichni obrátili hlavy k Egomer, která si vzala nejlepší holínky, rajtky, ostruhy a brnění. Do nosu si výhružně vetkla kostičku z kuřete.
"Vida, ta se vystrojila do boje!" vyprskl Šmajdalf a chystal se s překvapenou velitelkou přivítat.
"Du?" zajíkla se Egomer.
"Kohos čekala, Bruncvíka?"
"Ale... ale my myslet ty kaput ot ten pšíšera," koktala ovcojezdkyně.
"To je dlouhé vyprávění," nadechl se zhluboka Šmajdalf.
"Tak nás cho ušetšit," skočila mu do řeči Egomer. "Tet musela bojovala mit der Samurayer. Šla se mnou."
Následovali Egomer k ostatním bojovníkům, kteří už seděli na divokých bojových beranech. Ti se těšili do boje stejně jako oni. Jezdci zvesela pozdravili velitelku zdviženými pravicemi a trousili jízlivé poznámky o Pohraničníkovi, který za ní všude chodil jako odložený pudl.
Nasedli i oni. Egomer nabručeně přenechala Šmajdalfovi Blechovlase, nejrychlejšího ze všech roth-manských beranů. Pak Jezdci zanotovali píseň a všichni se vydali na západ k Železnému pupku.
Po pouhých dvou hodinách jízdy dospěli na hřeben kopce a Egomer hromově rozkázala zastavit.
Pod nimi se v mělkém údolí rozkládaly pastelově růžovomodré stěny Samurayovy mocné pevnosti. Hradbami bylo obklopené celé město a kolem hradeb ležel levandulově fialový příkop, přes který vedl jasně zelený padací most. Vlajky se hrdě třepetaly ve větru a vysoké věže jako by se odvážně pokoušely lechtat mračna.
Pod hradbami výprava spatřila bezpočet atrakcí, které sem v minulosti přitahovaly spousty turistů. Byly tu zábavy všeho druhu: drakolotoče i stany s věštkyněmi, lochnesky, střelnice, stánky s Túrinovým medem a posilujícím cestovním chlebem zarembas, herny, kde se hrálo na oli-fanty a odkud se nejeden návštěvník vypotácel ožebračen.
Před lety, když ještě Samuray světu ukazoval vlídnou tvář, pracoval Šmajdalf v jednom takovém kasinu jako krupiér u

hry Černý Honza. Ne však nadlouho. Proč odešel a proč měl od té doby natrvalo zakázán přístup do Samu-ráje, jak zábavní podnik zlý čaroděj pojmenoval, nikdo nevěděl. A Šmajdalf o tom nemluvil.
Družina si chápavě prohlížela nehybná ruská kola a atrakce přikryté plachtami. Na vysokém cimbuří stály řady lučištníků a kopiníků, za nimi kotle s vařící se krupičnou kaší. Nad hradbami se tyčil veliký obraz, takzvaný "bimboard", na němž byla zachycena tvář, již proslavily tuny komikssvitků a plyšáků. Byl to Dráček Dickey; zubil se na příchozí a nápis pod ním hlásal: VÍTÁME VÁS V SAMU-RÁJI. O SOBOTÁCH VŠECHNY ATRAKCE ZA DVA ZLATÝ, DRAKOLOTOČ ZA TOLAR. Pak si povšimli, že imbecilní úsměv Dráčka Dickeyho se na ně dívá odevšad. Z vlajek, cedulí, z hradeb. Všude tentýž mongoloidní obličejík s vyplazeným jazykem. Nyní se ale z kdysi milovaného tvorečka vyklubal symbol mocichtivosti jeho tvůrce, mocichtivosti, kterou bylo třeba zkrotit.
"Mocnou pevnost si zbudoval Dráček Dickey," odtušil Šmajdalf, nevšímaje si nespokojeného bručení ostatních.
"Na já," kývla Egomer, "Samurayofi volk fyrapět klopouk s Traček Tiky a mikiny s Traček Tiky a tochle s Traček Tiky a tamchleto s Traček Tiky. Samuray pyt moc bohatá šíbr."
S tím Šmajdalf souhlasil, jen dodal, že když byli přáteli, nebylo to se Samurayem tak zlé. "Ale vše to byl jen klam a mam, který měl skrýt jeho skutečné cíle. Proto jej teď musíme porazit."
"Ale jak?" zeptal se Legoland.
"Nasadit diversion taktik!" vybafla Egomer, až se jí kuřecí kostička roztřásla. "Fyprat nějaký dumkopf, co otfest posornost, a my profest blitz útok sesadu." Odmlčela se a koutkem oka si prohlédla zamilovaného Pohraničníka. "A potle můj nasor takofy dum... totyš takofy chrtyna by tím siskat herc ot kašda Frau."
Chodník naščipoval uši a vytáhl meč. "Persil!" zvolal. "Vykonám tento skutek pro tvou slávu a čest a získám si tvůj obdiv, i když se možná z boje nevrátím." Pak popohnal trucujícího berana až k velitelce a políbil jí mozolnatou ruku.
"Nejprve ale od tebe žádám zástavu, krásná Egomer."
Velitelka se chvíli tvářila zmateně, ale pak přikývla rohatou hlavou. Odepnula si ze zápěstí lučištnický chránič ze silné kůže, pobitý kovem, podala jej Paragonovi a ten si jej radostně připnul na krk.
"Sastafa uš mit," prohlásila. "A tetka raus!"
Paragon beze slova za povzbuzování celého oddílu odcválal dolů k padacímu mostu. Jel rychleji a rychleji a ostatní se zatím kryti hřebenem kopce přesouvali dokola. Beraní kopýtka se už blížila k mostu, a ten se najednou zvedl. Na jeho spodní straně se ukázal povědomý ksichtík a pod ním nápis SEZÓNNÍ ODSTÁVKA. Chodník už ale nabral takovou rychlost, že vletěl po hlavě do levandulového příkopu. Začal se plácat ve vodě a také vřískat strachy, protože hladina ožila ostrými chňapajícími zobáky. Pod tonoucím Pohraničníkem se začaly shlukovat masožravé želvy a lučištníci, kteří si teprve teď všimli, že se něco děje, se do něj jali pro zábavu strefovat.
Egomer křik uslyšela, vyjela přes hřeben a uviděla, jak se Chodník plácá v příkopě ohrožován shora i zdola. Vyštěkla roth-mansky cosi nepěkného, tryskem vyjela k příkopu, skočila i s beranem za ním, silnou paží ho chytila pod krkem a zamířila ke břehu. Pak už se jen ostatní ohromeně dívali, jak se v asi tak dvě stopy hluboké vodě postavila a v patách se dvěma promoklými a šípy prošpikovanými berany se brodí do bezpečí.
Roth-manští potleskem zdravili svou vůdkyni, která Pohraničníka stále držela v zápasnickém zámku a vracela se svižně ke kopci. Potom nasadila umělé dýchání, načež se Chodník zakuckal a vyšla z něj část obsahu příkopu a několik želvích mláďat. Ohavní plazi mu ozobali šaty, takže byl ve spodním prádle; paní si všimla, že na spodkách má vyšitou bandorskou královskou korunku.
"No tochle!" vykřikla na napůl bezvědomého Pohraničníka. "Ty mit na jégrofky fyšita kralofsky snak ot Bandor!"
"Tak jest," kývl Šmajdalf, "neboť před tebou stojí... leží pravý král všeho Bandoru."
"Wirkliš?" ujišťovala se Egomer a oči se jí rozšířily chtivostí. "Hmmm. Mošna ten dumkopf neny na konec tak k sachoseny." A k překvapení všech si Chodníka přehodila ohleduplně přes rameno a ohleduplně jej nechala odříhnout.
"Teď není čas na dvorské zábavy," upozornil Šmajdalf. "Náš úhybný manévr zklamal a nepřítel nyní ví o našich úmyslech. Chvíle k útoku pominula a my jsme ztraceni."
"Znamená to, že už můžeme domů?" zajímal se Legoland.
"Ne!" vyštěkl čaroděj a jeho fiží se zalesklo na slunci. "Neboť v dálce vidím pochodovat veliké vojsko!"
"No nazdar," vzdychl si Himl. "Tak to jsme v háji."
Vystrašeně sledovali, jak se po nedalekém vrchu šíří tmavý zástup a jak se k nim vojsko se znepokojivou rychlostí blíží. Nikdo netušil, zda to jsou spojenci či nepřátelé. Dívali se ještě nějakou dobu, načež z cimbuří Samu-ráje zazněly trubky.
"Určitě to jsou skřečí posily a přišly nás zničit!" kvílel elf. "Saudruh proti nám vyslal veliké vojsko!"
"Ne!" zvolal Pohraničník. "Nejsou to skřeci, ale není to ani nic, co bych kdy viděl."
Ostatní zjistili, že mluví pravdu. Proti bránám Samu-ráje se šikovaly řady a řady velikých, bojovně naladěných zeleninolidí, které vedl největší z nich. Zaduněla děsivá píseň:

"Veg-enti jdou, až duní rokliny
Zeleným nahoru, kořeny do hlíny!
Brukvoň, Kedlub, Cuket i Štěrbák
Potlučou skřeky, to bude nervák!

Rozmačkají je větvemi na kaši
Posekají je svými listy jak palaši
Až bude krev stříkat, jak z pípy na pivo
Rozdupou je na umělé hnojivo!"

"Ho ho ho!" rozléhalo se nad krajem, až se vyděšené ovce motaly jako ovce. Ohromení jezdci sledovali, jak švadrony okurek, roty bramborů, čety ředkví a pluky špenátů mašírují na bojovou píseň, kterou vyhrává padesátičlenný křenový orchestr. Za nedohlednými šiky bylo vidět i další zálohy: odhodlaně se tvářící cibule, bojem zocelené výhonky mungo a rozložité kadeřávky.
Samotná země se rytmickým pochodem vojska chvěla a vzduch se rozechvíval bojovým pokřikem tisíců zelených hrdel. V čele hrdě kráčel zelený generál, který si ramena vyzdobil epoletami z řeřichy. A navíc na něm seděly dvě povědomé figurky, kterých si jako první všiml Šmajdalf.
"Ať se picnu, jestli to nejsou ti dva troubové!" zvolal.
A vskutku. Na Brokolousových plecích se snažili udržet rovnováhu Šmízo a Pepsin a mávali u toho na Šmajdalfa a ostatní jako o život.
Zeleninové záhony dopochodovaly přímo k hradbám Samu-ráje a rozestavily se do bojových formací. Paragon v dalekohledu půjčeném od Egomer sledoval, jak ohromení skřeci nejprve jen poulí oči a potom zděšeně pobíhají po cimbuří sem tam.
"Ho ho ho!" zahromoval obr. "Samurayi, veg-enti jsou o krok před tebou. Vzdej se, nebo z tebe uděláme pyré!"
Zprvu se z pevnosti neozývala žádná odpověď. Po chvilce mocný hlas odpověděl obru výsměšným zabučením.
"Vykládám si to tak," pokračoval velikán, "že chceš bojovat." Pak už beze slova vyšel mezi své a začal chrlit rozkazy; jeho podřízení je plnili, přeskupovali oddíly a přesunovali obléhací stroje.
Ke kraji příkopu napůl došly, napůl se dovalily obří patisony. Na ně si ztěžka vylezly menší ozdobné dýně, které pak vypálily vražednou salvu semínek a vyčistily cimbuří od skřeků. Skřeci padali jak octomilky a diváci na kopci tomu nadšeně tleskali.
Pak přebrodil příkop zástup batatů, které ničeho nedbaly, že se jim šípy zabodávají hluboko do dužniny. Ještě napůl ponořené do vody hemžící se želvami vypustily bataty dlouhé klíčky, jež se plazily po hradbách a zarývaly se do každé štěrbinky. Klíčky posloužily jako obléhací žebříky pro komando nakládaček, které spěšně vyšplhaly vzhůru a obořily se na obránce. Zároveň nechal obr přivézt proti hradbám veliký katapult na kolečkách.
"To pyt krieg potle moje gusto!" vyskla si Egomer, která vytušila, co má Brokolous v plánu.
Ohromeně pak zjistili, že do velké lžíce katapultu nalézají plná tři sebevražedná komanda šalotek. Když se rameno vymrštilo, šťavnaté cibulky vyletěly vysoko nad hradby a na obránce se snesl oblak palčivé šťávy. V dalekohledu bylo vidět, jak skřeci vytahují špinavé černé kapesníky a snaží se utírat si slzící oči. Z balist pršely přes hradby červené řepy kamikaze a nad hlavami Samurayových pochopů svištěly dávky popkornu.
Přes to vše skřeci zoufale bojovali a vzduchem jen kmitaly jejich čepele zbrocené zasychajícím chlorofylem. Cimbuří brzy pokryla nadrobno nasekaná petrželka, kolečka cibule a nastrouhaná mrkev. Po kamení stékaly proudy rajčatové šťávy a v příkopu plavaly nechutné kupky salátu.
Když zelený velitel spatřil, že boj na hradbách stále není rozhodnut, vyslal do seče další zbraň, dýni velkou jako kamion. Obrovská zelenina se na jeho povel vztyčila před vytaženým mostem a začala do něj bušit. Celá hradba se chvěla a třásla. Znovu a znovu titán mlátil do vrat, ačkoli na něj obránci lili sudy horké krupičné kaše. Předvařená, ale nepřemožená tykev odstoupila několik kroků, naposledy se rozeběhla a uštědřila vratům ránu z milosti. Ozvalo se gigantické zapraštění a vrata se rozletěla na třísky. Omráčená hrdinná dýně se odpotácela, pokrčila rozložitými rameny a rozpadla se na dvě půlky. Semena se vysypala a promísila se s ještě teplými šťávami ostatních bojovníků. Na okamžik vše ztichlo. Pak se ale všichni veg-enti s mocným pokřikem vyřítili vpřed a vtrhli do města. Za nimi jeli Roth-manští a družina, všichni dychtiví pomstít dýnin chrabrý skon.
Poslední půtky za hradbami byly krátké a krvavé. Himl si prozpěvoval, sekal do zraněných skřeků a odtínal od bezbranných trupů údy. Paragon a Legoland odvážně zezadu skolili několik obávaných protivníků a Šmajdalf jim k tomu z bezpečí za branou uděloval cenné rady a připomínky. Zbývající skřeky však pobili hlavně roth-manská Paní a její pohůnci. Paragon se po své vyvolené rozhlížel a nalezl ji, jak osekává skřeka jistě o dobrou polovinu menšího, než je sama, a notuje si roth-manský pijácký popěvek. Všimla si, že na ni nesměle mává. Usmála se, mrkla a hodila mu něco kulatého.
"Hej! Kralitschek! Chytala!"
Pohraničník si suvenýr malátně prohlédl. Byla to skřečí hlava. I po smrti zůstal na obličeji nepřekonatelně otrávený výraz.
Konečně boj skončil a dlouho odloučení přátelé se mohli radostně přivítat.
"Radostně vás vítáme!" hulákali Šmízo a Pepsin.
"My vás také a ještě víc," opáčil Šmajdalf a zakryl dlaní zívnutí.
"Buďte zdrávi, přátelé," ukláněl se Legoland, "a kéž vaše starosti s lupy ustanou navždy."
Himl dokulhal ke dvěma chobotům a přinutil se k úsměvu.
"Nazdárek. Kéž míváte tři dieteticky vyvážená jídla denně a zdravá a pravidelná peristaltika vás provází."
"Jak to, že se potkáváme v tomto cizím kraji?" pronesl Paragon.
"To je dlouhý příběh, který ještě zdaleka není u konce," prohlásil Pepsin a vytáhl z kapsy štůsek poznámek.
"Až jindy," odmrštil ho Šmajdalf. "Doslechli jste se něčeho o Fritolovi a Prstenu?"
"Ani ň," odtušil Šmízo.
"My to samý," kývl Himl. "Tak se jdeme najíst."
"Nikoli," zadržel jej Šmajdalf, "ještě jsme nenašli zlého Samuraye."
"Csss," ošil se Himl. "Ale už je po poledni."
Vydali se s Brokolousem a Egomer hledat zlého kouzelníka. Roznesla se zvěst, že Samuray a jeho nohsled Gríša Červivý byli spatřeni v Orthéze, nejvyšší věži Samu-ráje, která proslula otáčivou restaurací na vrcholku.

"Je támhle," hlásil jeden celer. "Zkratoval výtahy, ale sám se tak uvěznil taky."
"Ho ho ho," poznamenal obr.
"Sklapni," poradil mu Šmajdalf.
Vysoko nad sebou spatřili kulatý otáčivý restaurant se světelným nápisem chez SAMOURAď. Na jeho spodku se otevřely prosklené dveře a u zábradlí se vynořila postava.
"To pyt on!" vykřikla Egomer.
Vzhledem se podobal Šmajdalfovi, ale odění byl podivného. Měl na sobě celotělový cvičební trikot rudý jako hasičská stříkačka a pláštěnku z černého saténu. Na hlavě měl přilepené černé růžky a u zadnice přišitý chlupatý ohon. V ruce třímal hliníkem obalené vidle a na nohou měl koženkové střevíce. Když spatřil příchozí, dal se do smíchu.
"Sejdi dolů," zavolal Paragon. "A slízni, co si zasloužíš. Otevři dveře a vpusť nás."
"To zrovna," vyprskl Samuray. "Ani nachlup. Radši to vyřešíme jako rozumní civilizovaní lidé."
"Cifilisace? Pcha!" vybafla Egomer. "My ti ukasat co proto!"
Zlý čaroděj výsměšně couvl, jako že se už už bojí, a pak se vrátil k zábradlí a usmál se. Hlas měl konejšivý a melodický, sladkost z něj přímo kapala jako z rozteklých lentilek. Příchozí jen ohromeně stáli a naslouchali tomu cukerínovému proslovu.
"Takže si to shrňme," pokračoval Samuray. "Člověk se tu prostě snaží, v potu tváře si vydělává na chleba a najednou mu do firmy vpadne parta zhrzených konkurentů a snaží se ho vytlačit z trhu. Zničili jste mi výrobní prostředky a pobili moje nepočetné zaměstnance. Je to jasný případ nezákonného konkurenčního boje.
Mám jistý návrh," vykládal Samuray a mrskal konečkem ocasu. "Uznávám, že jsem si chtěl přijít na svoje, ale je tu někdo jiný, kdo to chce urvat všechno, a to zloduch Saudruh. Domluvme se tak, že utvoříme novou správní radu, v níž předám kontrolní balík akcií na holding Dráček Dickey i jeho pobočky, a výměnou si budu moct nechat ředitelské místo, polovic ročních výnosů z akcií - a dostanu všechny staré, použité Prsteny, které cestou najdeme. Přihoďte třicet procent kořisti, co získáme v Naadoru, a dám vám svého společníka Grišu Červivého zdarma. Stejně za tohle drobné válečné nedopatření může on."
Z vnitřku věže se ozval úzkostný výkřik a Samurayovu hlavu jen o kousek minula mísa s umělohmotným ovocem. Na chvilku se objevil dědula v uniformě liftboye. Zahrozil pěstí a zmizel.
Samuray jej přes jeho protesty chytil za klopy a v dobrém rozmaru ho srazil přes zábradlí.
"Uáááááááááááááááááá," pravil Gríša.
Pak ale dost tvrdě přistál na dláždění.
"Úplně červený lívanec vidím prvně," zažertoval Himl.
"To je důkaz mé dobré vůle," pokračoval mile Samuray. "Plácneme si?"
"Žádné plácání," odsekl Šmajdalf. "Ten chlap je kluzčí než úhoř v neckách s vazelínou."
"Počkej, počkej," namítl Paragon. "Nabídl kontrolní balík akcií."
"Když říkám ne, tak to znamená ne!" prskal Šmajdalf a narovnával si klobouk. "Teď se chová vstřícně, ale za týden se probudím a budu mít tu jeho vstřícnost mezi žebry až po jílec!"
V tu chvíli proletěl Šmajdalfovi kolem hlavy malý černý předmět.
"Začíná to být jednotvárné," poznamenal Himl.
Koule se odrazila na dlažbě a zastavila se až u Pepsinových nohou. Zvědavě se na ni podíval a zvedl ji.
"Necháme tě střežit tady ve tvé ohavné věži," rozhodl Šmajdalf. "A až ti ve spíži dojdou na kost zmrzlé stejky, veg-enti se s tebou vypořádají."
Pak se otočil a ukázal na Pepsina.
"Já to viděl, hošo. Naval."
"Já nic nemám," lhal Pepsin.
"Jasně, nic," držel partu Šmízo.
"Dej mi to," vybafl netrpělivě čaroděj. "Sníst se to nedá, takže ti to k ničemu není."
Mladý chobot zachmuřeně vrátil černou kouli.
"A teď musíme rychle vyrazit," prohlásil Šmajdalf.
"Železný pupek i Roth-man jsou teď sice v bezpečí před Samurayovou mocí, ale dlouho jim to nevydrží, pokud nezachráníme před Saudruhovými úklady samotný Bandor."
"Co musíme udělat?" zeptal se Šmízo.
"Kdybys chvilku vydržel potichu, už bys to věděl," okřikl ho Šmajdalf. "Krásné město Minas Tirpitz ohrožují Saudruhovy východní armády. Poblíž něj leží páchnoucí hnízdo Minas Karbol, a tak na něj černý mrak může padnout co chvíli. Musíme shromáždit všechny síly a bránit je." Kývl na Paragona. "Ty, Chodníče, musíš sebrat všechny své poddané z Bandoru a každého jiného, kdo se dá přemluvit, aby přišel ke hradbám Minas Tirpitz. Egomer, ty musíš shromáždit všechny jezdce, které můžete postrádat. Ostatní tam se mnou pojedou přímo."
"Deset řádek a na konci žádná pointa," utrousil Himl. "Ten starý šejdíř je z formy."
Rozloučili se a vyjeli od padlé pevnosti Železného pupku s těžkým srdcem, protože věděli, že zemi hrozí ještě větší zlo. Šmajdalf, Šmízo a Pepsin nasedli na vzpouzející se berany a za šera vyrazili k bájnému městu Bandoru.

Šmajdalf a dva choboti jeli celou noc a půl příštího dne, ale pořád dávali pozor na Saudruhovy zvědy. Jednou Šmízo spatřil vysoko černý stín, jak mezi mraky letí k východu, a zdálo se mu, že zaslechl zlostné krákání. Tou dobou už ale byl několik hodin sjetý dýmkovým kořením, takže to nevěděl jistě.
Konečně zastavili. Šmajdalf a Šmízo okamžitě zalehli a i Pepsin se svalil, jako by hluboce spal. Když ale slyšel, že jeho společníci pravidelně oddychují, polehounku vyklouzl ze spacáku a prošacoval čaroději sedlové brašny. Tam našel

černou kouli, kterou Šmajdalf tak pečlivě ukryl.
Byla menší než pomeranč, ale větší než koule na kulečník. Povrch byl hladký, ovšem až na drobné kruhové okénko vedoucí dovnitř.
"Kouzelná koule, co splňuje přání!" zaradoval se. "Nic jiného to nemůže být."
Pak chobot zavřel oči a přál si štěně piva a bednu telecích řízků. Nato se ozvalo bafnutí, zavířil kouř a Pepsin se díval do obludné, nepředstavitelně zlé tváře, která se chvěla zuřivou nenávistí a vztekem.
"Přece jsem ti říkal, ať na to vůbec nešmatáš!" běsnil Šmajdalf.
"Já se chtěl jenom mrknout," bránil se ochable Pepsin.
Kouzelník mu kouli vyškubl a zamračil se. "Tohle není na hraní," odsekl. "Je to zázračný palmáre, kouzelný elfí výmysl, o němž se myslelo, že se ztratil dávno v Době plechové."
"Proč jste nic neřek?" prohlásil Pepsin zbytečně.
"Pomocí palmáre nahlíželi Pradávní do tajů budoucnosti a do lidských srdcí."
"Něco jako spiritistickej stoleček?" nadhodil Šmízo ospale.
"Pozorně se dívejte!" poručil Šmajdalf.
Choboti se zájmem sledovali, jak čaroděj vykonává nad koulí záhadné pohyby a trousí podivné zaklínadlo.

"Hokus pokus
Loco parentis
Jackie Onassis
Dino de Laurentiis!"

Vystrašení choboti se dívali, jak koule začíná žhnout. Šmajdalf huhlal dál.

"Quisling Quito!
Quebec Queneau!
Petanque Pétain!
Pskov Peyotl!
Presto nes to
Ergo sum
Profiterol
Bubble-gum!"

Náhle jako by z vnitřku koule vyrazil silný jas a vzduchem se rozlehl hučivý zvuk. Pepsin uslyšel Šmajdalfův hlas.
"Pověz mi, ó kouzelné palmáre, zda bude Saudruh poražen, či zda zvítězí? Pokryje černý oblak zkázy celou Střevozem, anebo s pádem zloducha přijde světlo a štěstí?"
Pepsin a Šmízo se ohromeně dívali, jak se ve vzduchu utvářejí jasně hořící písmena, písmena, která předpoví osud nadcházejícího boje s Temným pánem. A pak si užasle přečetli odpověď: VSTUPNI UDAJE nepostaCuji. poloZte dotaz pozdEji.

VIII

Okulíno doupě a jiná horská letoviska

Fritol a Slum se zadýchaně vyšplhali na nevysoký vršíček a prohlédli si kraj, který se před nimi rozkládal. Byl zcela rovný, až na hluboké strže a rokliny, struskové haldy, textilní továrny a celulózky patřící Naadoru. Fritol se ztěžka posadil na volskou lebku a Slum vytáhl z piknikového košíku sýr a krekry.
V té chvíli se ozval zvuk padajících kamínků, lámaných větviček a hlučně pročišťovaného nosu. Choboti vyskočili a tu k nim po čtyřech dolezlo šedé, šupinaté stvoření, které hlasitě čenichalo po zemi.
"To mě podrž!" vykřikl Fritol a honem před ohavou uhnul. Slum vytáhl svůj elfský nůž na papír. Srdce měl spolu s drobky krekrů až v krku.
Tvor po nich zlomyslně zašilhal, s mírným úsměvem unaveně povstal, složil si ruce za zády a začal si smutně pohvizdovat.
Najednou si Fritol vzpomněl na Bimbovo vyprávění o nalezení Prstenu.
"Ty jsi určitě Blem!" vyjekl. "Co tady děláš?"
"Ale, víte," ozval se tvor velice pomalu, "vlastně nic moc. Sbíral jsem vratné flašky, abych našetřil švagrové na novou protézu. Samozřejmě od té operace už mi to tak nechodí jako zastara. Asi nemám štěstí. Jo, to je život, jednou jsi dole, pak zas dole. Fuj, to je zima. Musel jsem odnést kabát do zastavárny, abych měl na krevní plazmu pro rybičky."
Slum se zoufale snažil neusnout, ale měl víčka jako z olova. Konečně zívl a složil se na zem. "Ty lotře," zasípěl a usnul jako špalek.
"Už zase," potřásl Blem hlavou. "No prosím, já dokážu poznat, kdy nejsem vítán." A s tím se posadil a bez vyzvání si nabral elfího chleba.
Fritol si dal několik pohlavků a zhluboka dýchal.
"Podívej, Bleme," začal.
"Ale, ani to nemusíte říkat. Nechcete mě tu. Já vím. To nikdo. Když mi byly dva, matka mě nechala v úschovně na kraji

začarovaného lesa. Vychovaly mě tamní přátelské krysy. Ale na všem zlém je něco dobrého. Tak třeba jsem znal jednoho zlobra, jmenoval se tuším Ryszard Sczerpynski, a ten..."
Fritol se zapotácel, upadl - a usnul dřív, než se složil na zem. Když se oba choboti probudili, byla už tma a po Blemovi ani vidu. Začali zjišťovat, jestli mají původní počet prstů, nohou a podobně, a jestli jim naopak mezi žebry nepřibyl nějaký železářský výrobek. K jejich nemalému úžasu jim vůbec nic nechybělo. Fritol nahmatal Prsten - byl pořád pevně na řetízku.
"Já to nechápu, pane Fritole," prohlásil potom Slum a ještě pro jistotu jazykem kontroloval, jestli má všechny plomby. "Ten bude od skautů, jestli ne něco ještě horšího."
"Nazdárek," ozval se najednou veliký balvan a proměnil se v Blema.
"Zdar," odpověděl Fritol ochable.
"Zrovna jsme na odchodu," vykládal honem Slum. "Musíme uzavřít obchod se zbraněma v Tanzanii nebo vyzvednout na Guamu náklad kopry nebo tak něco."
"Škoda," vzdychl si Blem. "Takže starý Blem si bude muset jít po svých. Ale na to on je zvyklý."
"Sbohem," prohlásil Slum pevně.
"Sbohem, stále sbohem, loučení, nic než loučení," řekl Blem. Začal máchat velikým flekatým šnuptychlem, pak chytil Fritola za loket a tiše se rozvzlykal.
Slum čapl Fritola za druhou ruku a rázně ho táhl pryč, ale Blem se držel jako klíště, a tak toho po chvilce nechal a otráveně si sedl na kámen.
"Je to tak smutné, když odchází starý přítel," pokračoval Blem a přejížděl si kapesníkem po kanalizačním sběrači, co měl místo tváře. "Jen vás kousek vyprovodím."
"Tak jdeme," navrhl Fritol smířeně a tři postavičky rychlým krokem vyrazily přes rašeliniště.
Zanedlouho došli do míst, kde půda hojně zavlažovaná potůčkem začala být vlhká; Blem se plahočil v čele. Za pár dalších metrů jim cestu naprosto zatarasil páchnoucí močál.
"To je Jozhinská bažina," oznámil Blem slavnostně. Když se Fritol a Slum sklonili k močálu, spatřili v lepkavých jezírkách děsivé obrazy a jakoby z dáli zaslechli strašidelné zvuky připomínající brnkání na bendžo.
Nepočetná skupinka se ploužila ohavným bahnem a odvracela oči od sinalých mrtvol; asi po hodině těžkého pochodu se konečně dostali celí špinaví a ztahaní na pevnější zemi. Tam nalezli rovnou stezičku, která vedla přes holou planinu. Když po ní došli ke skalisku zvláštního tvaru, měsíc už zmizel a svítání barvilo nebe do matně nahnědlé.
Fritol a Slum složili batohy pod menší římsou, Blem se usadil vedle a prozpěvoval si koledu.
"Vida, a jsme skoro doma," prohlásil téměř vesele.
Fritol zasténal.

Pozdě odpoledne choboty probudily zvuky cimbálů a trubek, které hrály "Už troubějí". Fritol a Slum vyskočili a spatřili, že ve znepokojivě nevelké vzdálenosti se tyčí veliká Brána Naadoru zasazená do vysoké skalní stěny. Samotná brána, po jejíchž stranách stály dvě vysoké věže s pátracími reflektory a pruhovanými slunečníky na vršku, byla otevřená a proudily z ní nesčetné davy.
Už se setmělo, když Naador vychrlil posledního vojáka svých hord a brána se s třísknutím zavřela. Slum vylezl zpoza balvanu a vrátil se s rybičkami a hranolky. Z blízké trhliny se okamžitě a s obscénním úsměvem vysoukal Blem.
"Láska prochází žaludkem," prohlásil.
"Tamtudy toho projde..." nadhodil Slum a sáhl po dýce.
Blem se zaškaredil. "Však já to znám," zakvílel. "Byl jsem u partyzánů. A keď po nás Němci strielali a nám na chotári..."
Slum se zajíkl a klesla mu ruka. "Chcípni," navrhl.
Fritol nabral pořádnou dávku ryby a nacpal ji Blemovi do úst.
"Mmmmf, fmmm, mbblgl," oznámil tvor temně.
Nepočetná družina znovu vyrazila do tmy a kráčela dlouho na jih, stále podél kamenného prstence, jenž obkružoval Naador kamenným prstencem. Cesta, po níž šli, byla rovná a hladká, zřejmě zbytky nějaké pradávné královské silnice vyložené linoleem, a než měsíc vystoupal vysoko na oblohu, nechali Naadorskou bránu daleko za zády. Kolem půlnoci hvězdy zastínila spousta mráčků a na nešťastné poutníky se snesl prudký déšť; vskutku přímo padali ševci. Přesto choboti šli za Blemem dál a po čtvrthodince bouře na jejich hlavy vyvrhla několik posledních menších kožedělných podnikatelů a odsunula se k západu.
Po zbytek noci putovali pod matnými hvězdami dál, trýzněni chladem a neustávajícím proudem Blemových stížností na nepřízeň osudu. Na sklonku noci se ocitli na kraji rozlehlého lesa, sešli z cesty a našli si úkryt v houští. Za chvilku tvrdě spali.

Fritol se trhnutím probudil a zjistil, že houští neprodyšně obklíčila parta vysokých, zachmuřených mužů oblečených od hlav k patám do myslivecky zelené. Měli i hustá zelená obočí a na hlavách rozcuchané jasně zelené paruky. Fritol nejistě vstal a rýpl do Sluma.
V tom okamžiku nejvyšší z lučištníků vykročil kupředu a došel k němu. Na hlavě měl rádiovku s dlouhým zeleným perem a na klopě velký stříbřitý odznak s nápisem ŠÉF, a tak Fritol soudil, že to zřejmě bude jejich velitel.
"Jste zcela obklíčeni; nemáte šanci; vyjděte s rukama nad hlavou," prohlásil velitel důstojně.
Fritol se hluboce uklonil. "Pojďte si pro nás," přispěchal s patřičnou rituální filmovou odpovědí.
"Jsem Reomir od Zelených příčesků," prohlásil velitel.
"A já jsem Fritol od ničeho zvláštního," opáčil chobot rozklepaně.
"Můžu si maličko zavraždit?" vypískl menší chlapík se zalepeným nosem a vyrazil se škrticí strunou v ruce.

"Nikoli, Šacungu," zadržel jej Reomir. "Kdo jste?" oslovil Fritola, "a jaké zlé úmysly chováte?"
"Jdu se svými společníky do Naadoru a chystáme se vhodit Velký prsten do ohně hory Porod-ruiny," oznámil Fritol.
Nato se Reomir zakabonil, prohlédl si Blema, Sluma i Fritola, a než stačili říct slovo, vycouval s nuceným úsměvem do mlází a zmizel i se svými muži v lese.

Do tmy zbývalo po útěku zelených commandos jen několik hodin, a tak Fritol, Slum a Blem pojedli, vrátili se na královskou cestu a skrz les svižně přešli až na širokou asfaltovou planinu, která se rozkládala pod východními svahy Naadoru. Za soumraku dospěli do stínu černých komínů Minas Karbol, pochmurného dvojčete ležícího naproti Minas Tirpitz. Z hloubi zemských útrob se ozývalo těžké húúúf húúúf, jak mocné stroje vyráběly galoše a polní kuchyně pro Saudruhovu válečnou mašinu.
Blem dovedl Fritola a Sluma soumrakem k odrbanému žebříku, který strmě stoupal k masivu Cillit Ingotu, vysokého skalního ostrohu na kraji Naadoru. Stoupali snad celou hodinu. Když dospěli k vrcholu, vyčerpaně se nalokali vzduchu ztěžklého smogem a vyrazili na druhou stranu po úzké skalní římse, která vedla přímo do ústí velké jeskyně.
Nad hlavami jim přelétala početná hejna černých pelikánů a všude kolem blýskaly blesky a otevřené hroby zívaly a usínaly.
"Vypadá to bledě, leda bych se moc mejlil," ozval se Slum.
Z jeskyně se linul odporný puch starých roštěnek a navinulých uzenáčů a odkudsi z její hloubi se ozval děsivý zvuk pletacích jehlic.
Fritol a Slum vešli roztřeseně do ústí jeskyně; Blem se šoural za nimi a na rtech mu pohrával vzácně vídaný úsměv.

Saudruh pojal před dávnými věky, kdy svět byl mladý a jeho srdce ještě neztvrdlo jako zapomenutý eidam, za choť mladou zlobřici. Jmenovala se Mázdra a za pohledného mladého čarodějného krále se provdala navzdory námitkám rodičů, kteří upozorňovali, že se Saudruh "prostě mezi zlobry nehodí" a nebude nikdy s to uspokojit její specifické požadavky. Oni ale byli mladí a plní snů. Prvních sto tisíc let byli novomanželé stále poměrně šťastni; bydleli tehdy v renovovaných kobkách čtyři plus jedna s výhledem na Temný les, ctižádostivý mladíček studoval pilně na večerní škole démonologii a obchodní administrativu a Mázdra mu povila devět roztomilých přízraků.
Pak přišel den, kdy se Saudruh dozvěděl o Velkém prstenu a o tom, kolik moci by mu mohl dát a jak by mu mohl prospět v kariéře. Všechno ostatní hodil za hlavu, odhlásil syny z lékařské fakulty a udělal z nich kobzůly. Jenže První prstenová válka se nevyvinula dobře. Saudruh a jeho Prsteníci sotva unikli se zdravou kůží. A od té doby to šlo s manželstvím od desíti k pěti. Saudruh trávil všechen čas v černokněžné kanceláři a Mázdra seděla doma, chrlila zlá zaříkadla a na černobílém palmáre se dívala na seriály. A začala přibírat. A potom jednoho dne přistihl Saudruh Mázdru s opravářem palmárů v kompromitující situaci a okamžitě zahájil rozvodové řízení, při kterém nakonec dostal Devítku kobzůlů do opatrování.
Mázdra, která musela odejít do chatrného rekreačního objektu na Cillit Ingotu, se užírala hněvem a záští. Nyní jí říkali Okula. Po celé věky živila svou naštvanost, jako posedlá se cpala bonbony, četla filmové časopisy a občas zhltla nějakého toho speleologa. Saudruh jí zprvu pravidelně posílal alimenty, a to v podobě tuctu skřecích dobrovolníků, ale po čase se mezi skřeky rozneslo, v čem vlastně ten oběd s bývalou paní Saudruhovou spočívá, a bylo po všem. Pak už její hlodavý hněv neznal mezí. S vražednými úmysly se plížila po svém doupěti a neustále proklínala svého někdejšího manžela. Po celé věky se nezajímala o nic jiného než o pomstu. Pohár její trpělivosti definitivně přetekl, když jí vypnuli proud.

Fritol a Slum scházeli do útrob Cillit Ingotu a Blem šel za nimi. Nebo si to mysleli. Zacházeli stále hlouběji a hlouběji do temných par vznášejících se v ponurých chodbách a co chvíli zakopávali o hromádky lebek a hnijící bedny od pokladů. Slepě se štrachali tmou.
"Tady je teda tma, pane Fritole," zašeptal Slum.
"Duchaplná poznámka," sykl Fritol. "Víš určitě, že jdeme správně, Bleme?"
Odpověď žádná.
"Určitě šel napřed," odhadl optimisticky Fritol.
Dlouho se šourali temnými chodbami kupředu. Fritol křečovitě svíral Prsten. Pak zepředu uslyšel slabý čvachtavý zvuk. Hned se zarazil, a protože Slum šel těsně za ním, svalili se na hromadu a rachtání a lomození se rozlehlo temnými podzemními prostorami. Čvachtání ztichlo a pak se ozvalo silněji. A blíž.
"Zpátky na druhou stranu," zachroptěl Fritol. "A rychle!"
Choboti prchali před zlověstnými zvuky po mnoha zatáčkách a odbočkách, ale čvachtání je stále dohánělo a vzduch se plnil nechutným pachem zakyslých dropsů. Dál naslepo utíkali, ale pak jim cosi zahradilo cestu.
"Stát," zašeptal Fritol. "To bude hlídka. Skřečí."
Slum už se chtěl ptát, jak může Fritol v té tmě poznat, že mají křeč, ale nechal toho, jen co zaslechl sprostý pokřik a rachtání brnění. Skřeci se při chůzi jako vždycky hádali a vyprávěli si nemravné vtipy. Fritol a Slum se přitiskli na zeď a doufali, že uniknou jejich pozornosti.
"Fuj!" ozval se ze tmy hlas. "Z tohohle místa mi vždycky běhá mráz po zádech!"
"Nevotravuj!" odsekl jiný. "Hlídka hlásila, že ten chobot s Prstenem je tady."
"Jasně," přidal se třetí. "A jestli ho Saudruhovi nepřineseme, degraduje nás na bludičky."
"Třetí platové třídy," děsil se čtvrtý.
Skřeci se blížili a choboti zadržovali dech. A když už si Fritol myslel, že jsou pryč, zavadila mu o prsa studená, slizká ruka.

"Helejte!" vyrazil skřek. "Mám je, mám je!"
Ve chviličce se k nim skřeci seběhli s pendreky a želízky.
"Vás dva Saudruh rád uvidí!" chechtal se skřek a smradlavě Fritolovi dýchl do tváře.
Najednou se ale tmou rozlehlo hluboké, střevní zasténání a skřeci v děsu couvli.
"Klatě!" vykřikl jeden. "To je Její vašnost!"
"Okula! Okula!" zavyl druhý a utekl.
Fritol vytáhl z pochvy Párátko, ale neviděl, do čeho by mohl bodat. Rychle se zamyslel a vzpomněl si na kouzelnou kouli se sněžením, kterou mu dala Galakoncertiel. Podržel ji v natažené ruce a s nadějí stiskl tlačítko na spodku. Okamžitě vytrysklo světlo uhlíkové obloukovky, takže se z temnoty vyloupl rozlehlý pokoj s umakartovým obložením stěn a s nábytkem z Ikeje. A nedaleko se tyčil děsivý obří trup Okuly.
Slum vykřikl, protože ten pohled se nedal vydržet. Byla to obrovská, beztvará, sukovitá masa masa. Oči jí rudě žhnuly, jak se plížila ke skřekům, a po podlaze se za ní vlekl župan s květovaným potiskem. Padla na děsem strnulé oběti celým tělem, rozervala je paňáty domácích přezůvek. Z ostrých tesáků jí odkapávala kuřecí polévka.
"Nemyješ se za ušima!" zaječela Okula a rvala skrčkovi údy a párala brnění jako papírek od cukrátka.
"Nikdy mě nikam večer nevezmeš!" vřeštěla a nacpala si zohavený trup do tlamy. "A to jsem ti dala nejlepší roky svýho života!" zuřila a sápala se ostrými rudými nehty po chobotech.
Fritol couval ke stěně a sekal po dotírajících nehtech Párátkem, ale dařilo se mu z nich jen odsekávat kousky laku. Okulu to jen víc rozzuřilo. Nenažraná netvořice se blížila; poslední, co si Fritol pamatoval, byl Slum, jak zběsile postřikuje Ovulin bezedný teřich repelentem.

IX

Minas Tirpitz jde ke dnu

Večerní slunce zapadalo, shodou okolností na západě, a Šmajdalf se Šmízem a Pepsinem přitáhli svým vyčerpaným beranům otěže před branami Minas Tirpitz. Choboty nádhera bájného hlavního města celého Bandoru, Pevnosti Západu a největšího výrobce kvasného octa, desek na Člověče nezlob se a škrtátek ke krabičkám na sirky zcela uchvátila. Město obklopovala Plemenorská pole, jejichž půda vydávala hojnou úrodu vlčích máků, čekanky, puškvorce, nemluvě o černobýlu, rulíku a hloží. Veliká řeka Andulina omývala ty zelené pláně a každoročně přinášela vděčným obyvatelům hojnost komárů rodu Anopheles a much tse-tse. Jaký div, že město přitahovalo mnoho šikmookých Jižanů, kulatookých Severanů i plochookých Jihovýchodojižanů. Nikde jinde totiž nemohli dostat tranzitní vízum přes Bandor.
Město samo pocházelo z Prastarých dob, kdy Eurotelion Senilní poněkud nevysvětlitelně rozhodl, aby mu v tom rovném kraji vystavěli královskou lyžařskou chatu nevšední krásy. Naneštěstí starý král zaklepal bačkorami, ještě než se poprvé koplo do země, a jeho syn, Tabasco Neschopný, si tatíkovy letmé plány špatně vyložil a poručil použít o tři řády víc předpjatého betonu, než se původně počítalo. Výsledkem byla Minas Tirpitz, též nazývaná "Tabaskův omyl". Město bylo bůhvíproč vybudováno v sedmi soustředných úrovních a uprostřed se tyčilo sousoší krále Euroteliona a jeho oblíbené konkubíny, která se jmenovala podle některých pramenů Nefritis a podle jiných Laryngitis. Každopádně výsledek působil z architektonického hlediska dojmem svatebního dortu. Každý následující kruh byl vyšší než předchozí, a to včetně nájemného. V nejnižším, sedmém kruhu žili zemití bandorští milicionáři. Často ve svých modrých kabátech pochodovali za zpěvu optimistických písní. V šestém kruhu sídlili obchodníci, v pátém vojáci, a tak dále až k prvnímu, kde sídlili Velicí správcové bandorští a soukromí zubaři. Z úrovně do úrovně se jezdilo eskalátory na stlačený vzduch, které byly skoro pořád mimo provoz, takže postup výš po společenském žebříčku byl o to těžší. Obyvatelé kruhů byli hrdí na své dějiny a pohrdání k lidem z nižších úrovní dávali najevo tím, že na ně denně házeli odpadky a že běžně používali výrazy jako "To bylo boží, úplně sedmiúrovňový!" nebo "Nechovej se jako ordinérní trojkařka!" Kam se házely odpadky z jedničky, to se neví, ale někteří dějepisci tvrdí, že tamní je nevyhazovali, leč pojídali. Jedna brána byla na východ, další hleděla zpola na jih, zpola na sever, zpola nikam, a když cesty mílely linii brány, procházely klenutým tunelem, který prorážel skalní pilíř, jenž půlil všechny kruhy kromě prvního, čtvrtého a v liché soboty po prvním dnu v měsíci i šestého kruhu. Je asi zbytečné dodávat, že minastirpitzští chodili všude pozdě a věčně se ztráceli.
Tři poutníci se probíjeli k paláci správce Dementhora. Místní na ně vždycky jen krátce pohlédli a pak okamžitě zamířili k nejbližšímu očaři. Choboti si obyvatele města zvědavě prohlíželi: byli tu lidé, elfi, trpaslíci, hejkalové, ba i nemálo občanských demokratů.
"Kvete tu kongresová turistika," vysvětlil Šmajdalf. "V takových městech najdete vždycky pěknou populační směsku."
Zvolna vyšli po posledním rozvrzaném schodišti a vynořili se na nejvyšší úrovni. Pepsin si prohlédl budovu, kterou uviděl, a promnul si oči. Byla okázale nádherná, s pečlivě udržovanými trávníky a zahradami, cestičkami z mramoru a početnými fontánkami, které zpívaly stříbrnými hlásky. Vrátný jim poněkud nevlídně oznámil, že pan doktor pracuje na fixní náhradě stoličky, kromě toho má obsazeno na měsíc dopředu a oni stejně určitě jdou za tím starým bambulou, co bydlí vedle.
Vedle našli oprýskaný palácek vybudovaný z nejpevnějších traverz, jehož stěny hořely lepenkou a z jehož stěn zářily staré reflektory od bicyklů. Na dveřích ze železem pobitého papundeklu byla cedule s nápisem SPRÁVCE NENÍ DOMA. Pod ní další, ta zase s nápisem JSEM NA OBĚDĚ, a níž ještě jedna, kde stálo ŠEL JSEM NA RYBY.
"Pokud čtu tyto znaky správně, Dementhora asi nenajdeme," pronesl Šmízo.
"Myslím, že blufuje," mávl rukou Šmajdalf a rázně zazvonil. "Bandorští správci byli vždycky tajnůstkáři. Dementhor Prohnaný, syn Elementhora Ostrého, pochází z dlouhé linie správců, k níž patřilo mnoho zoufalých generací. Bandoru

vládli dlouho. První veliký správce, Parafin Kariérista, pracoval v době, kdy zemřel král Trsalvdur, v královské kuchyni jako druhý pomocník oškrabávače rybích kůžiček. Král podle pověsti zahynul tak, že upadl na deset salátových vidliček najednou. Zároveň jeho právoplatný dědic Probendil záhadně prchl z města a stěžoval si, že je obětí spiknutí a na tácu se snídaní pravidelně nachází výhružné vzkazy. Ostatním se to zdálo podezřelé a vyškrtli ho z následnictví. Nato začali za podivných okolností kapat jeden po druhém všichni zbývající královi příbuzní. Některé našli zadušené utěrkami, jiní podlehli otravě z jídla. Několik nalezli utonulých v kotlích na polévku a jednoho nikdy nevypátráni útočníci ubili k smrti vidličkou na fondue. A přinejmenším tři se dobrovolně vrhli na hroty salátových vidliček, což se vykládalo jako ušlechtilé gesto na počest nedávného králova skonu. Nakonec v Minas Tirpitz nezbyl nikdo, kdo by mohl trůn obsadit, anebo kdo by si chtěl prokletím stíženou korunu nasadit. A tak nebojácný otrok Parafin hrdinně převzal správcovství Bandoru až do dne, kdy se nějaký potomek Probendilův vrátí a bude se dožadovat trůnu, odrazí nepřátele a reformuje penzijní systém."
V tu chvíli se otevřela špehýrka a začalo si je prohlížet vypoulené oko.
"Co chcete?" uslyšeli.
"Jsme poutníci a toužíme přispět Minas Tirpitz ku pomoci. Já jsem Šmajdalf Šmejdoplášť." Čaroděj vytáhl z peněženky pomačkaný papírek a prostrčil jej otvorem.
"To je co?"
"Vizitka," vysvětlil kouzelník. Okamžitě se mu vrátila natrhaná na kousky.
"Správce není doma. Vzal si volno. Podomní obchodníky nepřijímáme!" Špehýrka se s klapnutím zavřela.
Šmajdalf se však nenechal tak lehce odbýt a choboti si všimli, že jej ta nevychovanost nazlobila. Zazvonil znovu a dlouho tlačítko držel. Oko na ně mrklo a ze špehýrky k nim dolehl pach česneku.
"Zas vy? Však jsem vám říkal, že se sprchuje!" Dírka se znovu zavřela.
Šmajdalf neřekl nic. Sáhl do vestičky a vytáhl černou kouli, o které si Pepsin zprvu myslel, že to je palmáre přivázané na šňůrce. Kouzelník napálil konec provázku od doutníku a hodil kouli do poštovní schránky. Pak zaběhl za roh a choboti upalovali za ním. Ozvala se hlučná rána, a když vykoukli zpoza rohu, dveře magicky zmizely.
Všichni hrdě vešli dýmajícím portálem. Postavil se jim starý palácový gardista, který si mnul z nevěřících očí žmurky.
"Pověz Dementhorovi, že čaroděj Šmajdalf čeká na slyšení."
Bojovník se uctivě uklonil a potácivě je vedl po stísněných chodbách.
"To se panu správci nebude líbit," krákal. "Už roky nevyšel z paláce."
"A nezačínají lidé být vzpurní?" zajímal se Pepsin.
"To už byli," mávl rukou gardista.
Provedl je erbovním sálem, jehož sádrové oblouky pokryté tapetami se jim tyčily plnou stopu nad hlavami. Bohatě cyklostylované gobelíny líčily hrdinské skutky dávných králů. Pepsinovi se nejvíc líbil ten s králem a třemi dryádami v latexu, ale když to řekl nahlas, Šmajdalf mu vrazil pohlavek. Stěny se blýskaly vsazenými střepy z pivních láhví a bižuterií, vyleštěná hliníková brnění vrhala jasné záblesky na ručně pokládané linoleum.
Konečně došli do trůnního sálu s proslulou mozaikou z kostek Lega. Vypadalo to, že královský trůnní sál nyní slouží zároveň jako královská koupelna. Gardista zmizel a vystřídalo jej stejně ošuntělé páže v khaki livreji. Uhodil do malého jídelního gongu z Baumaxu. "Krčte se a plazte před Dementhorem, velikým správcem Bandoru, regentem Ztraceného krále, který se údajně jednoho dne vrátí."
Pak zmizel za paravánem a ozvalo se odhrnování závěsu. Vyjel moudrý Dementhor na oprýskaném invalidním vozíku, který táhli dva dýchaviční mývalové. Na sobě měl kalhoty od smokingu, červenou vestičku a pod krkem sametku. Na plešatící hlavě spočívala kšiltovka se znakem správců Bandoru, jímž byl okřídlený jednorožec nesoucí podnos s čajem.
Šmízo opět zachytil jasný odér česneku.
Šmajdalf si odkašlal, protože správce evidentně spal.
"Buď pozdraven a sociálně zabezpečen," začal. "Jsem Šmajdalf, dvorní čaroděj králů Střevozemě, tvůrce zázraků a certifikovaný chiropraktik."
Starý správce otevřel jedno napuchlé oko a znechuceně si prohlédl Šmíza a Pepsina. "Co má být tohle? U dveří se jasně píše ‚Zákaz vstupu s domácími zvířaty'."
"To jsou choboti, můj pane, naši malí, leč spolehliví spojenci ze severu."
"Řeknu strážím, ať rozloží po zemi noviny," huhlal správce a hlava mu ztěžka padala na prsa.
Šmajdalf si divadelně odkašlal.
"Mám strach, že přináším temné a smutné zprávy. Saudruhovi zlovolní skřeci zabili tvého milovaného syna Bromopila a teď se Temný pán chystá zbavit tě života a zmocnit se tvé říše pro své nevyslovitelné záměry."
"Bromopil?" nadzvedl se správce na lokti.
"Tvůj milovaný syn," připomněl Šmajdalf.
Unavenýma starýma očima proletěl záblesk pochopení.
"Jo tenhle. Nikdy mi nepíše, jenom když chce peníze. Jako ten druhej. No to je škoda."
"Proto několik dnů za námi přichází vojsko, aby ti pomohlo odrazit nápor z Naadoru," vykládal čaroděj.
"Naador? To slyším prvně. A tebe vidím taky prvně, ty kejklíři. Slyšení skončilo."
"Neurážej Bílého mága!" varoval jej Šmajdalf a cosi vytáhl z kapsy. "Vládnu totiž mnohými schopnostmi. Hele, vyber si kartu. Kterou chceš."
Dementhor si vybral jednu ze dvaapadesáti srdcových sedmiček a rozerval ji na kousky. "Slyšení skončilo," zopakoval pevně.

***

"Dědek hloupá," vztekal se Šmajdalf, když se ocitli ve svém pokoji v hostinci. Zuřil a přecházel sem tam už přes hodinu.
"Jenže co můžeme dělat, když nám nechce pomoct?" zeptal se Šmízo. "Ten páprda má v hlavě vymeteno jako fakír ve špajzu."
Šmajdalf luskl prsty, protože právě dostal výtečný nápad. "To je ono!" zasmál se. "O staroušovi se přece ví, že je na hlavu."
"A jeho kamarádi taky," poznamenal moudře Pepsin.
"Je psychicky narušený," huhlal si čaroděj. "Vsadil bych se, že je samá sebedestruktivní psychóza. Učebnicový příklad sebevražedných sklonů."
"Sebevražedných?" podivil se Pepsin. "Jak to?"
"To nic," opáčil Šmajdalf zasněně. "Toho si nevšímej."
Zpráva o sebevraždě starého správce ten večer město rozrušila. Bulvární plátky přinesly veliký snímek, na kterém skočil do velké pohřební hranice, když se ovšem předtím rafinovaně svázal a nato napsal dopis na rozloučenou. Titulky toho dne křičely starý dementhor přiložil sám sebe a pozdější vydání dodávala, že JAKO POSLEDNÍ VIDĚL SPRÁVCE ČARODĚJ: TVRDÍ, ŽE PŘÍČINOU JEHO PSYCHÓZY BYL SAUDRUH. Protože záhadně zmizelo i celé osazenstvo Dementhorova paláce, Šmajdalf se v budově šlechetně usadil, že zorganizuje státní pohřeb a vyhlásí sedminutovku celostátního smutku za zesnulého vládce. V následujících dnech nastaly politické zmatky a moudrý čaroděj uspořádal několik tiskových konferencí. Brzy se vysokým činovníkům města svěřil s tím, že posledním přáním jeho starého přítele bylo, aby on, Šmajdalf, převzal otěže vlády, dokud se nevrátí jeho zbylý syn Reomir. Občas pak býval k zastižení v trůnní koupelně a snažil se z ní vydrhnout úporný pach česneku a leteckého benzinu.
V pozoruhodně krátké době Šmajdalf město elektrizoval a z ospalosti je proměnil v centrum vojenského drilu. Jako vrchní velitel minastirpitzských ozbrojených sil dal sestavit seznam proviantu, nechal si přinést plány opevnění a osobně zadal spřáteleným firmám lukrativní obranné zakázky. Nejprve lidé proti Šmajdalfovým výjimečným pravomocím protestovali. Pak ale nad městem začal růst hrozivý temný mrak. Když se k tomu přidalo několik explozí v redakcích deníků sympatizujících s opozicí, všichni "proklatí izolacionisti", jak je Šmajdalf označil v jednom rozhovoru, utichli. Zakrátko příchozí z východu přinesli zprávy o tom, že tlupy skřeků vzaly útokem a dobyly hraniční výspu Bandoru v Troskiliathu. Brzy bylo všem jasné, že Saudruhovi psi budou zakrátko očuchávat záložky bandorských kalhot.

Šmízo a Pepsin netrpělivě čekali v předpokoji Šmajdalfovy palácové kanceláře a nohy jim visely stopu nad kovralem. Byli sice na nové uniformy hrdí (Šmajdalf je jmenoval podplukovníky bandorské armády), ale čaroděje mnoho nevídali a z řečí o skřecích byli maličko nesví.
"Nemůže nás konečně přijmout?" kňoural Pepsin.
"Už čekáme hodiny!" stěžoval si Šmízo.
Vyvinutá elfka v recepci si lhostejně pohrávala s knoflíky na vypasované blůzce.
"Lituji," utrousila to dopoledne už po osmé, "ale pan čaroděj je stále na poradě."
Zazvonil zvonek na recepčním pultu, a než stačila přikrýt mluvítko, uslyšeli choboti Šmajdalfův hlas.
"Už konečně vypadli?"
Elfí panna se zarděla, choboti proběhli kolem ní a vrazili do Šmajdalfovy kanceláře. Starého iluzionistu nalezli, jak labužnicky pokuřuje dovozový doutník a na každém koleni mu sedí jedna platinově blond sylfida. Otráveně si je oba prohlédl.
"Nevidíte, že mám práci?" vyštěkl. "Poradu. Velice významnou." A dělal, jako že chce pokračovat v poradě.
"Tak pomalu," ozval se Pepsin.
"Jo, pomalu," přidal se Šmízo a sbalil ze stolu talíř s pravým kaviárem.
Šmajdalf si zdeptaně povzdychl a pokynul oběma sylfidám, ať odejdou.
"No prosím," prohlásil mučednickým tónem, "copak si přejete?"
"Nic, co byste už neudělal sám pro sebe, jak koukám," ošklíbl se Šmízo.
"Nemůžu si stěžovat," přikývl Šmajdalf. "Štěstí se na mě usmálo. Poslužte si, zrovna mi přinesli svačinu." Jenže Šmízo už ji dojedl a hledal v šuplících nášup.
"My máme strach," vybafl Pepsin a zapadl do drahého křesílka ze zlobří kůže. "Ve městě se povídá, že se od východu blíží skřeci a další ohavní tvorové.
Na nebi se roztahuje temný mrak a akcie Bandorské energetiky poklesly o osm a půl procenta."
Šmajdalf vypustil vypasený kroužek modravého kouře.
"To nejsou záležitosti pro malé lidičky," prohlásil. "A kromě toho mi kradete repliky."
"A ten temný mrak?" chtěl vědět Pepsin.
"Ale, to jsem dal na Amon Iak zapálit pár dýmovnic. Aby lidi neztráceli motivaci."
"Ale co ty řeči o vpádu?" divil se Šmízo.
"Pcha!" vyrazil Šmajdalf. "Saudruh na Minas Tirpitz ještě nějakou dobu nezaútočí a mezitím přijdou do města ostatní s posilami."
"Takže zatím nic nehrozí?" ujišťoval se Pepsin.
"Věřte mi," prohlašoval Šmajdalf a strkal je ven ze dveří. "Čarodějové vědí mnohé."

Nečekaný útok druhého dne za svítání celé Minas Tirpitz překvapil. Dostavby opevnění nebyly ještě hotové a po materiálu a dělnících, které podle smluv slíbily dodat firmy a které už Šmajdalfova kancelář proplatila, ani vidu ani slechu. Početné vojsko za tmy úplně obklíčilo krásné město a černá tábořiště pokryla zelená pole jako strup. Černé

vlajky se Saudruhovým Rudým nosem povlávaly všude kolem hradeb. A pak, když se kraje dotkly první paprsky slunce, černá armáda podnikla útok.
Stovky skřeků, jejichž bojový zápal podnítil levný rýnský ryzlink, se vrhly ku bráně. Za nimi spěšně pochodovaly roty obrů a pand velkých. K ječivému bojovému pokřiku spojovaly své hlasy stovky psychotických víl z vřesovišť a hejkalů. Za nimi mašírovali kuchaři a kuchtíci, kteří se chystali zahubit nejednoho bandorského údery paliček na maso. Zpoza vršku se nořila krvežíznivá masa pojišťovacích agentů doprovázených celým Sborem moravských učitelů. Ta strašlivá podívaná se stěží dala vydržet.
Šmajdalf, Šmízo a Pepsin to pozorovali z hradeb. Choboti byli strachy bez sebe.
"Je jich tak moc a nás tak málo!" vypískl vystrašeně Pepsin.
"Statečné srdce dodá síly za deset mužů!" prohlásil Šmajdalf.
"Nás je tak málo a jich je tak moc!" vystrašeně vypískl Šmízo.
"Kdo si počká, ten se dočká; nechval dne před večerem," poučoval Šmajdalf. "Příliš mnoho psů, chobotova smrt."
Choboti se upokojili, navlékli si podvazky, korzety, hauberky, herberky a breberky, vycpali si ramena a pomazali se mazutem. Oba byli vyzbrojeni dvojbřitými sklenářskými noži na tmel. Šmajdalf se oděl do hlubokomořské potápěčské výstroje z nejpevnějšího neoprenu. Zpod přilby mu vykukoval jen koneček vousů. V ruce držel prastarou a prověřenou zbraň, které se v elfštině říkalo shestiran-nycolt.
Pepsin zahlédl nahoře nějaký stín a vykřikl. Ozvalo se zasvištění a všichni tři se právě včas přikrčili, chechtající se kobzůl vybral se svým vražedným černým pelikánem kotlářský nálet. Nebe bylo náhle plné černých ptáků, které pilotovali Černí jezdci s leteckými brýlemi. Mrchožrouti létali sem a tam, pořizovali letecké snímky a bombardovali guanem nemocnice, sirotčince a kostely. Když se černí pelikáni dostali nad chrabré město, rozevřeli zobáky a z nich na negramotné obránce vychrlili propagandistické letáky.
Bandorští však nebyli napadáni jen shora. Pozemní jednotky už bušily do hlavní brány a pálily po obráncích hradeb ohnivými macesy a romány Daniely Hodrové. Vzduch se jen chvěl svištěním otrávených bumerangů. Několik projektilů proděravělo Šmajdalfovi přilbu a způsobilo mu téměř fatální migrénu.
Náhle se přední řady před hradbami rozestoupily a choboti ohromeně vzkřikli. K bráně pádil obludný obří pekari páskovaný. Na hřbetě mu seděl Pán kobzůlů. Byl celý oblečen v černé a z kožené bundy mu hrozivě visely silné sněhové řetězy. Obrovský přízrak sesedl a junkerské holínky se zabořily hluboko do země. Šmízo koutkem oka zahlédl groteskní uhrovitou tvář; vrahovy tesáky a kotlety se v poledním slunci vlhce leskly. Zloduch si zamračeně prohlížel hradby Bandoru, pak pozvedl k nosní dírce černou píšťalku a vydal jediný úděsný hvizd.
Okamžitě parta obrů, napůl omámených sirupem proti kašli, přitáhla velikou dračici na černých kolečkových bruslích. Přízrak ji poklepal po rohatém čenichu, vylezl si na šupinatý hřbet a připoutal pozornost jediného krvavého oka té obludy na bránu. Obrovský plaz přikývl a bruslil blíž k ní. Vyděšení Bandorští sledovali, jak se kobzůl se zapalovačem v ruce sehnul a jak z rozevřené dračí tlamy vyšlehl jasný propanový plamen. Brána vzplanula a za chvíli se rozpadla na popel. Skřeci se s nedočkavým poskakováním vhrnuli do města.
"Vše je ztraceno!" vzlykl Šmízo. A chystal se vrhnout dolů.
"Nezoufej si," poručil Šmajdalf okénkem od skafandru. "Přineste mi můj bílý hábit, ale rychle!"
"Ovšem!" zaradoval se Pepsin. "Bílý oděv pro bílou magii!"
"Ne," odpověděl Šmajdalf a začal trhat látku. "Bílý oděv na bílou vlajku."
Právě když čaroděj začal mávat jako divý bílou vlajkou, ozval se od západu zvuk stovky rohů, kterým odpovědělo právě tolik od východu. Silný vítr se opřel do temného oblaku a rozprášil jej, takže se uprostřed dýmu objevil veliký štít s nápisem ministr zdravotnictví varuje: kouření škodí ZDRAVÍ. Ozvalo se bušení, jako když tisíc statistů tluče do tisíců štítů z polyuretanu, a k nebi vzlétly holubice.
Bandorští radostně sledovali, jak se ze všech stran blíží početné šiky s transparenty, lampióny a třepetalkami. Od severu vedl Himl tisícovku trpaslíků, od jihu jel v čele zuřivých ovcojezdců povědomý zavalitý trup Paní Egomer, od východu se blížily armády hned dvě: jednu tvořily Reomirovy ostřílené Zelené příčesky, druhou čtyři tisíce Legolandových malířů pokojů s nabroušenými škrabkami na lak. A konečně od západu cválal Paragon provázený oddílem skautů.
Ve chvilce se vojska spojila kolem města a pustila se do zděšeného nepřítele. Bitva zuřila dlouho, stále se nemohla uklidnit. Vyděšení obři prchali před kopyty Roth-manských jen proto, aby nalezli zkázu pod sekáčky a cepíny trpaslíků. Těla skřeků a hejkalů pokrývala zemi a Pán kobzůlů byl obklíčen rozkuráženým elfy, kteří mu tak dlouho předčítali anekdoty z pořadu Zlatá mříž, až samou trapností raději padl na vlastní meč. Proti černým pelikánům a jejich letcům vystartovali protiletečtí rackové; dračici zahnali skauti do kouta palbou šípů s gumovými přísavkami na konci, až to nevydržela a zcela se nervově zhroutila.
Bandorským se vrátila odvaha, a tak seběhli s hradeb a pustili se do těch nepřátel, co stále ještě byli uvnitř města. Šmízo a Pepin vytáhli sklenářské nože a obratně jimi mávali. Brzy ani jediný padlý neměl vlastní nos. I sám Šmajdalf začal zezadu škrtit skřeky gumovou hadicí od hasicího přístroje a nejspíš i Paragon se dopouštěl něčeho nejmíň tak chrabrého. Nicméně když se ho později na bitvu vyptávali, zaváděl řeč na ceny nemovitostí.
Konečně byli všichni nepřátelé porubáni a těch pár, kterým se podařilo proniknout smrtícím sevřením, rychle na útěku dostihly tvrdé rány roth-manských mopů, Skřečí mrtvoly navršili vítězové do velikých mohyl, načež Šmajdalf poručil, aby mrtvoly jednotlivě zabalili do vánočního papíru a poslali doporučeně, leč nevyplaceně do Naadoru. Bandorští pobořili kus hradeb a ještě se třesoucí dračí tělo bylo odvezeno do Královské kuchyně za účelem večerní hostiny na oslavu vítězství.
Všem však v Bandoru do skoku nebylo. Padli mnozí dobří a udatní mužové: například chrabrý Pohraničník Holobrad a spolehlivý Egoist, Egomeřin strýc. Své padlé měli i trpaslíci a elfové, a tak se s vítězným jásotem mísil i smutný pláč.

Velitelé se sešli a přivítali, ale dokonce ani oni nebyli ušetřeni bolestných ztrát. Reomir, syn Dementhorův, přišel o prst na noze a měl bouli na čele a škrábanec na břiše, krásné Egomer nasekli mohutný biceps a brutálně rozbili cvikr. Šmízo a Pepsin přišli v boji oba shodně o kousek levého ucha a Legoland si vážně vykloubil malíček. Himlovi palička na maso mírně zploštila hlavu, ale trofejní kuchařská zástěra, kterou ukořistil, svědčila o tom, jak souboj nakonec dopadl. Jako poslední kulhal Šmajdalf, kterého podpíral jako zázrakem zcela nezraněný Chodník. Starý čaroděj měl vážně pocákané bílé kalhoty s nohavicemi do zvonu a na vyšívané vestičce utržil odpornou skvrnu; vysokým botám s flitry už vůbec nebylo pomoci. Také měl ruku na pásce, ale když si později lidé všimli, že obvaz se přesouvá z jedné paže na druhou, brali jeho zranění o dost méně vážně.
Při setkání slzy tekly proudem. Dokonce i Himl a Legoland se omezili na jedno dvě sprostá gesta a neseprali se. Všichni se smáli a objímali, hlavně Paragon a Egomer. Paragon si však velice dobře všiml, jaké postranní pohledy si Egomer vyměnila se svalnatým Reomirem, když je seznámili.
"A tento hrdina," řekl konečně Šmajdalf Paragonovi, "je chrabrý Reomir, dědic správce Bandoru."
"Těší mě velice," odtušil Paragon ledově, stiskl válečníkovi ruku a zároveň mu stoupl na zraněnou nohu. "Jsem Paragon, syn Paracetamolův, právoplatný dědic Probendilův a král Bandoru. Jak vidím, už jste se seznámil s Egomer, mou snoubenkou a budoucí královnou!" Nikomu neušlo, které části proslovu řekl Paragon kurzívou.
"Buďte zdráv," oplatil mu Zelený příčesek. "Kéž vaše vláda a manželství trvají až do vaší smrti." Načež Paragonovi pomačkal při stisku prsty.
Dívali se na sebe s nepokrytou nesnášenlivostí.
"Pojďme do Domu uzdravování," navrhl Paragon po letmém pohledu na rozmáčknuté prsty, "když už si platíme to zdravotní pojištění."

Než došli do paláce, stačili si mnohé říct. Šmajdalfovi všichni gratulovali, že v pravou chvíli dal bílou vlajkou znamení k útoku. Mnozí se podivovali jeho moudrosti a nechápali, jak věděl, že pomoc je na cestě, ale v tomto bodě čaroděj zachovával záhadné mlčení. Všichni také byli smutní, že se s nimi nemůže nad vítězstvím radovat Brokolous, protože zelené vojsko veg-entů při cestě od Železného pupku zrádně přepadly Saudruhovy králičí přízraky. Z kdysi mocného šiku nezbyl ani jeden košťál. Šmízo a Pepsin přelévali nad ztrátou spřátelených zelenin hořké slzy, ba dokonce na znamení smutku krátce zatančili odzemek.
"A nyní," pokynul Paragon zraněným bojovníkům k betonovému bunkru, "pojďme se uchýlit do mučír... vlastně do Domu uzdravování." Jako na prvního ukázal na Reomira.
"Ustrafófat sám sepe, my pyt ganz richtig," namítla Egomer a podívala se na Reomira jako hladové psisko na dvě kila roštěnky.
"Poslechněte mého rozkazu," dupl si Paragon.
Mírně protestovali, ale pak poslechli, aby se nedotkli jeho citů. Paragon si vevnitř navlékl bílý plášť, nasadil umělohmotný stetoskop a pacienty si vyšetřil. Reomira dal odvést do jednolůžkového pokoje daleko od ostatních.
"Pro správce Bandoru jen to nejlepší," vysvětlil.
Brzy byli ošetřeni všichni až na nového správce. Paragon jim sdělil, že Reomir má málo známou nakažlivou chorobu, je v izolaci a je třeba ho okamžitě operovat. Na oslavu vítězství přijde až pak.

Hostina v hlavní podnikové jídelně Dementhorova paláce byla náramná. Šmajdalf vyštrachal přímo stohy lahůdek, shodou okolností to byly právě ty potraviny, které si dal předtím stranou jako proviant pro válečný stav. Hostům svítily do očí papírové skládací lampióny. Z pódia vybudovaného ze starých beden od pomerančů oblažoval hosty serenádami dvojčlenný zlobří orchestr a všichni hojně popíjeli z korbelů meddědovinu. Pak se hosté, potácející se lidé, opilí elfové i trpaslíci s podklesávajícími koleny, doplazili s tácy k dlouhému švédskému stolu a začali se cpát, jako by to bylo jejich poslední jídlo.
Čaroděj s čerstvě vypranými kalhotami do zvonu seděl v čele stolu, čestná místa na skládacích židličkách pak zaujali nachmelení choboti, Legoland, Himl a Egomer. Oficiální program zdržovala jen nepřítomnost Reomira a Paragona.
"Kde můžou bejt?" šlapal si na jazyk Šmízo uprostřed třeskotu táců a umělohmotných kelímků.
Odpovědi, přinejmenším tedy poloviční, se mu dostalo tím, že se rozletěly dveře a v nich se ukázala zkrvavená figura.
"Chodník!" vybafl Pepsin.
Stovky hostů se přestaly krmit. Před nimi stál Paragon, pořád měl na sobě bílý plášť, ale teď byl celý pokrytý sraženou krví.
"Was ist tochle!" zeptala se Egomer. "Kte pyt ten fešna Reomir?"
"Běda," vzdychl si Pohraničník. "Reomira již není. Snažil jsem se zhojit jeho rány, jak jsem jen mohl, ale marně. Jeho zranění byla četná a zlá."
"Co jemu stálo?" vzlykla paní z Roth-manu. "Ktyš otchaset, pyt in ordnung."
"Terminální abraze a kontuze," vysvětlil Paragon. "Navíc provázené komplikacemi. Škára byla zcela poničena. Nebožák, neměl ani stín šance."
"Já bych byl přísahal, že měl jenom bouli na hlavě," podivil se nenápadně Legoland.
"Vskutku," přikývl Paragon a sjel elfa ledovým pohledem, "tak by to mohlo připadat někomu, kdo je nezkušený v umění ranhojičském. Ale ona boule, ona fatální boule byla jeho zkázou. Voda pronikla do mozku. To je v devadesáti procentech případů osudné. Byl jsem nucen hlavu amputovat. Smutné, velmi smutné."
S ustaranou tváří došel ke své rozkládací sesli. Jako na znamení vyskočilo pár ne zrovna počestně vyhlížejících domácích skřítků. "Poslední správce už není!" křičeli. "Provolejte všichni slávu Paragonovi, synu Paracetamolovu, králi bandorskému!"

Chodník si skromně cvrnkl do okraje klobouku, jako že oddanost Bandoru přijímá, a Egomer pochopila, odkud vítr vane, a tak s dobře hraným nadšeným výkřikem ovinula novému králi masité paže kolem krku. Ostatní hosté, buď opilí, nebo nechápající, se mnohohlasně přidali k jásotu.
Pak se ale ze zadní části sálu ozval pisklavý hlásek.
"Kdepak! Kdepak!"
Paragon se rozhlédl a rozjásaný dav ztichl. Na konci stolu byla pomenší postavička v zeleném a se zalepeným nosem. Byl to Šacung, přítel zesnulého Reomira.
"Mluv," poručil Paragon a doufal, že muž bude držet zobák.
"Jejestli jsisi pravý král Babandoru," drmolil opilecky Šacung, "tak mumusíš naplnit proroctví a zničit nenepřátele. A to ddřív, než bubudeš králem. To prostě mumusíš."
"No to chci vividět," zasmál se Himl.
Paragon znepokojeně zamrkal.
"Nepřátele? Ale tady jsme všichni kamarádi, nebo…"
"Pssst!" napomenul jej Šmajdalf. "A co Saudruh? Naador? Kobzůlové? A tamto, jak to nikdy nejmenujeme?"
Chodník se nervózně kousl do rtu a zamyslel se.
"Jenomže to by znamenalo, že vyjedeme proti Saudruhovi a vyzveme ho k boji, ne?"
Šmajdalfovi spadla brada údivem, ale než mohl Chodníka něčím praštit, vyskočila Egomer na stůl.
"To pyt slofo ot prafá Mensch! My fyjet proti Saudruch a namlit mu gesicht!"
Šmajdalfovy protesty zanikly v nadšeném alkoholickém souhlasu.
***

Následujícího rána vojska Bandoru vyrazila na východ s dlouhými kopími, ostrými meči a tupou kocovinou. Zástupy vedl Paragon, který seděl v sedle dost schlíple. Šmajdalf, Himl a ostatní jeli vedle něj a modlili se, aby konec byl rychlý, bezbolestný a pokud možno se týkal někoho jiného než jich.
Vojska postupovala mnoho hodin, bojoví berani bečeli pod tíží břemen a vojáci zase pod tíží vyhlídek. Jak se blížili k Černé bráně Naadoru, všude bylo vidět, jakou zkázu přinesla válka: převržené dvoukoláky, vypálené a vydrancované vesnice, sexbomby na bimboardech zohyzděné odpornými vousy a začerněnými zuby.
Paragon sledoval tu zkázu kdysi krásného kraje zachmuřeně.
"Jen pohleďte, jaké zkázy došel kdysi tak krásný kraj!" zvolal a div nepřepadl z berana. "Až se vrátíme, čeká nás velký úklid."
"Pokud dostaneme možnost se vrátit," podotkl Himl, "milerád to tu všechno osobně vydrhnu kartáčkem na zuby."
Král se narovnal do víceméně vzpřímené pozice.
"Neměj strachu, neboť naše vojsko je silné a odvážné."
"No já hlavně doufám, že než tam dojedeme, moc jich nevystřízliví," zavrčel trpaslík.
Jeho slova se ukázala jako prorocká, protože vojsko začalo řídnout, ba dokonce se někam vypařil i oddíl Roth-manských, které Chodník vyslal právě pro opozdilce.
Konečně se Paragon rozhodl úbytě mužstva zarazit tím, že vojákům připomene jejich bojovou čest. Poručil jedinému zbývajícím trubači, ať vyhlásí nástup, a začal s proslovem.
"Muži Západu! Bitva před Černou branou bude bitvou hrstky proti mnoha; ale ta hrstka má čisté srdce a oni mnozí jsou mizerové. I přesto však ti z vás, kdo si přejí ztratit čest a uprchnout před bojem, tak mohou učinit, aby nás nezdržovali. Však ti, kdo pojedou dál s králem Bandoru, budou navěky žít v písních a bájích! Ostatní nechť si jdou!"
Vypráví se, že prach po odjíždějících vojácích se neusadil ještě mnoho dnů.

"To bylo vážně o fous," prohlásil Slum a ještě se třásl z toho, jak těsně unikli před několika dny Okule. Fritol malátně přikývl, ale ještě pořád neměl v hlavě úplně jasno, co se tehdy dělo.
Před nimi se rozkládala velká solná pláň Naadoru, která se táhla až k obrovské krtině Baraak-chmur, kde ve výši sídlil Saudruhův ústřední výbor. Planina byla poseta ubikacemi, buzerplacy a opičími dráhami. Tisícovky skřeků se zběsile hemžily; ohavní tvorové kopali jámy a zase je zasypávali, anebo také jako vzteklí leštili obrovskými tvisťáky zaprášenou půdu. A v ještě větší dálce se k nebi tyčila hora Porod-ruina a její jícny chrlily ze Zpuchlin osudu do vzduchu nad Naadorem popel ze stovek spálených ročníků National Geographic. Přímo pod nimi, u paty hor, hlučně bublala černá asfaltová tůň.
Fritol dlouho stál a skrz prsty vyhlížel na kouřící sopku v dáli.
"K Porod-ruině to je nejeden těžký kilák," prohlásil a sáhl do kapsy po Prstenu.
"Pravdu mít, bwana," kývl Slum.
"Toto nedaleké asfaltové jezírko se mi jeví jako slibná jáma," nadhodil Fritol.
"Patřičně kulatá," souhlasil Slum. "Zvoucí. Hluboká."
"Temná," doplnil Fritol.
"Černá," rozvíjel myšlenku Slum.
Fritol si z krku sundal Prsten a roztržitě jím točil na řetízku.
"Opatrně, pane Fritole," vyrazil Slum a naskočila mu husí kůže.
"Ovšemže," vyhověl mu Fritol, vyhodil Prsten do vzduchu a obratně ho chytil za zády.
"Dost riskantní," odtušil Slum, sebral kámen a hodil jej do středu asfaltového jezírka, takže se ozvalo mlasknutí.
"Jen škoda, že nemáme žádnou zátěž, aby to držela spolehlivě u dna," prohlásil Fritol a navlékl věrnému příteli řetízek na krk. "Stávají se různé nehody."

"Moment, moment," bránil se Slum a marně v batohu hledal něco dost těžkého.
"Zdravím," ozval se šedivý balvan za jejich zády. "Dlouho jsme se neviděli."
"Starouš Blem," zakrákal Slum a hodil nešťastníkovi minci.
"Ten svět je tak malý," protáhl Fritol, vzal si Prsten zpátky a poplácal překvapeného tvora po zádech.
"Podívej, ptáček!" vyhrkl potom a ukázal na zcela prázdnou oblohu. A když se Blem podíval vzhůru, Fritol mu bleskem převlékl řetízek přes hlavu.
"Za zásluhy o výstavbu," poznamenal Slum a úslužně si před Blemem stoupl na všechny čtyři.
"Hupky!" vybafl Fritol.
"Ajajajaj!" vykvikl Blem.
"Mlask," navrhlo asfaltové jezírko.
Fritol si úlevně vydechl a oba choboti se dojatě loučili s Prstenem a jeho živou zátěží. Jak upalovali od jezírka, z temné asfaltové hlubiny se ozvalo hlučné bublání a země se rozechvěla. Balvany praskaly a skála se jim rozevírala pod nohama, z čehož neměli velkou radost. Temné věže v dálce se začínaly hroutit a po chvilce spatřili, jak se i Saudruhovo sídlo v Baraak-chmur rozpadá v dýmající haldu plastů a předpjatého betonu.
"Depak, dneska už se nestaví tak festovně jako zastara," poznamenal Slum a vyhnul se vzduchem letící agitační nástěnce.
Obrovské trhliny se objevovaly všude kolem chobotů, takže brzy byly všechny únikové cesty odříznuty. Sama země jako by sebou mlela a sténala bolestmi útrob, které se po eónech trávicí letargie daly konečně do pohybu. Skála se podivně naklonila a choboti klouzali k puklině plné použitých žiletek a rozbitých láhví od vína.
"Ciao!" zamával Slum Fritolovi.
"Proč zrovna teď!" zakvílel Fritol.
A pak nad hlavami spatřili barevný záblesk. A na obloze se objevil obrovský orel natřený šokující růžovou barvou. Na boku měl nápis DEUS EX MACHINA AIRLINES vyvedený zlatými metalizovanými písmeny.
Fritol vykvikl, protože ohromný pták na ně naletěl a shrábl je svými pogumovanými spáry.
"Já jsem ňákej Kwai-most," oznámil orel, když už strmě stoupali nad rozpadající se zem. "Najděte si flek."
"Ale jak to, že -" začal Fritol.
"Teďka ne, kámo," vybafl orel. "Mám letovej plán a ten se musí dodržet."
Mocná křídla je vynesla do závratné výše a Fritol se ohromeně díval na ztrýzněnou zemi. Černé řeky Naadoru se kroutily jako zahlíněné žížaly, obrovské ledovce bruslily po holých planinách, hory skákaly jedna přes druhou jako přes kozu.
A než šel Kwai-most do náklonu na křídlo a vybral zatáčku, měl Fritol na chvilku dojem, že zahlédl, jak přes hory mizí děsivý temný obrys tvaru a barvy borůvkového pudinku s pletenými podkolenkami.

Slavná armáda, která přitáhla před Černou bránu, se už nepočítala tak docela na tisícovky. Abychom byli přesní, měla sedm členů, a mohla mít méně, nebýt toho, že těmto sedmi utekli berani a nechali je tu. Paragon se opatrně zadíval na Černou bránu Naadoru. Měla výšku mnoha mužů a na obou křídlech svítila písmena K SOBĚ.
"Otevřou se ven," vysvětlil Paragon. "Navrhuji rozvinout naši bojovou zástavu."
Šmajdalf spokojeně přikývl a začal vázat na hůl bílý hadr.
"Ale to není naše zástava," namítl Paragon.
"Díky, radši zůstanu naživu. To ti se saudružským pozdravem vzkazuje Šmajdalf," odsekl čaroděj a začal zahrabávat meč do hlíny.
Najednou Paragon vypoulil oči.
"Hle!" zvolal.
Na černé věže vylétly černé vlajky a brána se otevřela jako černá tlama chystající se vyplivnout černé sliny. A z ní vyšlo vojsko, jaké ještě nikdo nikdy neviděl. Vepředu šlo sto tisíc vzteklých skřeků mávajících řetězy od bicyklů a vystřelovacími noži. Za nimi neukázněné divize nervózních zombií a mimo sezónu probuzených vlkodlaků. Dále pak osm tuctů po zuby ozbrojených gryfů, tři tisíce mumií s vlajícími fáči a zástup sněžných mužů na motorových sněžných skútrech. Po boku jim mašírovalo šest rot ghúlů, osmdesát bledých upírů v oblecích s vázankou a jeden Fantom Opery. Nebe nad nimi zčernalo siluetami zlých pelikánů a masařek velkých jako garáž pro dvě auta, nemluvě o létající nestvůře Rodanovi. Pak branami ven proudilo ještě více nepřátel všeho druhu, tvaru a barvy pleti, například šestinohý atlantosaurus, lochneska, King Kong, Godzilla, Netvor z černé tůně, Obluda s 1 000 000 očí, Mozek z planety Arous, tři různé poddruhy obřího hmyzu, dále Věc, To, Ona, Ono a Jemu. Vzadu se dokonce plížilo i Monstrum z galaxie Arkana. Při útoku dělali všichni takový hluk, že by mrtví vstali z hrobů, kdyby tak jako tak nepochodovali na levém křídle.
"Hle," upozornil Chodník. "Nepřítel se blíží."
Šmajdalf sevřel pevně hůl s bílou vlajkou a ostatní se k němu semkli; žalostná skupina očekávala masakr.
"Also, my dat jeten na trucha spochem," pronesla Egomer a naposledy drtivě sevřela Paragona v objetí.
"Buď sbohem," dusil se Paragon. "Zemřeme jako hrdinové."
"Snad se sejdeme," vzlykl Šmízo, "v lepší zemi, než je tahle."
"To by neměl bejt problém," usoudil Pepsin po krátkém pohledu na okolní krajinu.
"Nazdar, skrčku," oslovil Legoland Himla.
"Zdar, nádhero," oplatil mu trpaslík.
"Hle!" vydechl Paragon a napřímil se.
"Jestli to slovo řekne ještě jednou, tak dostane takovou..." slíbil temně Himl.
Všichni se však přece jen podívali tam, kam ukazoval Pohraničníkův roztřesený královský malíček. Nebe se plnilo

jasným smogem a silný vítr k nim přinášel blekotavý zvuk, jaký vydávají jisté Prsteny, když jim dušička leze ušima ven. Pochodující temné řady se zachvěly, zastavily a začaly řídnout. Náhle se shůry ozvaly úzkostné zvuky a dolů začali padat černí pelikáni, jejichž piloti zběsile a marně tahali za tažná lanka. Skřečí hordy se daly do ječení, odhazovaly vystřelovací nože a mazaly zpátky k otevřené bráně. Ale marně tam oni i ostatní jejich šupinatí kumpáni hledali spásu, protože se hned měnili v solné sloupy s česnekovou příchutí. Děsivé vojsko zmizelo a zbyl po něm jen pláč a skřípění zubů.
"Saudruhova vojska už není!" zvolal Paragon bystře.
A pak se přes planinu mihl temný stín. Když zvedli hlavy, spatřili, jak nad bojištěm krouží veliký růžový orel, provádí korektní snos větrem a hladce přistává před nimi. Na jeho hřbetě seděli dva orvaní, ale přesto velice povědomí pasažéři.
"Fritole! Slume!" křičela sedmička.
"Šmajdalfe! Paragone! Šmízo! Pepsine! Legolande! Himle!" křičeli choboti.
"Stručně," vrčel Kwai-most, Pán větrů, "už tak mám zpoždění!"
Zbylí členové Společenstva a Egomer si vesele vylezli na orlova široká záda a už se těšili na Minas Tirpitz. Obří pták zaroloval na planině, pak se paťáty odlepily od pojezdové dráhy a on se elegantně vznesl.
"Zapněte si prosím bezpečnostní pásy!" upozornil je Kwai-most a přes křídlo si prohlédl pobledlého Paragona. "A připravte si papírové sáčky."
Znovu se shledavší poutníci vystoupali vysoko na oblohu a našli si vhodný východozápadní letový koridor, který je v několika krátkých řádcích dovedl k Minas Tirpitz.
"Příhodný zadní vítr," poznamenal Kwai-most.

Přetížený orel po chvíli složil křídla a nouzově přistál přímo před branami sedmikruhového města.
Unavení, ale šťastní cestující sestoupili a přijímali ovace davů, které po nich házely rýži a burizony. Jako jediný si oslav nevšímal Paragon, který si stále hleděl svého papírového sáčku. Nechal toho, až když k němu došla skupina půvabných elfích panen, které nesly okázalou korunu, celou z aluminia a zdobenou nesčetnými jiskřivými šmuky.
"To je koruna!" zvolal Fritol. "Koruna krále Megacephala!"
Nato elfí kočičky oděly Chodníka do obřadního roucha skutečného krále bandorského a vyšlehaly ho pomlázkou.
Paragon už otevíral ústa k projevu, ale Megacephalova koruna mu sjela až kolem krku a dál fungovala jako roubík.
Jásající davy to vzaly jako dobré znamení a rozešly se domů.
"Zničil jsi Velký prsten a patří ti vděk celé Střevozemě," oslovil jej Šmajdalf. "Za tvé hrdinství ti bude splněno jedno přání. Jen si směle řekni."
Fritol vystoupl na špičky a cosi dobromyslnému starému čaroději zašeptal do ucha.
"Rovně a pak třetí dům ve druhé uličce nalevo," odpověděl Šmajdalf. "To najdeš lehko."

Tak se stalo, že Velký prsten byl zničen a Saudruhova moc potlačena navždy. Paragon, syn Paracetamolův, se brzy oženil s Egomer, a Šmajdalf předpověděl, že mobiliář paláce bude brzy ničit plných osm potomků s cvikry a přilbami. Krále to tak potěšilo, že okamžitě jmenoval Šmajdalfa čarodějem bez portfeje pro čerstvě dobyté kraje naadorské a vybavil jej tučným reprekontem, které mělo být zrušeno jedině v tom případě, že by se ještě někdy objevil v Bandoru. Trpaslíku Himlovi přihrál král státní zakázku na ekologickou likvidaci všeho železa z rozbitých Saudruhových válečných strojů, Legolandovi zase koncesi na to, aby Minas Karbol přejmenoval podle sebe a založil tam zábavní park s povolením k prodeji suvenýrů z Porod-ruiny. A konečně čtyřem chobotům udělil Královské Potřesení Rukou a letenku na Kwai-mostovi do Kraje, ovšem ne zpáteční. O Saudruhovi pak nebylo slechu, ovšem pro případ, že by se vrátil, mu Paragon zaručil plnou amnestii a dobře placené místo v tajných laboratořích bandorského ministerstva obrany.

X

Hlavně že je konec

Zakrátko po Chodníkově korunovaci už Fritol, stále navlečený do sedrané elfí pláštěnky, unaveně klopýtal po důvěrně známém úvozu ke Dnu Šourku. Let byl rychlý a až na pár vzduchových kapes a jednu srážku s hejnem migrujících plameňáků i klidný. V Chobotíně byl zmatek nad zmatek. Po špinavých ulicích se válely haldy odpadků, ke kterým se nikdo nehlásil. Dokonce se nikdo ani neobtěžoval uklidit po Bimbově oslavě. Fritola v skrytu duše potěšilo, že se za jeho nepřítomnosti vlastně vůbec nic nezměnilo.
"Z vejletu?" zakrákal známý hlas.
"Ano," kývl Fritol a s tradiční chobotí zdvořilostí na starého Kmotra plivl. "Vracím se domů z Velké války. Zničil jsem Prsten moci a porazil jsem Saudruha, zlého vládce dalekého Naadoru."
"To jo," odtušil stařík a dál se svědomitě rýpal v nose. "A já hned kde jsi přišel k těm divnejm hadrům." Fritol došel ke své noře a hromadami novin a láhví od mléka se probrodil ke dveřím. Uvnitř marně nahlédl do špižírny, pak se vrátil do pracovny a zapálil oheň. Elfí pláštěnku hodil do kouta a s blaženým vzdechem se rozvalil na lenošce. Zažil toho hodně a teď byl doma.
Právě v tu chvíli se ozvalo tiché zaklepání na dveře.
"Čert vás vem," probíral se Fritol obtížně ze zasnění. "Kdo je?"
Žádná odpověď, jen další, naléhavější zaklepání.
"Nojo, nojo, už jdu," zavrčel a šel otevřít.

Na prahu bylo třiadvacet nymf hrajících na zlaté lyry, měly na sobě průsvitná roucha a seděly v zlaté kánoi plující na mrazivé mlze. K její posádce patřila i desítka zakaboněných skřítků ve fracích a toreadorských kalhotách s lampasy. Přímo proti Fritolovi stál dvanáct stop vysoký přízrak v rudém saténu, který seděl na obtloustlém namodralém jednorožci a na nohou měl krasobruslařské boty. Kolem něj poletovaly okřídlené ropuchy, miniaturní Valkýry a okřídlené kolo firmy Škoda Plzeň. Velikán napřáhl k Fritolovi šestiprstou ruku, v níž držel identifikační štítek se záhadnými znaky, z nichž se dala tušit neslýchaná tajemství.
"Proslýchá se," začal cizinec slavnostně, "že se dáváte najímat na výpravy."
Fritol překvapenému přízraku zabouchl dveře před nosem, zandal závoru, zamkl a pro jistotu i spolkl klíč. Pak se vydal přímo k příjemnému ohýnku a svalil se do lenošky. Začal přemítat o všech těch letech sladké nudy, která jej čekají. Možná začne hrát scrabble.